

Ποιοι εδολοφόνησαν την Ελλάδα

Ν. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΤΗΣ ΓΕΝΕΥΗΣ

2Η ΕΚΔΟΣΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το βιβλίο αυτό εγράφη και δημοσιεύθη το 1995 σε ίδιο περίπου χρόνο με δύο άλλα βιβλία μου που, μαζί, αποτελούν Τριλογία: «Οι ασθένειες της δημοκρατίας και η πολιτική μεταρρύθμισης» και «Η πολιτική σημασία του βλακός». Το βιβλίο εξηντλήθη σε λίγο χρόνο. Η νέα αυτή έκδοση θεωρείται αναγκαία διότι ό,τι λέγει για γεγονότα και προβλέψεις μέχρι το 1995 ισχύουν σήμερα, ως «κτήμα εσαεί», σε μεγαλύτερη ένταση. Λέγω στην σελ. 18 ότι «σήμερα, το 1995, και οι πλέον αφελείς έχουν διαπιστώσει ότι βρισκόμαστε στο έσχατο σημείο της εθνικής καταπτώσεως». Έκτοτε, τα γεγονότα εξελίχθησαν με τα ίδια και χειρότερα λάθη, τον ίδιο ερασιτεχνισμό από άσχετους μαθητευόμενους μάγους της πολιτικής, τα ίδια οικογενειακά επώνυμα Δυναστειών, την ίδια εξάρτηση από εξωγενείς παράγοντες ώστε σήμερα (2009) η πολιτική, οικονομική και ηθική παρακμή παρουσιάζει έκδηλα τα φαινόμενα σήψεως. Η Ελλάς, χωρίς οικονομικό και γεωπολιτικό υπόβαθρο, χωρίς βιομηχανία, βουτηγμένη στα χρέη και στην ανάγκη επιβιώσεως με συνεχή δανεισμό, δεν έχει τίποτε να προσφέρει στους συμμάχους και, συνεπώς, στερείται συμμάχων. Παραδέρνει μόνη σε αγώνα επιβιώσεως χωρίς ελπίδα, περιμένοντας καρτερικά ως κάποια λύση, τον βάρβαρο. Το παλαιό ερώτημα «Τις πταίει;» αναβιώνει με μεγαλύτερη έμφαση. Σήμερα ο μέσος Έλληνας γνωρίζει την απάντηση. Αν τα ίδια άτομα πταίουν (αναφέρονται στο βιβλίο επώνυμα, πρόγονοι και επίγονοι μιας αναξιοκρατικής κληρονομικής Μοναρχίας) είναι διότι πταίει το ισχύον κοινοβουλευτικό Σύστημα. Είναι το Σύστημα που έχει αποδειχτεί εκκολαπτική μηχανή που παράγει συνεχώς υπονομευτές της δημοκρατίας, της πολιτικής αρετής, της ευημερίας, της Πατρίδος. Σήμερα, η ανάγκη της Πολιτικής Μεταρρυθμίσεως όπως αναφέρεται σε μορφή προσχεδίου στα δύο άλλα βιβλία της Τριλογίας, είναι περισσότερο επιτακτική.

Αθήνα, 3 Σεπτεμβρίου 2009

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το ΒΙΒΛΙΟ ΑΥΤΟ είναι επιλογή και ευρύτατη διασκευή κειμένων που εδημοσίευσα κατά καιρούς στο περιοδικό ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ και στην εφημερίδα ΕΣΤΙΑ. Σχολιασμοί επικαιρότητας που ξεπερνούν τα στενά χρονικά όρια στα οποία αναφέρονται. Αποτελούν "Παραδείγματα", στην γενικότερη θεώρηση της μόνιμης ελληνικής πραγματικότητας, που μπορούν να χρησιμεύσουν ως οδηγός για την μελλοντική πολιτική συμπεριφορά στον ευρύτερο ελληνικό χώρο. Ως άρθρα ημερησίου τύπου θα ήσαν πολύ εφήμερα, αλλά ως βιβλίο μπορούν να παραμείνουν "κτήμα εσαεί", κυρίως για την χρήση των νέων.

Στο βιβλίο περιλαμβάνω κείμενα που χωρίζω σε τρεις βασικές κατηγορίες:

Μέρος Α' - θέματα εξωτερικής πολιτικής

Μέρος Β' - Οικονομικά (και ανθρώπινα) μεγέθη

Μέρος Γ' - θέματα γενικής πολιτικής

Ο αναγνώστης θα διακρίνει τα τραγικά σφάλματα μιας ομάδος ανθρώπων που απεργάστηκε, βραδέως, ασφαλώς και με περίεργη επιμονή, την Δολοφονία της Ελλάδος στον πολιτικό, οικονομικό, ηθικό και κοινωνικό τομέα, θα παρακολουθήσει την πορεία των οικονομικών μεγεθών από το 1951 μέχρι το 1993 όπου οι συντριπτικοί αριθμοί θα του αποκαλύψουν, καλλίτερα από λόγους, το τεράστιο έγκλημα που διεπράχθη κατά του Έθνους. Εθνικό Έγκλημα το οποίο, για ωρισμένους "πολιτικούς", έχει την μορφή της Εσχάτης Προδοσίας.

Τέλος, από την συνειδητοποίηση της παρακμής και του εκφυλισμού ενός σημαντικού μέρους "αυτού που λέγεται πολιτικός] κόσμος" θα διαπιστώσει ο ίδιος με ενάργεια τις Ασθένειες Δημοκρατίας. Από αυτήν την προπαίδεια, θα αντιληφθεί μόνο αυτό που, για γνωστούς λόγους, του αποκρύπτεται. Δηλαδή, επείγουσαν ανάγκη μιας Πολιτικής Μεταρρυθμίσεως που θα μεταβάλει την Δημοκρατία, από "πόλεως νόσημα" σε υγιές, εύς στο και δημιουργικό σύμπλεγμα θεσμών. Αλλ' αυτό, στις λεπτό μέρειές του, θα αποτελέσει το θέμα ενός άλλου βιβλίου.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΘΕΜΑΤΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1 ον

Το πρόβλημα της Κύπρου

Ο ΣΑΝΤΑΜ ΧΟΥΣΕΪΝ είχε απέναντι του μισό εκατομμύριο στρατιωτών της πρώτης στρατιωτικής δυνάμεως στον κόσμο και όμως ηρνείτο να αποχωρήσει από το Κουβέιτ. Πώς είναι δυνατόν να έχουμε την ελπίδα ότι η Τουρκία θα αποχωρήσει από την Κύπρο όταν δεν αντιμετωπίζει καμιάν απειλή; Αλλ' αντίθετα, έχει την απροκάλυπτη προστασία της Αμερικής η οποία, όπως είπε το 1995 ο Υφυπουργός Εξωτερικών, "στηρίζει την πολιτική της για την Μέση Ανατολή και δυτικήν Ασία σε αυτήν";

Ποιος μπορεί ακόμη να αμφιβάλλει ότι η εισβολή της Τουρκίας στην Κύπρο έγινε κατόπιν ρητής εντολής και συμφωνίας των Αμερικανών; Δεν θα αργήσει η στιγμή που θα επιβεβαιωθεί ότι υπάρχει χειρόγραφο σημείωμα του Προέδρου Ford ο οποίος γράφει: "συμφωνώ για τον Αττίλα". Δεν είναι τυχαίο γεγονός ότι έξι μήνες προ της εισβολής ο τότε εμπνευστής της Αμερικανικής πολιτικής Henry Kissinger είχε δηλώσει: "Ο Μακάριος είναι ο Κάστρο της Μεσογείου". Είναι γνωστόν ότι σε προηγούμενη πρόθεση επεμβάσεως των πάντοτε πρόθυμων Τούρκων (1964) ο τότε Πρόεδρος Johnson είχαν απαγορεύσει την επιχείρηση με την απειλή παρεμβάσεως του βου Στόλου. Η αποφασιστική παρέμβαση του Henry Kissinger για την απόβαση των Τούρκων στην Κύπρον επιβεβαιώνεται με τρόπο απολύτως επίσημο κατά τον λόγο που εξεφώνησε ο τέως Πρέσβυς των ΗΠΑ στην Αθήνα Henry Tasca σε γεύμα που του παρετέθη στην Νέα Υόρκη από ελληνοαμερικανικήν οργάνωση. Κατά το γεύμα εκείνο ο Τάσκα εδήλωσεν ότι προ της εισβολής, και ενώ αυτή επέκειτο, επρότεινε στον Κίσσιγκερ να αποσταλεί ο βος Στόλος, όπως είχε γίνει επί Προεδρίας Τζόνσον (1964), και να παρεμβληθεί μεταξύ Κύπρου και Τουρκίας για να εμποδίσει την εισβολήν. Τότε ο Κίσσιγκερ οργισμένος του απήντησε: "να κάνεις την δουλειά σου και να μην ανακατεύεσαι στο θέμα αυτό". Την δήλωσιν αυτήν ο Πρέσβυς Τάσκα είχε κάνει και εις εμέ κατά φιλικήν συνάντηση στην Λωζάννη ολίγον προ του περιέργου θανάτου του κατ' αυτοκινητιστικό δυστύχημα στην πόλη αυτή της Ελβετίας. Είναι λοιπόν απολύτως σαφές διατί ο βος Στόλος δεν απεστάλη. Όταν λοιπόν οι Τούρκοι, επί απολύτου ηγεμονίας Kissinger, επεμβαίνουν και επιτυγχάνουν χωρίς η Αμερική να τους εμποδίσει, ενώ αντιθέτως η Ελλάς εδέχθη πιέσεις από τους Αμερικανούς να απόσχει από κάθε επέμβαση, θα πρέπει να είναι κανείς αφελής για να αμφισβητήσει το τεθέν: ότι η εισβολή των Τούρκων στην Κύπρο έγινε όχι απλώς με την ανοχήν αλλά με την προτροπή, την έγκριση και την βοήθεια των Αμερικανών.

Είναι ιστορικό γεγονός: οι Αμερικανοί "εσυμφώνησαν για τον Αττίλα" και αμέσως ανέλαβαν την προσπάθεια να δέσουν τα χέρια της Ελλάδος ώστε να αποτραπεί κάθε επέμβαση και να εξασφαλισθεί η ακώλυτη διεξαγωγή της κοινής των επιχειρήσεως με τους Τούρκους.

Το αναμφισβήτητο αυτό ιστορικό γεγονός δεν πρέπει να αντιμετωπισθεί με το θυμικόν. Δεν είναι έκφρασις "αντι-αμερικανικού" πνεύματος, θα πρέπει κάποτε να κατανοήσουμε ότι οι σχέσεις των κρατών μεταξύ τους δεν καθορίζονται ποτέ από συναισθήματα που ανάγονται στην "φιλία" ή, προ παντός, στην "Ηθική". Δεν υπάρχει "ηθική" ούτε "ανθρωπισμός" στις σχέσεις μεταξύ κρατών. Υπάρχουν μόνον υλικά συμφέροντα τα οποία έχουν την δική τους στυγνή, άκαμπτη, θετικιστική και αμείλικτη λογική. Καθορίζονται από την σχέση δυνάμεων και όχι "δικαίων". Εάν παρεμβάλλονται "ηθικές αρχές" (όπως π.χ. τα "ανθρώπινα δικαιώματα" για τα οποία κόπτονται δήθεν οι Αμερικανοί) τούτο γίνεται μόνον εάν και εφ' όσον εξυπηρετούνται έτσι καλλίτερα τα ιδιοτελή συμφέροντα. Εάν όχι, λησμονούνται αμέσως οι "ηθικές αρχές". Αυτό που πρέπει να μας απασχολήσει είναι το ερώτημα: διατί η Αμερική ακολούθησε αυτήν την πολιτική; Και ποιος **πράγματι** εδολοφόνησε την Ελλάδα;

Είναι πασίγνωστον ότι η πρώτη Μεγάλη Δύναμη στον Κόσμο εξαρτά την ευημερία και κυριαρχία της από τα πετρέλαια της Μ.Ανατολής. Είναι πασίγνωστον ότι η ίδια Δύναμις έχει ειδικούς λόγους συμφέροντος να εξασφαλίσει την ύπαρξη του Ισραήλ. Διότι είναι τεραστία η οικονομική και πολιτική ισχύς του Εβραϊκού στοιχείου μέσα στην χώρα (και όχι βέβαια για λόγους "ηθικής"). Όλοι γνωρίζουν ότι σε περίοδο ψυχρού πολέμου και άμεσης απειλής από την Ρωσία η πρώτη Μεγάλη Δύναμις έχει υποχρέωση να εξασφαλίσει με κάθε μέσον την επιρροή της στην περιοχή. Η μελέτη της Ιστορίας μας λέγει ότι από τον 18ον αιώνα, ότε συνειδητοποιήθη αυτό που ονομάστηκε "το Ανατολικό Ζήτημα", επίκεντρο του ανταγωνισμού των Δυνάμεων μεταξύ Ρωσίας και Δύσεως είναι η κυριαρχία στα Δαρδανέλλια και την Ανατολική Μεσόγειο. "Όταν όλα αυτά τα στοιχεία επιβιώνουν πάνω από δύο αιώνες, όταν είναι πρόδηλον πού ευρίσκεται η ισχύς, παρατηρούμε έκθαμβοι το φαινόμενο ότι κάποιος ανιστόρητος και αφελής Μακάριος ερωτοτροπεί με την Τσεχοσλοβακία, με την Μόσχα, με τον Τίτο, με τον Νερού και με αυτήν την πομφόλυγα της ανεδαφικότητας και ανοησίας που απεκλήθη "οι αδέσμευτοι"! Όταν λοιπόν λέμε ότι η Αμερική ευχήθηκε στους Τούρκους "καλό κατευώδιο" τούτο δεν είναι εκδήλωσις "αντι-αμερικανισμού". Είναι διαπίστωση της πνευματικής ανεπάρκειας της πολιτικής μας ηγεσίας η οποία εδολοφόνησε την Ελλάδα.

Εάν ο Μακάριος και οι ελληνικές Κυβερνήσεις είχαν την στοιχειώδη φρόνησιν (ή την ιδιοφυία) του Βενιζέλου. Εάν είχαν επιδιώξει να πείσουν την Αγγλία και Αμερική (δηλαδή τους φορείς των δυτικών συμφερόντων στην περιοχή) ότι η Κύπρος θα ήταν ο μεγάλος, ο πιστός και ο χρήσιμος Σύμμαχος. Εάν τους είχαν καταστήσει σαφές από την αρχή ότι η Κύπρος, για οτιδήποτε συμβεί, θα ήταν το αβύθιστο "αεροπλανοφόρο" τους — αμφιβάλλει κανείς ότι το πρόβλημα της Κύπρου θα είχε ήδη λυθεί από το 1953 προτού ακόμη αφυπνισθεί η Τουρκία κάτω από τις εύλογες πιέσεις της αγγλικής διπλωματίας;

Πρέπει να σημειωθεί εδώ ότι η Ελλάς, επί Κυβερνήσεως Κέντρου (1964), είχε απορρίψει την λίσαν συμφέρουσαν λύσιν του Σχεδίου Ατσεσον. Τούτο προέβλεπε την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα και την παραχώρηση μιας λωρίδος προς συμβολικήν εγκατάσταση μικράς μονάδος Τουρκικών στρατευμάτων. Ο Γεώργιος Παπανδρέου είχε θεωρήσει την λύσιν αυτήν συμφέρουσαν εθνικώς. Είχεν απαντήσει στους ολίγους που διαφωνούσαν, με την γνωστή φράση "μας χαρίζουν πολυκατοικίαν και εμείς συζητούμε να την παραχώρηση του ρετιρέ". Δυστυχώς όμως ο Γεώργιος Παπανδρέου, καίτοι σύμφωνος με την λύσιν Άτσεσον, έκανε το σφάλμα να στείλει στην Κύπρο τον υιόν του Ανδρέα για να πείσει τον Μακάριο να αποδεχθεί το σχέδιο. Στην πραγματικότητα ο Ανδρέας όταν μετέβη στην Κύπρο επεδίωξε να πείσει τον Μακάριον να μη αποδεχθεί το σχέδιον Ατσεσον και έτσι το Κυπριακό παρέμεινε ανοιχτό. Ακριβώς όπως το επεθύμει μία ω-ρισμένη ομάς μέσα στο Αμερικανικό State Department. Μετά την απόρριψη του σχεδίου Ατσεσον από την

Ελλάδα, εξηντλήθη πλέον η υπομονή των Αμερικανών που προσέκειντο φιλικά προς τα ελληνικά συμφέροντα και δεν ενδιεφέρθησαν πλέον για την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Έτσι η προσπάθεια του Ανδρέα Παπανδρέου ενίσχυσε την μεθοδευμένη πολιτική του Henry Kissinger ο οποίος παρέμεινε πλέον κύριος της καταστάσεως. Ήταν τόσον ανεδαφική η άρνησις ώστε η επιμονή αυτή του Ανδρέα Παπανδρέου έχει την μορφήν του **ως εάν** αυτός είχε λάβει σαφείς εντολές από την προσκείμενη προς τον Kissinger ομάδα του State Department! Οπωσδήποτε όμως μετά την επέμβαση του Ανδρέα Παπανδρέου το Κυπριακό ακολούθησε τον μοιραίον δρόμον μέχρι την εισβολή των Τούρκων. Έτσι και μόνον, με τις ενέργειες του Ανδρέα Παπανδρέου, εξεπληρώθη πλήρως ο γενικός, για την περιοχή, σχεδιασμός του Henry Kissinger.

Η αναδρομή αυτή δεν είναι απλή παρελθοντολογία. Διότι η στοιχειώδης φρόνησις δεν υπήρξε και δεν υπάρχει ακόμη στην θλιβερή και ανίκανη ελληνική ηγεσία. Ακόμη προσφάτως ο κ. Σημίτης (που απηχεί, χωρίς αυτόφωτη κρίση, τις εντολές του "αρχηγού" του), ομιλούσε για ...ίσεις αποστάσεις και έθετε στο αυτό επίπεδο τους ..."δύο μονομάχους" (!). Δηλαδή σε ίση μοίρα (για την υπερήφανη και αδέσμευτη Ελλάδα!) τον Μπούς και τον Σαντάμ Χουσεΐν. Χωρίς ίχνος πολιτικής κρίσεως ή, έστω, και ντροπής. Και αυτό βέβαια δεν ήταν η μοναδική αποκάλυψις του εαυτού του!

Η Ελλάς ήταν το λίκνο της Λογικής και έχει σήμερα γίνει ο τάφος της. Οι "ηγέτες" μας, αντί να αντικρύζουν με ρεαλισμό και θετικισμό το διεθνές πλέγμα των σχέσεων αποβλέποντας στο μακροπρόθεσμο συμφέρον του Έθνους, αντικρύζουν το μικροπολιτικό, μικροπρόθεσμον, όφελος, θέλουν μόνο να είναι αρεστοί στο ανεδαφικό μικροφιλότιμο ενός ακατατόπιστου "λαού" που μία Κυριακή κάθε 4 χρόνια θα τους δώσει την ψήφο και ανοχή του για να λυμαίνονται επί μία τετραετία το Έθνος. Αυτού του "λαού" τον οποίον συστηματικώς και εκ προθέσεως παραπλανούν. Τον οποίον αφήνουν σκοπίμως απαίδευτον για να μπορούν να τον εκμεταλλεύονται ανέντιμα και ανεμπόδιστα. Αυτοί οι εκπρόσωποι της μικροπολιτικής, αυτοί οι μικροί, εδολοφόνησαν την Ελλάδα.

Άλλα φαινόμενα.

ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΙΑ τοποθέτηση που εξηγεί και άλλα φαινόμενα της πρόσφατης πολιτικής ζωής. Το παρελθόν έχει ιδιαίτερη σημασία όταν υπάρχει κίνδυνος να επαναληφθεί και στο μέλλον. Όταν η ιδέα της Ενωμένης Ευρώπης, ως πολιτικής δυνάμεως, είχε συναρπάσει την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη. Όταν ήταν πασιφανές ότι η ένταξη της Ελλάδος είναι αδήριτη ιστορική, πολιτιστική, πολιτική και οικονομική ανάγκη. Όταν πολιτιστικώς η Ελλάς ανήκει στην Δύση όσο και η Δύσις ανήκει στην Ελλάδα. Όταν όλα αυτά είναι πασίδηλα, πώς είναι δυνατόν ένας Ανδρέας Παπανδρέου να παρασύρει τον ελληνικό λαό με το σύνθημα "ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο Συνδικάτο"; Και ασφαλώς δεν φταίει ο λαός, αφελής, ευκολόπιστος και ακατατόπιστος εάν εκραύγαζε σαν παπαγάλος το σύνθημα που του επεβλήθη. Οι λαοί μιμούνται, δεν σκέπτονται. Αν οι λαοί μπορούσαν μόνοι να καθορίζουν την τύχη τους τότε θα ήσαν περιττοί οι Ηγέτες!

Το έχω γράψει και άλλοτε (βλ. Η Πολιτική Σημασία του Βλακός, σελ. 98-104) και πρέπει να το επαναλάβω μέχρις ότου καταλάβουμε καλά περί τίνος πρόκειται. Η Αμερική, από την αρχή, ξέρει ότι η ΕΟΚ με την προοπτική πολιτικής ενώσεως αντίκειται στα συμφέροντα της. Είναι σαφέστατον ότι η ολοκλήρωσις μιας ενώσεως, εάν ποτέ ήθελε γίνει, με πληθυσμόν διπλάσιο της Αμερικής, με δυναμική τεχνολογία, με παράδοση και πολιτισμό κατά πολύ ανώτερο, θα ήταν ένας σημαντικός ανταγωνιστής στην αμερικανική πρόθεση δημιουργίας μονοπωλιακής Κοσμοκρατορίας. Η αμερικανική διπλωματία (η φανερή αλλά και η μυστική) αντετάχθη με κάθε μέσον στην πραγμάτωση της ιδέας μιας Ενωμένης Ευρώπης που θα ήταν αυτοδύναμη στρατιωτικώς, οικονομικώς και, προ παντός, **πολιτικώς**. Το τελευταίον βέβαια είναι κύριον μέλημα και ο μεγάλος κίνδυνος για τα αμερικανικά συμφέροντα. Χωρίς αμφιβολία, η Αμερική από

την άποψη της είχε απόλυτο δίκιο. Και τούτο είναι η ισχυρότερη απόδειξις για τις αναφερόμενες προθέσεις της προς υπονόμηση της ιδέας.

Αλλά τα γεγονότα ακολούθησαν την δική τους λογική. Η Δυτική Ευρώπη προχωρούσε στο δρόμο της. Το γεγονός αυτό η Αμερική υποχρεώνεται να το καταλάβει. Οι αντιδράσεις της λοιπόν δεν μπορεί παρά να είναι τακτική αιμαχιών και συνεχούς ανταρτοπόλεμου. Τούτο εκδηλώνεται στα παρασκήνια και, με την χρήση του όπλου των δολλαρίων, έντονα και "εντός των τειχών". Παλαιά δοκιμασμένη τακτική αφού τα περισσότερα Κάστρα, κατά τον Μεσαίωνα, έτσι μόνον εκπορθούνται! Η Αμερική κατέβαλε κάθε προσπάθεια να πείσει την Αγγλία να ζητήσει την ένταξη της παρά την αρχική της απροθυμία. Ο Ντε Γκώλ, όταν η Ευρώπη ήταν ακόμη στα σπάργανα, αντελήφθη ότι επρόκειτο για Δούρειο Ίππο και αντετάχθη. Τέλος, η Γαλλία απέσυρε τις αντιρρήσεις μόνον επί Πομπιντού, όταν οι βασικοί κανόνες είχαν ήδη καθορισθεί. Και τα μεν περί Δυτικής Ευρώπης, ούτως έχουν.

Η εσχάτη προδοσία

ΑΠΟΜΕΝΕΙ να επανέλθουμε στην δική μας περιοχή. Γνωρίζουμε ότι η Αμερική διεδέχθη τώρα την Αγγλία στην προστασία των μεγάλων συμφερόντων που συνιστούν την σημερινή μορφή του αιώνιου "Ανατολικού Ζητήματος". Εάν στο παρελθόν φροντίδα ήταν η οδός προς τις Ινδίες, σήμερα τα συμφέροντα είναι περισσότερο έντονα. Αποκλεισμός της Ρωσίας από την Μεσόγειο, προστασία πετρελαίων και Ισραήλ, αντιμετώπισις του ογκούμενου Ισλαμικού κινδύνου. Για προστασία αυτών των συμφερόντων συγκλίνουν τεράστιες δυνάμεις, με κύριο εκπρόσωπο τον Αμερικανικό οικονομικό και στρατιωτικό Κολοσσό. Η προστασία αυτή, ας μη λησμονείται, εξυπηρετεί άμεσα και το μακροπρόθεσμο ελληνικό συμφέρον. Αυτό είναι ένα μάθημα του οποίου "η επανάληψις είναι μήτηρ σπουδών".

Όταν λοιπόν ο Μακάριος εχαρακτηρίσθη (ορθώτατα) "ο Κάστρο της Μεσογείου" το πρόβλημα για την Αμερική ελύθη με την απόβαση της Τουρκίας στην Κύπρο. Τούτο έγινε μεσούντος του Ψυχρού Πολέμου όταν ο Μακάριος ερωτοτροπούσε προς τα πλέον απίθανα "μπλοκ". Και το πρόβλημα πλέον για την Αμερική παραμένει λυμένο. Καμία δύναμις δεν πρόκειται να αλλάξει το δημιουργημένο σκοπίμως status quo. Πολύ περισσότερο αν η "δύναμις" αυτή έχει ως όπλον το ..."δίκαιον"!

Σύμφωνα με τα ανωτέρω και διαρκούντος του Ψυχρού Πολέμου, είναι σαφές ότι η Αμερική είχε κάθε συμφέρον να αποκλείσει την ένταξη της Ελλάδος στην ΕΟΚ. Διότι είχε την αποκλειστική ευθύνη προστασίας της ζώνης του "Ανατολικού Ζητήματος". Δεν ήταν δυνατόν να επαφίεται στην εξάρτηση της από το "Διευθυντήριο των Βρυξελλών" για τις αποφάσεις που θα εχρειάζετο να παίρνει στην ζωτική αυτή περιοχή. Πώς θα μπορούσε να ασκήσει την ανεμπόδιστη πολιτική της όταν στο μέλλον θα έπρεπε να απευθύνεται στις ισχυρές Βρυξέλλες και όχι σε μίαν αδύνατη και φυλλορροούσα Αθήνα; Η Αμερική λοιπόν είχε κάθε συμφέρον να έχει να κάνει με μίαν Ελλάδα "αδέσμευτη" και ανεξάρτητη από το "Διευθυντήριο των Βρυξελλών". Ακριβώς όπως το διεκήρυσσε, με τις ίδιες λέξεις, ο Ανδρέας Παπανδρέου. Αλλά και κάτι ακόμη επί πλέον: με μίαν Ελλάδα οικονομικώς αδύναμη που εξαρτάται από συνεχή ετήσια δανειοδότηση.

Έτσι φαίνεται καθαρά το κίνητρο και κριτήριο για την άρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου να δεχθεί την ένταξη της Ελλάδος στην ΕΟΚ: έβαινε παράλληλα με τα συμφέροντα της Αμερικής, εχρησιμοποίησε ακόμη και το ίδιο λεξιλόγιο. Μέχρι προ τίνος υπήρχαν αντιρρήσεις σ' αυτή την σαφή θέση από αυτούς που εζητούσαν "αποδείξεις με γεγονότα", (με Facts!). Αλλά σε επιβεβαίωση των όσων από ετών υποστηρίζω έρχεται πρόσφατη δήλωσις αυτού του ίδιου Παπανδρέου σε γεύμα που παρέθεσαν οι βουλευτές του στην θεσσαλονίκη τον Σεπτέμβριο 1992. Τον ακούμε να λέγει:

"Οι Αμερικανοί θεωρούν ότι ο Μητσοτάκης δεν είναι δικός τους, ότι παίζει το παιχνίδι των Γερμανών. Γι' αυτό θέλουν εμένα και το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία!"

(βλ. "Ελεύθερος Τύπος", 22.9.1992).

Είναι σαφής η ομολογία του Παπανδρέου ότι οι Αμερικανοί "τον θεωρούν δικό τους"! Μέχρι το τέλος του 1988 ο ίδιος αυτός άνθρωπος επανελάμβανε: "η ώρα της αποσύνδεσης πλησιάζει". Η πολιτεία του, εντός της ΕΟΚ, κατά την δετία της Κυβερνήσεως του, ήταν τακτική συστηματικής δολιοφθοράς. Τούτο κατώρθωσε να επιτύχει αυτό που ομολογεί ακόμη και ο πιστός του "ακόλουθος" Κ. Σημίτης: την "περιθωριοποίηση" της Ελλάδος. Παράλληλα, και την προϊούσα ανυποληψία της χώρας μας στους διεθνείς κύκλους. Παραμένει σαφής η δήλωση του Πρέσβευος των ΗΠΑ στην Αθήνα Sterns την εποχή που ο Παπανδρέου επεδείκνυε "αντιαμερικανισμό":

"Δεν μας ενδιαφέρει τί λέγει ο Παπανδρέου αλλά τί πράττει".

Είναι λοιπόν προφανές ότι η βούληση της Αμερικής είχε πιστόν εκτελεστή σαν "δικό της" μυστικό πράκτορα τον Ανδρέα Παπανδρέου ο οποίος γι' αυτήν "έπραττε τα ορθά". Όλα αυτά, σε καταφανή αντίθεση προς το συμφέρον του Έθνους. Αυτά είναι οι "αποδείξεις με γεγονότα"!

Το πράγμα λοιπόν είναι τόσο πρόδηλον όσο είναι και απλό. Η Αμερική, για την απρόσκοπτη επιρροή της στην νευραλγική αυτή περιοχή του πάντοτε επίκαιρου "Ανατολικού Ζητήματος", είχε κάθε συμφέρον να διατηρεί μίαν Ελλάδα

(α) εκτός της άμεσης πολιτικής επιρροής της ΕΟΚ

(β) αποδυναμωμένην οριστικώς από το "μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο".

Βλέπουμε λοιπόν πόσο συμπίπτει η πολιτική του Παπανδρέου με τους ζωτικούς στόχους των ΗΠΑ.

Η υποστήριξη του Παπανδρέου από τον Πρέσβη των ΗΠΑ Ρόμπερτ Κήλυ, ο οποίος είχε αντικαταστήσει τον Στέρνς, υπήρξε σκανδαλώδης. Ο Κήλυ κατέβαλε προσπάθεια να δυσφημίσει την "Δεξιά" (ότι έτρεφε "πελατειακές σχέσεις" με τις ΗΠΑ) και να διαβάσει την πολιτική του Αρχηγού της. Ήτο σαφής ο εμπαιγμός του ελληνικού λαού. Αλλά ταυτοχρόνως και απολύτως αποτελεσματικός. Η οργανωμένη προδοσία του Έθνους εκαλύπτετο κάτω από την φενάκη της "ελεύθερης, ανεξάρτητης και πολυδιάστατης" πολιτικής. Ο Παπανδρέου δημιουργούσε με την βοήθεια του φιλικού του Τύπου τον μύθο του "εθνικά υπερήφανου" ηγέτη όταν συστηματικώς εθεμελίωνε την "περιθωριοποίηση" της Ελλάδος από τους φυσικούς της εταίρους.

Παρενεβλήθη όμως η επιτυχία του Καραμανλή για την ένταξη της Ελλάδος στην ΕΟΚ. Επιτυχία η οποία κυρίως οφείλετο στην συμπαράσταση του Γάλλου Προέδρου Ζισκάρ ντ' Εσταίν και στην χρήση του σοβαρού επιχειρήματος της σταθεροποίησης της δημοκρατίας στην Ελλάδα. Η βοήθεια της Γαλλίας, που βρήκε συμπαραστάτες τους εταίρους της κεντρικής Ευρώπης (σε αντίθεση με τις προθέσεις της Αγγλίας), ήταν στενά συνδεδεμένη με τους ανταγωνισμούς του αιώνιως ζωντανού "Ανατολικού Ζητήματος". Ήταν δηλαδή ευφυής αντίδραση προς το σχέδιο της Αμερικής που απέβλεπε στην **αποκλειστική** της κυριαρχία επί της Ελλάδος στην ζωτική περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου. Επί πλέον, η πρόσφατη οδυνηρή εμπειρία της "χούντας" σε μία Ευρωπαϊκή χώρα είχε θορυβήσει τους δημοκρατικούς ηγέτες της Ευρώπης. Ιδίως για τον φόβο επεκτάσεως του φαινομένου όταν ήδη στην Ιταλία είχαν ακουσθεί το σύνθημα "Viva i colonelli greci". Η ένταξη της Ελλάδος στην ΕΟΚ εθεωρήθη δικαίως ως εγγύηση διατηρήσεως της δημοκρατίας. Οι παράγοντες αυτοί συνετέλεσαν σ' αυτό που εθεωρήθη ως αποκλειστική "επιτυχία" του Κ. Καραμανλή, θα πρέπει να ενθυμείται η Ιστορία: όταν το πρωτόκολλο εντάξεως υπεγράφετο στο Ζάππειον Μέγαρον των Αθηνών με παρουσία του Γάλλου Προέδρου, ο Ανδρέας

Παπανδρέου, Αρχηγός τότε της Αντιπολιτεύσεως, επιδεικτικά δεν, προσήλθε. Η υπονόμευσις για την ικανοποίηση του Αμερικανού πάτρωνός του είχε ήδη αρχίσει.

Όταν ο Παπανδρέου κατέλαβε την αρχή το 1981 εξαπέλυσε, με όργανο τον ανίκανο και άπειρο υπουργό του Χαραλαμπίου και ακολούθως με τον θρασύτερο εκπρόσωπο της Ελλάδος στις Βρυξέλλες θ. Πάγκαλο, συστηματική προσπάθεια δολιοφθοράς "εντός των τειχών" της ΕΟΚ. Η προσπάθεια επέφερε πλουσίους καρπούς. Ο ίδιος ο πιστός "ακόλουθος" Κ. Σημίτης ομολογεί ότι επήλθε η "περιθωριοποίηση" της Ελλάδος (βλ. το βιβλίο μου "Η Πολιτική Σημασία του Βλακός", σελ. 94-97). Και μέχρι την τελευταία στιγμή, το φθινόπωρο του 1989, ο Παπανδρέου εδήλωνε, με εξακολουθητική έμφαση και επιμονή: **"η ώρα της αποσύνδεσης πλησιάζει"**. Και για μεν τα όργανα του Παπανδρέου, άπειρα των διεθνών σχέσεων, ασφαλώς δεν μπορεί να επιμένουμε ότι ήσαν εν γνώσει της προδοτικής πλεκτάνης, θέλω ακόμη να θέσω και την υπόθεση ότι δεν υπήρχε συνεννόηση και ο Παπανδρέου δεν ήταν ο πειθήνιος εκτελεστής των Αμερικανικών εντολών. Αλλά τότε, το μόνο που απομένει ως ενδεχόμενον είναι ότι ο Ανδρέας Παπανδρέου υπήρξεν απλώς αφελής. Χωρίς να έχει μπορέσει να καταλάβει αυτό που εκ των υστέρων απεδείχθη ως αυταπόδεικτο: πρώτον, ότι η μη ένταξη της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή κοινωνία θα ήταν καταστροφική για την πατρίδα μας η οποία θα ευρίσκετο τελείως απομονωμένη, αδύνατο θύμα της αμερικανικής πλεκτάνης. Δεύτερον, ότι η μη ένταξις εξυπηρετεί αποκλειστικώς τα **μόνιμα** συμφέροντα των ΗΠΑ, μέσα στα πλαίσια και τα δίκτυα της λογικής του μακραιώνος "Ανατολικού Ζητήματος". Το γεγονός όμως ότι ο Ανδρέας Παπανδρέου δεν είναι αφελής, οδηγεί στο αναγκαστικό συμπέρασμα ότι η στάσις του αποτελεί πράγματι περίπτωση εσχάτης προδοσίας. Της χειρότερης και πλέον σατανικής μορφής που ε γνώρισε το Έθνος στην μακραιώνα Ιστορία του. Διότι οι γνωστές ιστορικά προδοσίες τύπου Εφιάλτη ή Αλκιβιάδη ήταν ανοιχτές και, θα μπορούσε να πει κανείς, ... "αντρίκιες"! Καμία από αυτές δεν είχε αποκρύψει κάτω από την ύπουλη υποκρισία της "εθνικής υπερηφάνειας" και της "εθνικής ανεξαρτησίας και αυτοδυναμίας" για την οργανωμένη εξαπάτηση του δυστυχούς ελληνικού λαού!

Σήμερα πλέον (1995) και οι πλέον αφελείς έχουν διαπιστώσει ότι βρισκόμαστε στο έσχατο σημείο της εθνικής καταπτώσεως. Ο Ανδρέας Παπανδρέου επέτυχε στο έργο της συνειδητής και μεθοδικής δολοφονίας της Ελλάδος.

Μετά την κρίση του Κόλπου, η Αμερική εγκαθίσταται μονίμως στην Μέση Ανατολή. Έχει ανάγκη της Ελλάδος και της Κύπρου εφ' όσον όμως παραμένουν υπό την άμεση και ανεμπόδιστη επιρροή της. Αυτός είναι ο λόγος γιατί η Αμερική συνέτεινε στην επάνοδο του Παπανδρέου στην εξουσία. Το ότι αυτό ήταν η βασική επιδίωξη της φαίνεται από δύο στοιχεία που δεν είναι απλώς ενδείξεις αλλά και αποδείξεις. Το πρώτον είναι η ομολογία του Παπανδρέου τον Σεπτέμβριο του 1992 (βλ. ανωτέρω): η Αμερική τον θεωρεί "δικό της". Η Αμερική δεν επιθυμεί την προσέγγιση του Μητσοτάκη προς την κεντρική ισχυρή δύναμη της Ευρώπης, δηλ. την Γερμανία. Το δεύτερο στοιχείο-απόδειξις είναι η "προφητεία" του Αμερικανού Υπουργού Εξωτερικών Κρίστοφερ ότι "θα έχετε εκλογές τον Οκτώβριο" και η βοήθεια του Σαμαρά ώστε οι εκλογές να διεξαχθούν ακριβώς τον Οκτώβριο με αποτέλεσμα την επάνοδο του "δικού τους" στην εξουσία.

Στο σημείο αυτό χρειάζεται μία διασάφηση διότι πολλοί αφελείς χρησιμοποιούν το επιχείρημα σε παρόμοιες (πολλές) περιπτώσεις: "μα οι Αμερικανοί έβαλαν το 47% των Ελλήνων να ψηφίσουν Παπανδρέου;" Το επιχείρημα δείχνει τόση άγνοια της διεθνούς πολιτικής ώστε καθίσταται επικίνδυνο. Έχει φαινομενική πειστικότητα. Αλλά τι συμβαίνει στην πραγματικότητα; Οι ξένες Δυνάμεις οι οποίες ασκούν εξακολουθητική επιρροή στα νευραλγικά για τα συμφέροντα τους σημεία του Πλανήτη έχουν τους εξής τρόπους ενεργείας:

1ον. Φροντίζουν για την επάνδρωση και ενίσχυση του πολιτικού κατεστημένου μιας χώρας με πράκτορες που είναι "δικοί τους". Ως προς την Αμερική, φυτώρια είναι τα Αμερικανικά Πανεπιστήμια όπου οι πράκτορες της CIA βρίσκονται σε συνεχή δράση. Ως προς την Αγγλία κατά το παρελθόν τα φυτώρια εκαλλιεργούντο από την Intelligence Service και τις Μασωνικές Στοές οι οποίες είχαν ιδιαίτερη εξάπλωση στην Αίγυπτο και τις Ινδίες.

2ον. Στο παρελθόν (αλλά, όπως φαίνεται, όχι πλέον σήμερα) οι μυστικές υπηρεσίες επεδίδοντο σε καλά προετοιμασμένες πολιτικές δολοφονίες. Ως προς την Ελλάδα ο ιστορικός οφείλει να έχει πάντα προ οφθαλμών έτοιμη την έρευνα για την δολοφονία, π.χ., του Γεωργίου Α' με βέβαιη την εντολή του Κάιζερ ή τον περίεργο αιφνίδιο θάνατο του Μεταξά. Ο μεν Γεώργιος εδολοφονήθη ώστε να γίνει προ του Α' Παγκοσμίου πολέμου Βασίλισσα της Ελλάδος η αδελφή του Κάιζερ (και τα γνωστά επακόλουθα βεβαιώνουν των λόγων το αληθές). Ο δε θάνατος του Μεταξά συνέβη όταν οι αγγλικές μυστικές υπηρεσίες εγνώριζαν την εκκολαπτόμενη συμφωνία προσωρινής ειρήνης οπότε οι θέσεις του στρατού μας θα διετηρούντο στην Αλβανία αλλά η Ελλάς θα εγγυάτο πλήρη ουδετερότητα. Και βέβαια δεν χρειάζεται να επιμείνει κανείς ως προς το πόσον αυτό το σχέδιο, εάν είχε αφεθεί να το εφαρμόσει ο Μεταξάς, θα ήτο προς όφελος της Ελλάδος: δεν θα είχαμε υποστεί το μαρτύριο της κατοχής και, με το τέλος του πολέμου, ο στρατός μας θα κατείχε την Βόρειο Ήπειρο!

3ον. Απομένει να δούμε "πώς οι Αμερικανοί έκαναν τον ελληνικό λαό" να ψηφίσει το 1993 τον "δικό τους"! Αλλά, ασφαλώς, δεν τον "έκαναν". Η πολιτική ανορθώσεως της οικονομίας (την οποία ο Μητσοτάκης δεν είχε το εθνικό σθένος να εφαρμόσει από την πρώτη ημέρα μετά τις εκλογές, διότι εφρόντιζε για το ...πολιτικό κόστος) είχε αρχίσει να γίνεται αισθητή από τον καλομαθημένο ελληνικό λαό. Η προπαγάνδα του ΠΑΣΟΚ πάντοτε αποτελεσματική (αλλά ακόμη πιο αποτελεσματική λόγω της ανικανότητας της ηγεσίας της Νέας Δημοκρατίας να την αντιμετωπίσει) είχε διαδόσει με επιτυχία το σύνθημα "Δεν Πάει Άλλο". Και με την βοήθεια του γνωστού Συγκροτήματος Τύπου, το οποίον έχει παίξει τον ρόλο του στην δολοφονία της Ελλάδος, είχε πείσει τον λαό ότι "ο θίασος" τον κατεδυνάστευε ενώ η επάνοδος του Παπανδρέου θα του εμοίραζε και πάλι τα κεφάλαια των δανείων και των Εοκικών "πακέτων"! Ήταν λοιπόν εμφανές, και επιβεβαιούτο από τις σφυγμομετρήσεις, ότι το 1993 οπωσδήποτε η μεγάλη μερίς του λαού πίστευε ότι "δεν πάει άλλο". Το σύνθημα είχε "πιάσει". Ήταν λοιπόν η κατάλληλη ευκαιρία για την Αμερική να επιταχύνει την διεξαγωγή των εκλογών, τώρα που όλα ήσαν βέβαια. Ενώ, εάν περίμενε για το επόμενο έτος η κατάσταση, με την βελτίωση της οικονομίας, θα μπορούσε να ήταν διαφορετική. Έτσι ο κ.Κρίστοφερ "επροφήτευσε" εκλογές τον Οκτώβριο και έτσι ο κ. Σαμαράς προέβη στην γνωστή κίνηση. Και η βοήθεια της Αμερικής ήταν ακατάπαυστη: εβομβάρδισαν οι αμερικανικές υπηρεσίες και ο κατευθυνόμενος τύπος της Ουάσιγκτον με "σφυγμομετρήσεις" που "προέβλεπαν" την ήττα του Μητσοτάκη! Και έτσι έφεραν τον "δικό τους", όπως είχε βεβαιώσει ο ίδιος ο Ανδρέας Παπανδρέου τον Σεπτέμβριο 1992 (βλ. ανωτέρω).

Υπάρχουν λοιπόν πολλοί τρόποι εφαρμογής των θελήσεων μιας Μεγάλης Δυνάμεως. Ιδίως πάνω σε έναν λαό ο οποίος πλέον έχει επιβεβαιώσει την λεζάντα ότι "είναι πάντα ευκολόπιστος και πάντα προδομένος". Διότι η ένοχη πολιτική ηγεσία δεν εφρόντισε να του εξασφαλίσει την ορθή Παιδεία. Αυτή η "ηγεσία" των μικρών οι οποίοι εδολοφόνησαν την Ελλάδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

Η Δουλεία του Φόβου

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΚΟΛΠΟΥ, την οποία προκάλεσε η Αμερική, η Δύναμις αυτή εγκαθίσταται εμφανώς και μονίμως στην Μέση Ανατολή. Έχει βεβαίως ανάγκη της Ελλάδος και, περισσότερο, της Κύπρου, εφ' όσον παραμένουν υπό την άμεση επιρροή της. Κυρία δύναμη, για τα Αμερικανικά συμφέροντα, είναι σήμερα η Τουρκία όπου και συγκεντρώνεται όλο το ενδιαφέρον. Αυτή δεσπόζει του χώρου της Μέσης Ανατολής, θεωρείται ως εγγύηση κατά του Ισλαμικού κινδύνου και θεωρείται ότι επηρεάζει τους τουρκόφωνους πληθυσμούς της Ασίας που ήσαν άλλοτε υπό την επιρροή της Ρωσίας. Όταν η Αμερική βλέπει την Ελλάδα, κεντρικό πυρήνα μέσα στο πλέγμα συμφερόντων του "Ανατολικού Ζητήματος", να παρεκκλίνει προς την Ευρώπη, δημιουργεί και διατηρεί όλους τους παράγοντες εκβιασμού που θα συντελέσουν ώστε η Ελλάς να παραμείνει πειθήνιον όργανο των επιδιώξεων της. Γι' αυτό ακριβώς η Αμερική ενισχύει με κάθε μέσον την αντιζηλία με την Τουρκία.

Οι "εκθέσεις" του State Department περί "μειονοτήτων", οι συχνές επισκέψεις Αμερικανών και Αγγλων διπλωματικών υπαλλήλων στην Βόρειο Ελλάδα, δεν είναι τυχαίες. Ούτε είναι απόρροια ηθικής εξάρσεως για τα "δικαιώματα του ανθρώπου". Τα οποία, στην περίπτωση των 200,000 προσφύγων της Κύπρου ή των διώξεων των Ελλήνων της Κωνσταντινουπόλεως, Ίμβρου και Τενέδου, ή της συστηματικής γενοκτονίας των Κούρδων, αφήνουν την ευαίσθητη Αμερικανική ηγεσία και τον Τύπο που καθοδηγείται από αυτήν, τελείως αδιάφορους. Οι "εκθέσεις" είναι μέρος προγράμματος συστηματικής διατήρησης της ζώνης επιρροής με την καλλιέργεια διαρκούς φόβου "διεκδικήσεων" και επικρεμάμενης απειλής την οποίαν η Τουρκία ενθαρρύνεται να διατηρεί με ακατάπαυστη ένταση.

Στον αυτό σκοπό αποβλέπει η Αμερικανική πολιτική στην περίπτωση των Σκοπίων. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι δεν είναι δυνατόν ο Γκλιγκόρφ των Σκοπίων να διατηρεί στάση τόσο "αδιάλλακτη" εάν δεν είχε την έντονη ενίσχυση και ενθάρρυνση από την Αμερική, θα ήτο αρκετή η ισχύς της (μόνον η οικονομική) να τον πείσει να ακολουθεί πολιτική συνεργασίας και όχι εντάσεως με την Ελλάδα. Δεν είναι λοιπόν τυχαίον ότι ο κ. Κρίστοφερ, φορέας της Αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής, επιμένει να χρησιμοποιεί πάντοτε (και κυρίως κατά τις επισκέψεις του στην Ελλάδα) τον όρο "Μακεδονία". Οι δήθεν "μεσολαβηταί" είναι από τις συνήθεις διπλωματικές προφάσεις. Ενθυμίζουν την συμπεριφορά του Ταλλεϋράνδου ως απεσταλμένου του Ναπολέοντος έναντι του Τσάρου, όπου τον παρεκίνει για τα αντίθετα για τα οποία απεστάλη! Το κλειδί όμως της στάσεως της Αμερικής στο Σκοπιανό Ζήτημα το είχε δώσει προ πολλού χρόνου ο Πρέσβυς της Αγγλίας Πάλλερρετ με την φράση:

"Αν ανακινήσετε Κυπριακό θα ανακινήσουμε Μακεδόνικο".

Η Αμερική, στην αποτυχία του εντολοδόχου της Ανδρέα Παπανδρέου να κρατήσει την Ελλάδα εκτός ΕΟΚ, έχει φροντίσει να περιβάλει την Ελλάδα με δεσμά στον βορρά και στην ανατολή ώστε να την διατηρεί υπό διαρκή εκβιασμό με την δουλεία του Φόβου. Είναι ακριβώς ο Αμερικανικός αντιπερισπασμός τόσο ως προς την Ελλάδα, όσο και ως προς την Ευρώπη. Διότι ασφαλώς μία τυχόν ενθάρρυνση της Αμερικής προς την Τουρκία να επαναλάβει το εγχείρημα Αττίλα και στην Δυτική Θράκη θα είχε καταλυτικό αντίκτυπο στην συνοχή της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Τότε η Αμερική θα μπορούσε να επέμβει ως "ειρηνευτής" προκαλώντας αναθεώρηση των συνόρων και, με την θεωρία των Nation-States που αποτελεί μέρος της "Νέας Τάξεως", να επιδιώξει την ενοποίηση των "Μακεδόνων" μέχρι Θεσσαλονίκης! Δίγλωσσα και πολύγλωσσα Nation-States δεν

είναι νέο φαινόμενο: στην Ευρώπη υπάρχει το Βέλγιο και η Ελβετία! Έτσι θα έχει αποκλείσει τελείως κάθε επιρροή της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (όπου θα παίζει πρωτεύοντα ρόλο η Γερμανία) προς την κρίσιμη πάντα περιοχή του "Ανατολικού Ζητήματος".

Ως προς την Ελλάδα, προκύπτουν τα εξής από τις ανωτέρω αναλύσεις:

(α) ότι οι πομφόλυγες του Ανδρέα Παπανδρέου περί "εθνικής ανεξαρτησίας" και "αυτοδύναμης ανάπτυξης" υπήρξαν μέρος ενός ευρύτερου, προμελετημένου με ξένα κέντρα αποφάσεων, σχεδίου για να παραπλανήσουν έναν εκ παραδόσεως "ευκολόπιστο λαό".

(β) ότι το συμφέρον του Έθνους είναι η σύσφιξη των σχέσεων με την Ευρώπη και η επιτάχυνση των διαδικασιών ενοποιήσεως.

(γ) ότι παράλληλα, χρειάζεται απόλυτα φιλική αλλά εύστοφη και ευφυής στάσις απέναντι στην μεγαλύτερη σήμερα πολιτική και στρατιωτική δύναμη σύμφωνα με το πνεύμα που edίδαξε η πολιτική ιδιοφυία του Βενιζέλου.

Τα στοιχεία αυτά έχουν τελείως παραμεληθεί από την υπάρχουσα ελληνική ηγεσία. Το μόνο μέλημα της είναι η πρόσκαιρη πολιτική επιβίωση και μ' αυτό επέτυχε και συνεχίζει την δολοφονία της Ελλάδος. Για το στοιχείο (γ) χρειάζεται περισσότερη ανάλυση.

Εγράφη στην ΕΣΤΙΑ (21.2.91) ότι ο Κ. Καραμανλής έχει πει: "Εσείς οι Αμερικανοί είστε πιο επικίνδυνοι ως φίλοι παρά ως εχθροί". Η φράσις δείχνει την πλήρη παρανόηση αυτών που εδολοφόνησαν την Ελλάδα ως προς τις διεθνείς σχέσεις. Από το 1952 που εργάζομαι σε διεθνείς οργανισμούς και κυρίως στο κέντρο της Γενεύης, έμενα έκπληκτος με το θέαμα των Ελλήνων "αντιπροσώπων". Πολλές φορές κατέφθαναν χωρίς να γνωρίζουν το περιεχόμενο του φακέλλου που έπρεπε να υποστηρίξουν. Ένα γενικό πνεύμα αγνοίας μεθόδου συμπεριφοράς προς τους ξένους ήταν έκδηλο, ανάμεικτο πολλές φορές και με συμπλεγματικές αντιδράσεις (complexes). Ένα πρόσφατο παράδειγμα είναι και η περίπτωσης Θεόδωρου Πάγκαλου ο οποίος, μεταξύ πολλών άλλων φαιδρών ατοπημάτων, απεκάλεσε στις Βρυξέλλες την Γερμανία "Γίγαντα με μυαλό νηπίου"! Τούτο θεώρησε ως τον "ευφυέστερο" τρόπο να αποδείξει στους Πάτρωνες ότι ο Παπανδρέου "δεν παίζει το παιχνίδι των Γερμανών"!

Στις διεθνείς σχέσεις μεταξύ Κρατών δεν υπάρχουν "φίλοι" και "εχθροί", με την έννοια που υπάρχουν στις κοινωνικές σχέσεις μεταξύ ανθρώπων. Τα Κράτη, στις σχέσεις τους μεταξύ των, διατηρούν ακόμη την ψυχολογία του προ-κοινωνικού σταδίου του πρωτογενούς ανθρώπου. Στο στάδιο αυτό επικρατεί ο καθαρός "εγωισμός" τον οποίον ο Ρουσσώ απεκάλεσε "amour de soi". Υπάρχει μόνον ο "καλός άγριος". Δεν έχει αναπτυχθεί η έννοια του "Κοινωνικού Συμβολαίου". Οι διεθνείς σχέσεις δεν έχουν φθάσει ακόμη το στάδιο ωριμάνσεως όπου το amour de soi έχει αντικατασταθεί εξελικτικά από το amour propre ("φιλότιμο"), δηλ. δεν παρατηρείται η ίδια εξέλιξη μεταξύ κρατών με αυτήν που η πολιτική θεωρία του Ρουσσώ βλέπει μεταξύ ατόμων. Διότι δεν λειτουργεί η ψυχολογική εξεργασία "ταυτοποιήσεως" με τον πλησίον από την οποίαν απορρέουν τα ανθρώπινα "συναισθήματα" που είναι η συγκολλητική ουσία της "κοινωνίας", δηλ. ο "οίκτος", η "φιλία" κλπ. Η έννοια της Ηθικής μεταξύ Κρατών είναι ανύπαρκτη. Κριτήριο λοιπόν των σχέσεων μεταξύ κρατών είναι (και πρέπει να είναι) ο ψυχρός και άτεγκτος υπολογισμός και το συμφέρον. Όσο καλλίτερα το καταλάβουν αυτό οι "συναισθηματικοί" λαοί τόσο λιγώτερες απογοητεύσεις θα δοκιμάζουν.

Τα κράτη είναι "φίλα" μόνον και εφ' όσον και καθ' όν χρόνον εξυπηρετείται το εκάστοτε **συμφέρον**. Αυτά σημαίνουν ότι οι διάφοροι ενσυνείδητοι λαοπλάνοι (ή και οι αθώοι αφελείς) που παραπλανούν τους λαούς με "συναισθηματικά" συνθήματα του τύπου "εθνική ανεξαρτησία", "ίσες αποστάσεις", "φιλία", "ηθικό αίτημα", τα "δίκαια" του Έθνους κλπ., απεργάζονται, συνειδητά ή ασυνείδητα, εκ προθέσεως ή εξ αφέλειας, την δολοφονία του Έθνους. Τα κράτη επιζητούν το

εθνικό συμφέρον με στυγνά, θετικιστικά, αντικειμενικά, πραγματιστικά, κριτήρια μέχρι την απώτερη έκταση του δικτύου των σχέσεων. Αυτός είναι ο εθνικός σκοπός κάθε Ηγέτη που σέβεται τον εαυτό του και την Ιστορία.

Για την επίτευξη του εθνικού αυτού σκοπού, ο χαλύβδινος, αντι-ρομαντικός χαρακτήρ του Βίσμαρκ, Πρώσου Ηγέτη, εισήγαγε στην διπλωματική Ιστορία την μέθοδο που ονομάστηκε **Realpolitik ή Interessenpolitik**. "Καθορίζω την διαγωγή μου", γράφει, "μόνον ,αφού κρίνω το καλό ή το κακό που μπορώ να κάνω στην Πρωσία". Ο ρομαντικός συναισθηματισμός είναι γι' αυτόν άγνωστος. "Η μόνη υγιής βάση ενός μεγάλου Κράτους", γράφει τον Δεκέμβριο 1850, "είναι ο εγωισμός και όχι ο ρομαντισμός. Είναι ανάξιον ενός μεγάλου Κράτους να ασχολείται με οτιδήποτε δεν έχει άμεση σχέση με τα στυγνά του συμφέροντα". Το 1868 ο Βίσμαρκ διαμηνύει στον Ναπολέοντα ΙΙΙ : "Η σημασία ενός κράτους μετράται με τον αριθμό των στρατιωτών του... Μοίρα των αδυνάτων είναι να καταβροχθίζονται από τους ισχυρούς".

Η πολιτική αυτή δεν πρέπει να θεωρείται μόνον επινοήση του Βίσμαρκ. Η Αγγλία ακολούθησε πάντα αυτήν την πολιτική που εκφράζεται με την παροιμιώδη φράση "Right or Wrong, my Country"! Την πολιτική αυτή ακολουθούν σήμερα οι Αμερικανοί όταν τα "ηθικά" κηρύγματα που τους συνέφεραν όταν εμάχοντο για την δική τους ανεξαρτησία και ελευθερία δεν έχουν πλέον λόγον υπάρξεως. Μόνον η ανεδαφική Παιδεία ανικάνων ηγετών έχει αφήσει μικρούς λαούς να ζουν με την αυταπάτη ότι ισχύς δεν είναι η δύναμη των όπλων αλλά η δύναμη του ..."δικαίου"! Εννοώ ασφαλώς τον τόπο μας, διότι αυτός έχει ανεδαφική Παιδεία. Και σ' αυτόν βρήθουν οι ανίκανοι ηγέτες που εδολοφόνησαν την Ελλάδα. Η αυταπάτη γίνεται περισσότερο εμφανής όταν ξέρουμε από την Ιστορία ότι τα όπλα επιβάλλουν πάντα στα πράγματα την στυγνή βούληση τους ενώ το "δίκαιον" ο καθένας το αντιλαμβάνεται κατά τον τρόπο του και το συμφέρον του.

Είναι η πολιτική αυτή του πραγματισμού και του συμφέροντος που έχει αναγκάσει, κατά τον 20όν αιώνα, τους αδύνατους λαούς να εφεύρουν ένα μυστικόν όπλο που απεδείχθη αποτελεσματικό: την **εθνική τρομοκρατία**. Και εδώ διαμορφώνεται η διαλεκτική της σύγχρονης Ιστορίας. Η πολιτική του Βίσμαρκ, που ακολουθείται σήμερα με στυγνό κυνισμό από τους Αμερικανούς, γεννά την πολιτική του Αραφάτ ή των Κούρδων. Το δράμα των Κούρδων και η αναληψία των Αμερικανών της ..."Νέας Τάξεως" και των Nation-States (!) στις εκατόμβες της γενοκτονίας των Κούρδων πρέπει να συγκινήσει την καρδιά της Ευρωπαϊκής κοινωνίας. Ας συγκρίνουμε: εάν το 1821 είχε αφεθεί για σήμερα, ο αφυδατωμένος, στυγνός και κυνικός κ. Κρίστοφερ θα αποκαλούσε τον Κολοκοτρώνη και τον Μιαούλη "τρομοκράτες" με την ίδια φυσικότητα που αποκαλεί τα Σκόπια "Μακεδονία". Αλλά βεβαίως, αν οι Αμερικανοί άποικοι του 1770 δεν είχαν σηκώσει τα όπλα σε αγώνα που, με τα σημερινά τους μέτρα θα απεκαλείτο

Η Ελλάς είναι αναγκασμένη από την ιστορική καιρικότητα να έχει το ένα πόδι στηρίζεως στην Αμερική, το άλλο στην Ευρώπη. Το τραγικό της σημερινής θέσεως είναι ότι η Αμερική υπάρχει, ενώ η Ευρώπη γίνεται. Και δεν είμαστε βέβαιοι αν τελικώς θα υπάρξει. Γι' αυτό πρέπει να διατηρούμε πολιτική σύμπνοιας με την Αμερική. Η Ελλάς όμως πρέπει να ανακτήσει το καταρρακωμένο κύρος της μέσα στο Ευρωπαϊκό γίγνεσθαι. Το κύρος που έρριξαν στον βούρκο αυτοί που εδολοφόνησαν την Ελλάδα. Πρέπει να καταβληθεί κάθε προσπάθεια, με σύνεση και φαντασία, ώστε να αποτραπεί η ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Η εισβολή του Ισλάμ στην Ευρώπη θα επιφέρει πολιτιστική αναστάτωση και επικίνδυνη πνευματική οπισθοδρόμηση. Η αποδεδειγμένη ανικανότης αφομοιώσεως του τουρκικού στοιχείου με τον Ευρωπαϊκό πολιτισμό θα επιφέρει την διάσπαση της Ευρωπαϊκής κοινωνίας. Η Τουρκία δεν έχει καμία σχέση, ιστορική, πολιτιστική, πνευματική και πολιτική με την ιδιομορφία της διαπλάσεως του Ευρωπαϊκού πνεύματος. Η ιδιομορφία αυτή έχει ελληνικές ρίζες. Αλλ' αυτό δεν είναι σε θέση

να το υπενθυμίζει και το επιβάλλει διεθνώς η ανεπαρκής πολιτική ηγεσία μας που εδολοφόνησε την Ελλάδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον

Η Ευρώπη και η Τουρκία

ΤΗΝ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΗ ΕΝΤΑΞΗ της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση θα ακολουθήσει ομαδική, μεθοδευμένη, καθοδηγούμενη μετανάστευση σε όλες τις χώρες της Ευρώπης. Ήδη η Γερμανία έχει πληθυσμό 2,5 εκατομμυρίων Τούρκων οι οποίοι, απροσάρμοστοι στον Ευρωπαϊκό πολιτισμό, έχουν δημιουργήσει εμφανή και ανησυχαστικά κοινωνικά και θρησκευτικά προβλήματα. Ειδικώς για την Ελλάδα, ενδεχομένη ένταξη της Τουρκίας θα έχει ως αποτέλεσμα τον άμεσο, μεθοδευμένο και καθοδηγούμενο **εποικισμό** με ανεπανόρθωτες εθνικές και κοινωνικές συνέπειες. Δεν είναι δυνατόν να αφήσει η Ευρώπη τον Τούρκο να επιτύχει στις Βρυξέλλες ό,τι υεν επέτυχε ο Σουλεϊμάν μπροστά στα τείχη της Βιέννης. Τουλάχιστον σ' αυτό η αδύναμη και ανίκανη ελληνική ηγεσία δεν μπορεί να αφηθεί να δολοφονήσει την Ελλάδα φοβούμενη, όπως συνήθως, να δείξει σθεναρή και έντονα αποφασιστική στάση. Η υποκριτική αμερικανική πλεκτάνη προωθήσεως της Τουρκίας προς την Ευρωπαϊκή Ένωση πρέπει γρήγορα να αποκαλυφθεί. Συνιστά θανάσιμο κίνδυνο για την ευρωπαϊκή συνοχή και σ' αυτό ακριβώς η αμερικανική συνηγορία αποβλέπει.

Σειρά άρθρων στον ξένο τύπο ασχολούνται συχνά με την Ελλάδα. Η επιρροή της τουρκικής προπαγάνδας σ' αυτά είναι έκδηλη, όσο έκδηλη είναι και η απουσία της δικής μας. Πρέπει να γίνει σαφές ότι ο Τούρκος σήμερα, με την συμπαράσταση, χρηματοδότηση, ενθάρρυνση της "Νέας Τάξεως" των Αμερικανών έχει πρόθεση να επανασυστήσει την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Εν τούτοις παρατηρείται συχνά ότι Έλληνες και Κύπριοι πολιτικοί φαίνονται να ευνοούν, τουλάχιστον με λόγους, την ιδέα εντάξεως της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ίσως τούτο αποτελεί προσωρινή θέση για λόγους πρόσκαιρης σκοπιμότητας. Αν όμως η ιδέα αφηθεί να ωριμάσει, κάτω από το απατηλό πρόσχημα της "τουρκοφιλίας" και του πνεύματος της "συναδελφώσεως των λαών", και αν τούτο οδηγήσει σε "αποκρυστάλλωση" σύμφωνα με τους ψυχολογικούς νόμους της Προπαγάνδας, ο κίνδυνος είναι πολύ μεγαλύτερος για το Έθνος από ό,τι επιπολαίως πιστεύεται.

Το τί πρόκειται να επακολουθήσει όταν ο Δούρειος Ίππος περάσει την πύλη των τειχών δεν χρειάζεται διορατικότης Προφήτου για να προβλεφθεί. Μεταξύ των σκεπτόμενων Ευρωπαίων, κυρίως Γάλλων και Γερμανών όπου η σχετική εμπειρία δεν λείπει, η συνείδησις του κινδύνου είναι σαφής. Μέσα από την κοιλιά του Δουρείου Ίππου θα ξεχυθεί ένας άξεστος πληθυσμός, με γεννητικότητα 2,5% επί 60 εκατ. σήμερα, 100 εκατ. αύριο, κατοίκων, με την γνωστή αρπακτικότητα που έχει επιδείξει σε όλη την ιστορία του. Για να κατακλύσει ο πληθυσμός αυτός την Ευρώπη των 380 εκατ. Με την τυχόν ένταξη, πολύ γρήγορα το 40% των κατοίκων της Ευρώπης θα αποτελείται από Μουσουλμάνους και αμέσως, ο ένας στους δύο Ευρωπαίους θα είναι Τούρκος.

Ο Τούρκος υφυπουργός των Εξωτερικών, δεν μπόρεσε να κρύψει αυτήν την αδημονία κατακτήσεως που κατέχει την φυλή του, σαν μόνιμη και μοναδική εκδήλωση της ιδιοφυΐας της:

"θα εξισλαμίσουμε την Ευρώπη".

Ο Οζάλ, και αυτός ανυπόμονος, υπερθεμάτισε: "αν υπάρχει ένα καλλίτερο μέρος για μας πρέπει να το πάρουμε"! Δεδομένου ότι δεν υπάρχει μέρος στην Ευρώπη που να μην είναι ..."καλλίτερο", η συνέχεια είναι εύκολα αντιληπτή. Σήμερα στην Γαλλία 2 εκατ. Μουσουλμάνοι του Μαγκρέμπ και στην Γερμανία 2,5 εκατ. Τούρκοι μετανάστες δημιουργούν σοβαρά κοινωνικά και πολιτιστικά προβλήματα λόγω ανικανότητας προσαρμογής. Ο "ρατσισμός" ογκούται μόνον όταν η κοινωνία αρχίζει να αντιλαμβάνεται ότι κατέχεται από "ξένα σώματα" προς αυτήν. Εφ' όσον η "άλλη" φυλή δεν δείχνει καμία ικανότητα προσαρμογής τότε παρουσιάζεται το φυσιολογικό φαινόμενο κάθε ζωντανού οργανισμού, (όπως π.χ. συμβαίνει στο ανθρώπινο σώμα): η διαδικασία απωθήσεως του ξένου σώματος (rejection). Μπορεί κανείς εύκολα να φαντασθεί τί θα συμβεί στην Ευρώπη όταν αρχίσουν να εισβάλουν τα στίφη της Ανατολίας, με την ελεύθερη μετακίνηση των πληθυσμών που προβλέπει η ένταξίς. Αυτό πρέπει να γίνει από τώρα σαφές, προτού "αποκρυσταλλωθεί" η πλάνη.

Στην Γαλλία και Γερμανία σήμερα η σημαντική μουσουλμανική μειονότης αποφεύγει τις προκλήσεις διότι φοβείται την απέλαση. Και όμως, η δυσμενής αντίδραση των εντόπιων πληθυσμών είναι έκδηλη. Τα πράγματα όμως θα γίνουν εκρηκτικά όταν ο Τούρκος εγκατασταθεί "αυτοδικαίως" στα Ευρωπαϊκά εδάφη. Ο εποικισμός δεν θα είναι μόνον αυθόρμητος, όταν τα στίφη ξεχυθούν προς την Δύση, με πρώτη μοιραία σκάλα την Ελλάδα. Ο εποικισμός θα είναι καθοδηγούμενος. Διότι αυτό αποτελεί μόνιμη εθνική πολιτική και φυλετική παράδοση του Τούρκου, από τον 13ον αιώνα, όταν εφάνη προκλητικός στα σύνορα της Ευρώπης από τα βάθη της Ασίας. Ήδη φαίνονται τα πρώτα δείγματα. Οι δυναμικές επεμβάσεις στους Μουσουλμάνους της Θράκης, η πολιτική του εκβιασμού και εκφοβισμού, η επιθετικότης για την επέκταση της επιρροής στο "μουσουλμανικό τόξο" των Βαλκανίων και της Νοτίου Ρωσίας, ο μαζικός, καθοδηγούμενος εποικισμός της Β.Κύπρου, είναι μόνο ασθενή προμηνύματα της επιθετικής πολιτικής, με λάβαρο το Ισλάμ, που θα εξαπολυθεί σε μία Ευρώπη όπου ο Τούρκος θα αισθάνεται, και θα είναι, "ισότιμο μέλος", με συνεχή δημογραφική έκρηξη!

Πρέπει να έχει κανείς τον καθησυχασμό του αφελούς αν δεν καταλαβαίνει από τώρα πού θα οδηγήσει την Ευρωπαϊκή κοινωνία το **"θα εξισλαμίσουμε την Ευρώπη"** του Τούρκου υφυπουργού των Εξωτερικών. Εάν σήμερα το θρησκευτικό συναίσθημα έχει καθησυχάσει στην Ευρώπη, τούτο συμβαίνει διότι δεν υπάρχει αντίθετη δυναμική ροπή. Το θρησκευτικό συναίσθημα σήμερα δεν είναι Ο διότι είναι ανύπαρκτο. Είναι Ο μόνον ως λανθάνον "αρνητικό μέγεθος" σε εξισορροπούσες κοινωνικές δυνάμεις. Αρκεί να επέλθει διατάραξη της ισορροπίας για να θεριέψει αμέσως ως "θετικό μέγεθος". Αρκεί η πρώτη εκδήλωση της Ισλαμικής δράσεως για να ξυπνήσει δυναμικά την σοβούσαν αντίδραση. Και τούτο θα έχει καταστρεπτικά αποτελέσματα για τον εξισορροπημένο σήμερα ευρωπαϊκό πολιτισμό. Έχουμε ήδη πολλά παραδείγματα. Τα μικρά περιστατικά πυρπολήσεως κατοικιών Τούρκων, ατομικών επιθέσεων και φόνων, παρατηρούνται ακόμη και σ' αυτήν την ειρηνικήν Ελβετία και οπωσδήποτε στην Γαλλία και Γερμανία. Αυτά θα κινδυνεύουν να ενταθούν επιφέροντας κοινωνικήν αναστάτωση. Και όταν ο ευρωπαϊκός πληθυσμός παρουσιάζει αύξηση μόνον 0,7%, βλέπουμε εύκολα τις συνέπειες που θα έχει στην ευρωπαϊκή κοινωνία και πολιτισμό το 2,5% των Τούρκων!

Μέχρι το 1453, η Ελληνική Βυζαντινή Αυτοκρατορία ήταν το μοναδικό κέντρο πολιτισμού. Όταν εισέβαλαν οι Τούρκοι εστάθηκαν ανίκανοι να αφομοιώσουν τον πολιτισμό που ευρήκαν. Οι Ρωμαίοι, εισέβαλαν στην Ελλάδα και σε λίγο χρόνο ανέδειξαν έναν Κικέρωνα, που στεκόταν αντάξια δίπλα στους μεγαλύτερους των Ελλήνων. Τα γερμανικά φύλα, οι Βισιγότθοι, οι Φράγκοι, οι Οστρογότθοι, εισέβαλαν στον πολιτισμό της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και σε λίγο ανέδειξαν έναν θεοδόριχο, έναν Καρολομάγνο, έναν Αλκουίνο, έναν Έρασμο. Οι Τούρκοι είναι ο μόνος λαός στην Παγκόσμια Ιστορία που τον πολιτισμό τον οποίον ευρήκαν, όχι μόνο δεν τον αφομοίωσαν αλλά τον κατέστρεψαν. Το μοναδικό αυτό ιστορικό φαινόμενο δεν είναι τυχαίο.

Τα στοιχεία αυτά είναι γνωστά στην Ευρώπη. Προς το παρόν οι Ευρωπαίοι καλύπτονται υποκριτικά πίσω από την ελληνική αντίδραση. Τα στοιχεία δεν τα ανακινεί κανείς διότι ο κίνδυνος εντάξεως της Τουρκίας στην Ένωση είναι μόνο θεωρητικός. Αλλά θεωρητικός ήταν και ο κίνδυνος της Μακεδονίας του Τίτο πριν από 50 έτη. Για να γίνει σήμερα εμφανής και άμεσος. Όσοι σήμερα αδρανούν στον κίνδυνο από ραστώνη συμβάλλουν στην δολοφονία της Ελλάδος.

Οι κυβερνήσεις μας πρέπει να αντιληφθούν την αξία της Προπαγάνδας. Αυτήν, ο Τούρκος ξέρει και την χειρίζεται. Οι Αμερικανοί, που επιβάλλουν την νεφελώδη "Νέα Τάξη" τους, του δίνουν άφθονα χρήματα για να την φέρει εις πέρας. Και άφθονα χρήματα για να εξοπλίζεται εναντίον των Αρμενίων, των Κυπρίων, των Κούρδων και των Ελλήνων. Ευνοούν την ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Διότι γνωρίζουν την κοινωνική αναστάτωση και διάλυση που θα επιφέρει μία τυχόν ένταξη της στην Ευρώπη. Όλα αυτά είναι θέματα για τα οποία ο πολιτικός κόσμος της Ελλάδος πρέπει να αφυπνισθεί αφήνοντας την μικροπολιτική ενασχόληση του. Πρέπει να κινητοποιηθούν αμέσως οι πνευματικές δυνάμεις. Πρέπει να οργανωθεί συστηματικά ο Απόδημος Ελληνισμός. Εφ' όσον η αδράνεια παρατείνεται, βρισκόμαστε μπροστά σε μίαν ακόμη περίπτωση δολοφονίας της Ελλάδος.

Προκαλεί πράγματι κατάπληξη ο εκφυλισμός. Καμία Κυβέρνηση, μετά τα γεγονότα της Κύπρου το 1974 που προέκάλυψε η Αμερική, δεν ανέλαβε πρωτοβουλία για την ευαισθητοποίηση της κοινής γνώμης στο εξωτερικό. Καμία δεν εσκέφθηκε να χρησιμοποιήσει τα μεγάλα διαφημιστικά κεφάλαια που διαθέτει η χώρα. Η Μελίνα Μερκούρη και ο Μίκης Θεοδωράκης, διεθνώς πασίγνωστοι, αλώνισαν την Ευρώπη κατά την εποχή της Χούντας κηρύσσοντας την απαγόρευση πωλήσεων όπλων ή αποτρέποντας τους τουρίστες να επισκεφθούν την Ελλάδα. Δηλαδή θέλοντας να σπείρουν την μιζέρια στον λαό που ζεί από τον τουρισμό και επιδιώκοντας τον αφοπλισμό της Ελλάδος για την ωφέλεια των επίβουλων γειτόνων της! Οι ενέργειες αυτές άφησαν μόνιμα κατάλοιπα αντιπάθειας προς την χώρα μας τα οποία επιζούν ακόμη. Χωρίς να επιτύχουν **απολύτως τίποτε** για τον σκοπό τον οποίον υποκρίνονταν! Γι' αυτό και πολλοί αντέδρασαν (όπως και ο γράφων) σ' αυτού του είδους την εκ του ασφαλούς "αντίσταση" από τα καφενεία των Ευρωπαϊκών μεγαλουπόλεων. Η ελβετική τηλεόραση διέθεσε ώρα, π.χ. στην Μερκούρη το 1981. Την οποίαν η διάσημη "αντιστασιακή" κατανάλωσε για να δηλώσει ότι είναι "μαρξίστρια" χωρίς να θυμηθεί ούτε λέξη για την Κύπρο. Περιμέναμε επί χρόνια στο εξωτερικό να ακούσουμε, π.χ., μία συναυλία που θα έδιναν οι μεγάλες ελληνικές διεθνείς "φίρμες" (η Μελίνα, ο Θεοδωράκης, η Μούσχουρη κλπ) υπέρ των 200,000 προσφύγων της Κύπρου και των 2000 αγνοουμένων, για την ευαισθητοποίηση της ευρωπαϊκής κοινής γνώμης. Αλλά περιμέναμε εις μάτην. Αφθονη μικροπολιτική εμπάθεια. Ουδεμία εθνική έξαρσις. Έλλειψε τελείως η μαχητικότητα. Αυτές οι Κυβερνήσεις με την άγνοια τους, αυτοί οι "διάσημοι" με την άφθονη μικροπολιτική τους αθλιότητα και την εθνική τους μιζέρια, εδολοφόνησαν την Ελλάδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον

Εξάρτησις ή αλληλοεξάρτησις;

ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΣΥΝΕΧΗΣ ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ του μύθου ότι ο Παπανδρέου και οι περί αυτόν, έχουν ως κύριο εθνικό μέλημα να απαλλάξουν την Ελλάδα από την "εξάρτησιν". Ο μύθος αυτός

γίνεται αντικείμενο εκμεταλλεύσεως για την εξακολουθητική εξαπάτηση του ελληνικού λαού. θέλει να τον κάνει να πιστέψει ότι η Ελλάς με την θέση που έχει στην νευραλγική αυτή γεωγραφική περιοχή, με την μικρή της έκταση και ισχύ, με την καταρρακωμένη οικονομία της, είναι δυνατόν να ασκεί "υπερήφανη, πολυδιάστατη και ανεξάρτητη πολιτική". Ο μύθος αυτός που εκμεταλλεύεται ο Ανδρέας Παπανδρέου έχει μοναδικό σκοπό την επικάλυψη των ενεργειών του για την συστηματική εξυπηρέτηση των ξένων συμφερόντων που έχει αναλάβει. Προσφάτως εξεδόθη βιβλίο με τίτλο "Στρατηγέ ιδού η φρεγάτα σας". Ο συγγραφέας του, δημοσιογράφος του Συγκροτήματος Λαμπράκη, διετέλεσε (χωρίς η θέση να δικαιολογείται από προηγούμενη πείρα ή κατάρτιση) αναπληρωτής υπουργός Εξωτερικών στην Κυβέρνηση Παπανδρέου. Για τον λόγον αυτό και μόνο δεν πρέπει να περάσουν απαρατήρητες ωρισμένες παρατηρήσεις του διότι φαίνεται να προέρχονται από την πείρα που απέκτησε μέσα στο, μέχρι τότε άγνωστο γι' αυτόν, Υπουργείο. Μας πληροφορεί λοιπόν ο συγγραφέας τα εξής:

Τον Σαντάμ τον εξώπλισε η Αμερική και τούτο θέτει σε αμφιβολία την ικανότητα και αξιοπιστία της ηγέτιδας δύναμης (σελ. 20). Στην Ελλάδα λείπει μακροπρόθεσμη, συνεχής, εξωτερική πολιτική (σελ. 27). Η Ελλάς άφησε να θεωρείται ως "δεδομένη σύμμαχος" χωρίς να διαμαρτύρεται ποτέ, ενώ η Τουρκία ακολούθησε έναντι των ΗΠΑ πολιτική απαιτήσεων και ανταλλαγμάτων (σελ. 67). Η οικονομική ανάπτυξη της Ελλάδος είναι ανεπιθύμητη από την Αμερική (σελ. 41, 61). Η Αμερική, που παρέλαβε την σκυτάλη από την Αγγλία στερείται τεχνοκρατικής πείρας και πρέπει να αυτοσχεδιάζει (σελ. 50). Η εκάστοτε θέση της Αμερικής στις ελληνοτουρκικές διενέξεις προσδιορίζεται από το ποιος θα αντιδρούσε βιαιότερα, η Αθήνα ή η Αγκυρα, και, ασφαλώς, βιαιότερα αντιδρούσε μόνο η Αγκυρα (σελ. 66). Έχουμε πείσει την Ουάσιγκτον ότι οποιαδήποτε εχθρική ενέργεια κατά της Ελλάδος παραμένει τελικά χωρίς συνέπειες (σελ. 127). Η Αμερική δεν επιθυμεί την άρση της τουρκικής απειλής διότι τούτο διαμορφώνει το καθεστώς της εξάρτησης (σελ. 86). Βεβαιώνει ακόμη το πασιφανές ότι είναι σκόπιμη η ανακήρυξις από τις ΗΠΑ των μειονοτικών προβλημάτων στα Βαλκάνια, που υπενθυμίζει την απειλή της Αγγλίας "αν ανακινήσετε Κυπριακό θα ανακινήσουμε Μακεδόνικο" (σελ. 181). Υπενθυμίζει ότι ο παρ' ολίγον Αμερικανός Πρέσβυς στην Ελλάδα Σόφλι, στενός συνεργάτης του Kissinger, εδήλωσε ότι "τα νησιά του Αιγαίου είναι ασυνήθης γεωγραφική διευθέτησις εις βάρος της Τουρκίας"(σελ. 118).

Οι πληροφορίες αυτές είναι χρήσιμες όταν προέρχονται από άνθρωπο ο οποίος έγινε γνώστης των Αρχείων του Υπουργείου των Εξωτερικών. Επιβεβαιώνουν δε τις θέσεις τις οποίες πάντοτε υπεστήριξα σε σειρά άρθρων ώστε να μη δέχονται πλέον αμφισβήτηση. Ιδιαίτερα θα τονίσω τις θέσεις:

(α) Συμφέρον της Αμερικής είναι να διατηρηθεί η Ελλάς οικονομικώς υποανάπτυκτη και (προσθέτω) εκτός ΕΟΚ.

(β) Η προστριβή με την Τουρκία ενισχύεται και υποθάλπεται από τις ΗΠΑ.

(γ) Η ανακίνησης του Μακεδόνικου ενισχύεται από τα Αμερικανικά κέντρα.

Είναι όμως πληροφορίες οι οποίες, όταν προέρχονται από άνθρωπο που υπηρέτησε πιστά τον Ανδρέα Παπανδρέου, δείχνουν μία περίεργη ανικανότητα συνδέσεως αιτιών και αποτελεσμάτων. Το βιβλίο εγράφη αφού είχε παρέλθει η δετία διακυβερνήσεως της Ελλάδος από τον πάτρωνα του συγγραφέως. Πώς ο συγγραφέας δικαιολογεί ότι η συμπεριφορά της Ελλάδος μπροστα στην Αμερικανική πλεκτάνη εξακολουθούσε κατά την διάρκεια της εξουσίας του πάτρωνα του; Πώς ο συγγραφέας, ως Έλληνα, δεν αντιλαμβάνεται τον ρόλο που έπαιξε ο Παπανδρέου επί 8 έτη στην διατήρηση της υποταγής της Ελλάδος; Πώς εξηγεί ότι η Κυβέρνησις Παπανδρέου, στην οποίαν και ο ίδιος συμμετείχε, δεν "αντιδρούσε βιαιότερα"; Απλώς, δεν εξηγεί τίποτε από όλα αυτά. Ούτε φαίνεται να καταλαβαίνει τί ακριβώς συνέβαινε με την "εξάρτηση" στην οποίαν ο Παπανδρέου

αντέτασσε μόνον βερμπαλιστική αντίθεση ενώ πράγματι ήταν ο πιστός τοποτηρητής. Αυτό ακριβώς εξηγεί και τους λόγους του Αμερικανού Πρεσβευτή Στέρνς (διαφημισθέντος ως "φίλου" του Παπανδρέου) οι οποίοι πρέπει και πάλι να καταγραφούν διότι έχουν συνταρακτική ιστορική σημασία:

"Δεν μας ενδιαφέρει τί λέγει ο Παπανδρέου αλλά τί πράττει".

Οι λόγοι αυτοί είναι αποκαλυπτικοί του ρόλου που έπαιξε ο Ανδρέας Παπανδρέου στην αποτελεσματική δολοφονία της

Ελλάδος.

Αυτή η συνεχής επανάληψη του μύθου περί "εξάρτησης" οδηγεί σε σύγχυση τον ελληνικό λαό. Συναισθηματικός, με έξαρση του άλογου και ανεδαφικού "φιλότιμου" με το οποίο τον βαυκαλίζουν οι εκμεταλλευτές του, δεν μπορεί να ξεχωρίσει την στυγνή αλήθεια των διεθνών σχέσεων που απορρέουν, ως νόμοι, από την φύση των πραγμάτων. Ο συγγραφέας του βιβλίου δεν φαίνεται να καταλαβαίνει τίποτε από την οδυνηρή σημασία του πράγματος. Ακολούθησε και αυτός τον εσμό των ακολούθων του Ανδρέα Παπανδρέου οι οποίοι ξεσήκωναν τον λαό να κραυγάζει, χωρίς συνείδηση του πράγματος, το σύνθημα "ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο Συνδικάτο" και "Κάτω η ΕΟΚ των Μονοπωλίων" ενώ, ο πάντοτε δυστυχής, δεν είχε ιδέα τί σημαίνει ΕΟΚ και τί σημαίνει Μονοπώλιο! Αλλά με την ίδια αφέλεια, αυτοί οι πιστοί ακόλουθοι, χωρίς να έχουν συνείδηση για το τί πράγματι συμβαίνει, υπήρξαν άβουλοι συνεργοί στην επιτέλεση των σχεδίων για την δολοφονία της Ελλάδος. Πιστεύουν οι ίδιοι, και κάνουν τον λαό να πιστεύει, ότι η Ελλάς η οποία σε μία δετία Παπανδρεϊκής εξουσίας τετραπλασιάζει τον εξωτερικό δανεισμό, βλέπει την ετήσια αύξηση του εθνικού εισοδήματος να κατρακυλά από το 7% στο 1% (βλ. κατωτέρω Μέρος Β') μπορεί στην εξωτερική πολιτική να είναι "ανεξάρτητη και αδέσμευτη"! Ο Κάντ έχει δώσει μίαν ωραία εικόνα: "το περιστέρι που νοιώθει την αντίσταση του αέρος σκέπτεται ότι θα είναι πιο ελεύθερο αν επιχειρήσει να πετάξει σε κενό αέρος".

Η αλήθεια όμως είναι ότι με την σημερινή επέκταση των σχέσεων σε ολόκληρο τον Πλανήτη καμία απολύτως χώρα, ούτε ακόμη και η αμερικανική υπερδύναμις, είναι "ανεξάρτητη και αδέσμευτη". Το μυστικό κάθε χώρας είναι να έχει πλήρη συνείδηση τί ακριβώς σημαίνει γι' αυτήν η "εξάρτηση" και πώς μπορεί να την εκμεταλλευθεί προς όφελος της. Για την Ελλάδα, που βρίσκεται σε νευραλγική γεωγραφική θέση, τα πράγματα είναι ιδιόρρυθμα. Μπορούν μόνο να γίνουν αντιληπτά μέσα στα πλαίσια της ιστορικής γενέσεως και εξελίξεως αυτού που απεκλήθη το "Ανατολικό Ζήτημα". Αν καταλάβει την θέση της μέσα σ' αυτό το πλαίσιο θα μπορέσει και να την εκμεταλλευθεί προς όφελος. Αυτό μόνον ένας πολιτικός το αντέληφθη σωστά: ο Ελευθέριος Βενιζέλος. Και ο ελληνικός λαός τον εμίσησε και τον έδιωξε την στιγμή που η Ελλάς έβλεπε τον στρατό της να παρελαύνει στην Κωνσταντινούπολη και να πραγματοποιείται το όνειρο 500 ετών νοσταλγίας! Από τότε άρχισαν τα πολιτικά πάθη των ανίερων να δολοφονούν την Ελλάδα.

Η "εξάρτηση", αναγκαία στην ουσία, είναι κληρονομιά της απελευθέρωσης και τούτο είναι σφάλμα να αποκρύπτεται από τον λαό ενώ πρέπει να είναι θεμελιώδης σκοπός της Παιδείας. Ο συγγραφέας πιστεύει ότι την "ελευθερία την χάρισαν στον λαό οι φιλελληνικές δυνάμεις". Η αλήθεια είναι ότι την ελευθερία την χάρισαν οι Δυνάμεις (και κυρίως η Αγγλία) όχι διότι ήσαν "φιλελληνικές" αλλά διότι αυτό ήταν το μονομερές συμφέρον τους. Αυτό σημαίνει, ρεαλιστικά, ότι μετά το Ναυαρίνο, η Μοίρα της Ελλάδος είναι καταδικασμένη να ακολουθεί μία "προκαθορισμένη αρμονία". Ο λόγος της ελευθέρωσης, τότε, ήταν η **εξάρτηση** στα συμφέροντα της Αγγλίας που ήθελε μια πειθήνια βάση σε θέση που εξασφαλίζει τον δρόμο προς τις Ινδίες και διευκολύνει το έργο της αποφυγής του κινδύνου καθόδου της Ρωσίας στην Μεσόγειο. Αυτό ήταν η ουσία του Ανατολικού Ζητήματος και η Ελλάς ευρέθη στην κατάλληλη συγκυρία. Αν δεν είχε

υπάρξει αυτός ο λόγος για την απελευθέρωση, δεν θα είχε υπάρξει και η απελευθέρωσις. Και ο τόσο θαυμάσιος ηρωισμός των Ελλήνων θα είχε την τύχη των προηγηθέντων. Ακολούθως, η Ελλάς συντηρείται στα πλαίσια μιας γεωργικής οικονομίας που εξασφαλίζει την οικονομική υποανάπτυξη ώστε να μπορεί η Αγγλία να διατηρεί τον έλεγχο. Οποιαδήποτε τυχόν απόπειρα αποκλίσεως της Ελλάδος από αυτήν την "δουλεία" (με την νομική έννοια του όρου) συνεπήγεται το δίκαιο της κανονιοφόρου. Αυτή, τόσο απλά, είναι η στυγνή πραγματικότητα. Εξηγεί, σήμερα, που η Αμερική υποκατέστησε την Αγγλία, την αποστολή που ανετέθη στον Ανδρέα Παπανδρέου από τους πάτρωνες: τον διωγμό του "μεγάλου ντόπιου και ξένου κεφαλαίου" και τον αποκλεισμό ή, έστω, την "περιθωριοποίηση" της Ελλάδος σε σχέση με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ποιος παραμένει ακόμη που να μη καταλαβαίνει την πλεκτάνη, την εσχάτη προδοσία και τους αυτουργούς που εδολοφόνησαν την Ελλάδα;

Ο Ελευθέριος Βενιζέλος, φωτεινή μορφή, εισάγει νέαν Αρχή στην Μοιραία "εξάρτηση". Την Αρχή του Αμοιβαίου Συμφέροντος που εκφράζεται με το σκεπτικόν "κάνετε μας ισχυρούς για να ικανοποιήσουμε καλλίτερα τα συμφέροντα σας που γίνονται έτσι αμοιβαία". Αυτή την μεγαλοφυή καινοτομία θα ονομάσω Αρχή της Σύμπνοιας Συμφερόντων. Ο μόνος τρόπος εξουδετερώσεως της "εξάρτησης" είναι η "**αλληλεξάρτησις**". Αυτή συνεπάγεται αμοιβαία σταθερότητα σκοπών, πολιτικής και **αξιοπιστίας**. Την μεγαλοφυά αυτή τοποθέτηση την ανέτρεψε αμέσως η πολιτική αντίδραση με αποτέλεσμα την δολοφονία της Ελλάδος. Η Μεγάλη Δύναμις, με την διαμάχη του Κωνσταντίνου (τυφλού οργάνου του Κάιζερ και της αδελφής του) και Βενιζέλου (εισηγητού της Αρχής) ως και με την ανώριμη συμπεριφορά ενός λαού που ανεπτύχθη και εξεπαιδεύθη με πλήρη άγνοια των δυνάμεων που καθορίζουν την τύχη του, αντελήφθη ότι η Αρχή της Σύμπνοιας δεν αποδίδει.

Ας δούμε, για να θυμώμαστε την τραγική αλήθεια, απόσπασμα του λόγου που εξεφώνησε ο Αλόιδ Τζώρτζ, Πρωθυπουργός της Αγγλίας, στην Βουλή των Κοινοτήτων την εποχή του θριάμβου της πολιτικής του Βενιζέλου. Τον παραθέτω έτσι όπως τον ανεκοίνωσε στην Βουλή των Ελλήνων ο τότε Υπουργός Εξωτερικών Ν.Πολίτης.

Δήλωση του Λόυδ Τζώρτζ στο Αγγλικό Κοινοβούλιο (απόσπασμα).

"Ο κ. Βενιζέλος εξέφρασε την γνώμη ότι θα κατόρθωνε να εκκαθαρίσει το μεταξύ Σμύρνης και Δαρδανελλίων έδαφος ενός 15 ημερών... Το σχέδιον εξετελέσθη. Τα ελληνικά στρατεύματα με καλούς ηγέτας και οργάνωσιν επολέμησαν μετά μεγάλης ορμής και ανδρείας κατά τρόπον αντάξιον των μεγάλων παραδόσεων της φυλής των, ουδεμία δε φυλή εις τον κόσμον έχει λαμπρότερον παρελθόν είτε εν ειρήνη είτε εν πολεμώ. Αι Τουρκικοί δυνάμεις υπέστησαν επανειλημμένους ήττας, η τάξις απεκατεστάθη...

Ποία η κατάστασις εις Εγγύς Ανατολήν; Ιδού τινές των σημαντικωτέρων χωρών του κόσμου αι οποίαι διετέλεσαν υπό την Οθωμανικήν Αυτοκρατορίαν. ... Δια την Αγγλίαν δεν υπάρχουν χώραι εις τον κόσμον σπουδαιότεροι τούτων από στρατηγικής απόψεως και οι χώραι αυτοί έκειντο εντός του Τουρκικού Κράτους. Δυστυχώς διετέλεσαν υπό την κυριαρχίαν κράτους το οποίον, και εν τη ακμή του, υπήρξε τελείως ανίκανον, διοικητικώς και στρατιωτικώς. Ο Τούρκος από πολλού αποζεί εκ του κεφαλαίου όπερ απέκτησε εκ μακραίωνος θηριώδους βίας. Κατά τα τελευταία έτη διεσπάθησε και το κεφάλαιον τούτο. Οι Βαλκανικοί πόλεμοι διετράνωσαν το γεγονός ότι ο Τούρκος δεν ήτο πλέον ο άλλοτε τόσον επίφοβος... Αι Μεγάλαι Δυνάμεις είχαν συγκρατήσει το τουρκικόν καθεστώς, όχι από ιδιάζουσας προς αυτό εμπιστοσύνην, αλλ ' εκ του φόβου του τί ηδύνατο να συμβεί εάν το καθεστώς αυτό ήθελεν εκλίπει. Δεν υπήρχε άλλος να πάρει την θέσιν του. Ο Τούρκος ήσκει είδος τι άξεστου και ενίοτε βαρβάρου κυριαρχίας αλλ ' ήτο μία θέσις και τους εφόβιζαν τα ενδεχόμενα να συμβούν.

Εφοβούντο μήπως η χώρα περιέλθει εις χείρας μεγάλης τινός στρατοκρατικής δυνάμεως (εννοεί την Ρωσίαν ή Γερμανίαν)... Δια τούτο αι Μεγάλαι Δυνάμεις επί γενεάς έμεναν σύμφωνοι εις την

συγκράτησιν της Τουρκικής Αυτοκρατορίας με όλην την διαφθοράν και ακαταστασίαν της... Αλλ' ο τελευταίος πόλεμος ανέτρεψε εντελώς την κατάστασιν. Η Τουρκία διερράγη ανεπανορθώτως ημείς δε ουδένα λόγον έχομεν να θρηνήσωμεν δια τούτο.

Η Τουρκία παρεβίασε όλας τας υποσχέσεις της και επώλησε πάντας τους φίλους της, συμπεριλαμβανομένης και της Μ.Βρεταννίας... εις τον επικινδυνωδέστατον και ασπονδότερον εχθρόν. Δεν ηδυνάμεθα λοιπόν να έχομεν πλέον οιανδήποτε εμπιστοσύνην εις αυτήν, διότι και αν ακόμη υπέγραφε σύμβασιν μεθ' ημών, ηδύνατο και πάλιν να μας πώληση. Η Τουρκία δεν υπάρχει πλέον και τίποτε δεν δύναται να σύμπηξη εκ νέου την Οθωμανικήν Αυτοκρατορίαν...

Πρέπει να εύρωμεν αντικαταστάτην της κυριαρχίας την οποίαν είχομεν επί γενεάς ολόκληρους εις τινας των σπουδαιότερων χωρών του κόσμου και η οποία τώρα εξέλιπεν.... Είναι όθεν επάναγκες να χρησιμοποιήσωμεν οιανδήποτε συνδρομήν επιτόπιον προς εκτέλεσιν της εντολής της Ευρώπης εις τούτο το μέρος του κόσμου...Δυστυχώς, με τον τελευταίον πόλεμον δεν δύναμεθα να έχομεν εμπιστοσύνην εις την Βουλγαρίαν...

Αντιθέτως οι Έλληνες επεδείξαντο κατά τον τελευταίον τούτον πόλεμον δύναμιν, ικανότητα, ψυχραιμίαν και πολιτικήν διαίσθησιν. Είναι λαός λίαν νοήμων, εργατικός, ανδρείος και ικανός εις την ναυτιλίαν την γεωργίαν και το εμπόριον. Έχουν μέγα παρελθόν, καθώς και το Ελληνικόν χάρισμα μέχρι και της σήμερον, του να παράγωσι μεγάλους Αρχηγούς. Διότι ο κ.Βενιζέλος δεν είναι απλώς εξαιρετικόν φαινόμενον αλλά διάδοχος μεγάλων Αρχηγών.

Οι Σύμμαχοι επομένως,αδιστακτως εχρησιμοποίησαν τας δυνάμεις τας οποίας διέθετεν η Ελληνική Κυβέρνησις δια να επαναφέρουν την τάξιν και επιβάλωσι την Συνθήκην. Νομίζω ότι το πείραμα εστέφθη υπό επιτυχίας η οποία υπήρξεν ευχάριστος και πλήρης ελπίδων δια το μέλλον. Απέδειξεν ότι όταν ο Έλλην αναλαμβάνει να εκτέλεση έργον τι, τούτο σημαίνει ότι ανεμέτρησεν επακριβώς και τας ιδίας δυνάμεις και τα μέσα τα οποία διαθέτει. Τούτο μου φαίνεται ως εν, από τα μάλλον ευοίωνα σημεία εις το μέρος τούτο της Ανατολής... "

Ο λόγος αυτός του Λλόυδ Τζώρτζ, παρουσιάζει την κατάσταση στο σημείον αυτό της Μεσογείου όπου ευρίσκεται η Ελλάς. Η Αγγλία, η Μεγάλη Δύναμις τότε, θέτει τα κύρια σημεία του Ανατολικού Ζητήματος που την απασχολούν. Ας ξαναδιαβάσουμε τις φράσεις-κλειδιά: ο φόβος μήπως ο αντικαταστάτης της φθίνουσας Οθωμανικής Αυτοκρατορίας ήταν η Ρωσία ή η Γερμανία. Η Τουρκία δεν εμπνέει εμπιστοσύνη. Η Αγγλία ζητά κράτος που να εμπνέει **εμπιστοσύνη** "προς εκτέλεση της εντολής της Ευρώπης εις τούτο το μέρος του κόσμου". Οι Έλληνες με τον Βενιζέλον ως Ηγέτην εμπνέουν την εμπιστοσύνην. Η εμπιστοσύνη αυτή έφθασε την Ελλάδα μέχρι Κωνσταντινουπόλεως. Και αυτοί οι Έλληνες, αθύρματα στα χέρια εμπαθών πολιτικών, το 1920 απέδειξαν στην Αγγλία ότι "δεν μπορεί να τους έχει εμπιστοσύνη". Και έτσι άρχισε η δολοφονία της Ελλάδος.

Μία νέα περίοδος εμπιστοσύνης παρουσιάζεται το 1940. Και αυτοί οι Έλληνες όταν έφθασαν στην Μέση Ανατολή έσβησαν 6 μήνες δόξας σε μία νύχτα ντροπής. Μεσούντος πολέμου ήθελαν "κίνημα" όπου μεταξύ των απαιτήσεων ήταν και η ...απελευθέρωσις των Ινδιών! Νέα περίοδος εμπιστοσύνης το 1945, αλλά οι Έλληνες ήθελαν να βρουν την "ελευθερία" στην αγκαλιά του Στάλιν: "Ιωσήφ Βησαριόνιβιτς Στάλιν" έγραφε ο Ρίτσος ως εθνικός ποιητής. "Τόνομά σου λευτεριά"!! Και έτσι συνεχίζουν το έργο τους ανενόχλητοι αυτοί που εδολοφόνησαν την Ελλάδα. Νέα περίοδος εμπιστοσύνης με την δημιουργία της Ενωμένης Ευρώπης. Και εξάιφνης, επέρχεται η λαίλαψη. Με Σταυροφόρους τους ακόλουθους του Ανδρέα Παπανδρέου, τον Σημίτη, τον Πάγκαλο, την Βάσω Παπανδρέου κλπ ακούγεται η θριαμβευτική ιαχή της απελευθέρωσης από την εξάρτηση στο "διευθυντήριο των Βρυξελλών" και στα ..."μονοπώλια": "ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο Συνδικάτο"! Την στιγμή που η Ελλάς είχε βρεί το αντίβαρο στην μονομερή "εξάρτηση", την στιγμή που θα μπορούσε να παίξει τον ρόλο της σαν ισότιμο μέλος μιας κοινωνίας εθνών, την στιγμή όχι της

"συμμαχίας" κατά το παλαιό πρότυπο αλλά της **Ενότητας**, την στιγμή της αθρόας εισροής και επαναπατρισμού του επενδυτικού κεφαλαίου, την στιγμή της ετήσιας αυξήσεως του ΑΕΠ κατά 7% και των ιδιωτικών επενδύσεων κατά 10%, ο Παπανδρέου, κατά την "εθνικά υπερήφανη" έκφραση του συγγραφέως του βιβλίου που αναφέραμε, ..."γίνεται το μαντρόσκυλο που δείχνει τα δόντια του"! (σελ. 105). Έτσι εδολοφονήθηκε η Ελλάδα, κατ' εντολή της Αμερικής, από τον Ανδρέα Παπανδρέου και τους συνειδητούς ή αφελείς συνεργούς του στο έργο της εσχάτης προδοσίας. Με ιαχές "εθνικής υπερηφάνειας"!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

Οι Διεθνείς σχέσεις.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΝΟΗΣΗ στην Ελλάδα σχετικά με τον τρόπο αναπτύξεως των διεθνών σχέσεων. Οι Έλληνες διπλωματικοί γνωρίζουν πώς έχουν τα πράγματα. Αλλά δεν μπορούν να ενεργήσουν. Η Τουρκία διαθέτει τεράστια κονδύλια (προ παντός μυστικά) για την ανάπτυξη των **δημοσίων σχέσεων**. Το κεφάλαιο Public Relations αποτελεί και την πρώτη φροντίδα των μεγάλων επιχειρήσεων. Αλλά οι Έλληνες πολιτικοί, οι περισσότεροι με πλήρη άγνοια του διεθνούς ορίζοντος, δεν έχουν ακόμη αντιληφθεί την σημασία του. Το Υπουργείον Εθνικής Οικονομίας συστηματικώς "σαμποτάρει" όλα τα αιτήματα του Υπουργείου Εξωτερικών για δαπάνες. Και τούτο διότι υπάρχει η Αγνοια. Και υπάρχει και ο Φθόνος, θεός πανταχού παρών στην ελληνική πραγματικότητα. Υπάρχει η αντίληψις ότι οι διπλωματικές υπηρεσίες "διασκεδάζουν στα κοκτέηλ και τις δεξιώσεις". Υπάρχει η τελείως ανεδαφική, αφελής, αντίληψις ότι οι σχέσεις μεταξύ Κρατών και τα προβλήματα λύνονται με ένα λογίδριο που θα εκφωνήσει ο αντιπρόσωπος ή με ένα "λογικό" επιχείρημα για τα "δίκαια" της χώρας! Απύθμενη άγνοια. Ούτε το ένα συμβαίνει ούτε το άλλο. Η ώρα της Συνεδριάσεως είναι το θέατρο. Οι αντιπρόσωποι των Κρατών δεν είναι εκεί για να ακούσουν και αναλύσουν ρασιοναλιστικά argumenta. Οι αίθουσες των διεθνών συνεδριάσεων δεν είναι Πανεπιστήμιο. Οι αντιπρόσωποι βρίσκονται εκεί για να υποστηρίξουν **συμφέροντα**. Δεν είναι εκεί για να αποδώσουν το "δίκαιον". Διότι απλούστατα το δίκαιον ουδέποτε ενδιέφερε τα συμφέροντα.

Οι σχέσεις των Κρατών μεταξύ τους βρίσκονται ακόμη στο επίπεδο του πρωτόγονου, προτού καθορισθούν οι νόμοι της κοινωνικής συμβιώσεως. Το δίκαιον είναι η λεοντή και η "στάχτη στα μάτια" για τους συναισθηματικούς αφελείς. Είναι το "δίκαιο" που επεκαλέσθη ο Πρόεδρος των ΗΠΑ Bush για να ..."ελευθερώσει" το Κουβάϊτ. Αλλοίμονο στους λαούς που περιμένουν την σωτηρία διότι "έχουν το δίκαιο με το μέρος τους". Δεν διαφέρουν από τους Βυζαντινούς προγόνους μας οι οποίοι, όταν οι άλλοι πολεμούσαν στα τείχη, αυτοί είχαν κλειστεί στον ναό της Αγίας Σοφίας και περίμεναν τους αγγέλους με την ρομφαία. Ποιες όμως είναι οι μέθοδοι στις διεθνείς σχέσεις;

Υπάρχει πρώτος ο "κανών προετοιμασίας" στις δημόσιες σχέσεις. Αυτό σημαίνει ανάπτυξη προσωπικών σχέσεων. Τούτο ενισχύει την οικειότητα και διευκολύνει την "προσέγγιση". Προσωπικές σχέσεις υπάρχουν μεταξύ των μελών π.χ. των βασιλικών οικογενειών. Και μεταξύ των Προέδρων, εφ' όσον είναι προσωπικότητες που διαθέτουν πραγματικό προσωπικό κύρος. Και μεταξύ των αντιπροσώπων οι οποίοι όμως πρέπει να διαθέτουν προσωπικά προσόντα, να

διατηρούν διαρκή επαφή (ώστε να μη ...ξεχνιούνται) και να γνωρίζουν τέλεια μία τουλάχιστον κοινή γλώσσα με τον εκάστοτε συνομιλητή τους. Αλλοίμονο στις συνομιλίες που γίνονται με ...διερμηνέα! Τα "δίκαια" συζητούνται καλλίτερα υπό αυτό το πνεύμα. Οι μεγάλες συμφωνίες γίνονται στα κοκτέιλ, στις δεξιώσεις, στα γεύματα. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Πρόεδρος των ΗΠΑ καλεί για συζήτηση τους εκπροσώπους κρατών ως προσωπικούς προσκεκλημένους στο Camp David.' Ούτε είναι τυχαίο ότι τα προσωπικά έξοδα σε πολυτελή ενδαιτήματα των Κυβερνητών πληρώνονται από το Κράτος.

Και τώρα, μετά από αυτούς τους κανόνες "προετοιμασίας" ερχόμαστε στο κύριο θέμα της όλης σκηνοθεσίας: το **Συμφέρον**. Ένας είναι ο τρόπος. Στις διεθνείς σχέσεις (και όχι μόνο) θα επιτύχω το συμφέρον το δικό μου όταν μπορώ να δείξω στον συνομιλητή μου ότι αυτό είναι και το συμφέρον το δικό του. "Συνενοχή" (complicité) είναι η λέξις που καθορίζει τις διεθνείς σχέσεις. Αλλά γι' αυτό χρειάζεται οξυδέρκεια, φαντασία, δημιουργικότης, ευστροφία και πραγματικός πατριωτισμός. Εάν ο Canning άλλαξε την πολιτική της Αγγλίας έναντι της Ελληνικής Επανάστασεως, αυτό το έκανε όχι διότι ήτο "δίκαιον", όχι διότι ήτο "φιλέλλην"(!), όχι διότι ελάτρευε την "ελευθερία". Το έκανε διότι μία σειρά συγκυριών του έδειξε ποιο ήταν το συμφέρον για την πατρίδα του. Από τους Έλληνες πολιτικούς της νεώτερης Ιστορίας ένας μόνον έδειξε ότι είχε τα ανωτέρω προσόντα: ο Ελευθέριος Βενιζέλος. Είδαμε (ανωτέρω) τί έλεγε ο Λλόυδ Τζώρτζ στην Αγγλική Βουλή το 1918: "δεν μπορούμε να έχουμε εμπιστοσύνη στους Τούρκους. Την έχουμε όμως στους Έλληνες". Επιχείρημα του Βενιζέλου δεν ήταν το "δίκαιο" της απελευθερώσεως των ελληνικών εδαφών. Το επιχείρημα ήταν το συμφέρον της Αγγλίας (το οποίο συνέπιπτε με το δικό μας). Την έπεισε και η Αγγλία το είδε. Και το έβλεπε μέχρι το 1920 όταν ο πολύς ελληνικός λαός εξεδίωξε τον Βενιζέλο, επανέφερε τον εχθρό της Αγγλίας και έδειξε στην Αγγλία ότι επλανάτο!

Αν θέλουμε να ανατρέψουμε το ρεύμα, ας συμμορφωθούμε με τους Κανόνες των Διεθνών Σχέσεων. Αυτοί είναι ένα ιδιόρρυθμο Διεθνές Δίκαιον. Δεν είναι δυνατόν να αφήνουμε τις διπλωματικές υπηρεσίες μας χωρίς συντονισμένη καθοδήγηση και χωρίς "κονδύλια". Είναι κοινό μυστικό ότι η Τουρκία διαθέτει τεράστια ποσά γι' αυτόν τον σκοπό προς όλες τις κατευθύνσεις. Ακόμη και μέσα στην Ελλάδα, θα προσθέσω ένα παράδειγμα. Πρέσβυς μας στην Ουάσιγκτον συνέστησε την πρόσληψη ως "δικηγόρου" σημαίνοντος Αμερικανού, πρώην υποψηφίου Προέδρου. Προσέθεσε ότι αυτός ζητά 100,000 δολάρια ως ετησίαν αμοιβήν, αλλά "αδήλωτα". Η τότε Κυβέρνησις ηρνήθη διότι δεν διέθετε "μυστικά κονδύλια". Σε ένα μήνα ο Αμερικανός ανακοίνωσε ότι προσελήφθη ως "δικηγόρος" της Τουρκικής Πρεσβείας! Ήταν και αυτός ένας τρόπος δολοφονίας της Ελλάδος.

Διακρίνουμε δύο σκέλη στις διεθνείς σχέσεις:

(α) σχέσεις Κυβερνήσεων, (β) σχέσεις Λαών.

Οι Κυβερνήσεις είναι αυτές που καθορίζουν την πολιτική που θα ακολουθήσουν, σύμφωνα με τα συμφέροντα και ανεξαρτήτως της βουλήσεως του Λαού. Επομένως υπάρχει πρώτα ένα ανώτατο κλιμάκιο σχέσεων. Πάνω σ' αυτό κινείται η "Ηγεσία". Εδώ υπάρχει πάντα εξίσωσις Χώρας προς Πρόσωπον. "Κυβέρνησις" δεν είναι αφηρημένη πλατωνική έννοια, είναι ο κ.Α και ο κ.Β ως συγκεκριμένα πρόσωπα. Όπως κατά τον 19ον αιώνα "Γαλλία" εσήμαινε "Ναπολέον" και "Ρωσία" εσήμαινε "Τσάρος", έτσι και το 1919 "Ελλάς" εσήμαινε "Βενιζέλος" και Αγγλία εσήμαινε "Λλόυδ Τζώρτζ". Δεν υπάρχουν αφηρημένες πλατωνικές ιδέες, υπάρχουν ζωντανά άτομα, ό Α και ο Β Κύριος. Με βάση το κύρος ή το γόητρο των προσώπων ζυγίζονται τα συμφέροντα.

Αυτά σημαίνουν ότι αν το γόητρο και η θέση της Ελλάδος σήμερα βρίσκεται στο καταστροφικό επίπεδο που γνωρίζουμε, τούτο οφείλεται στο γεγονός ότι σε **αυτό** το επίπεδο βρίσκεται διεθνώς η Ηγεσία της. Στο βιβλίο "50 χρόνια της ιστορίας μας, 1944-1994" που εξέδωσε

ο Γάλλος πολιτικός και Ακαδημαϊκός Alain Peyrefitte, στην σελ. 677 υπάρχει φωτογραφία του θριαμβευτού των εκλογών 1993 Ανδρέα Παπανδρέου μετά της συμβίας του. Και ακολουθεί το εξής σχόλιο του διακεκριμένου Ακαδημαϊκού: " Η επιστροφή στην εξουσία ενός κινήματος που χαρακτηρίζεται αδρότατα με **εθνικο-λαϊκισμό** έγινε δεκτή στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα με ανησυχία (appréhension)". Τώρα, θα πρέπει να καταλάβουμε την αλήθεια που κρύβεται πίσω από το ευγενές σχόλιο του Γάλλου πολιτικού: ότι ο Ανδρέας Παπανδρέου κατέστη διεθνώς, με την πολιτική και ιδιωτική συμπεριφορά του, ένα τελείως ανυπόληπτο πρόσωπο. Και **αυτό** είναι η Ελλάς! Πώς είναι δυνατόν να φαντασθούμε ότι το γόητρο της Ελλάδος, του λαού της, της θέσεως της, είναι δυνατόν να είναι διάφορον στις διεθνείς σχέσεις από το γόητρο της Ηγεσίας της; Η λέξις "εθνικο-λαϊκισμός", στην Ευρώπη, έχει κοπρολογική σημασία. Δηλαδή, όπως λένε οι Γάλλοι στη γλώσσα τους, έχει σημασία scatologique. Και αυτός ο παράγων συνετέλεσε στην δολοφονία της Ελλάδος.

Τα απώτερα διαλεκτικά άκρα της εξωτερικής πολιτικής, δηλαδή η θέση και Αντίθεσις στις έσχατες εκδηλώσεις, είναι η Επίσημη Διπλωματία και ο Πόλεμος. Το πρώτο άκρο διχοτομείται σε "Κρατική Διπλωματία" και "Συμμαχίες". Φορείς είναι οι Ηγέτες (π.χ. Βασιλεύς, Πρόεδρος, Πρωθυπουργός κλπ). Το δεύτερο άκρο διχοτομείται σε "Πόλεμο" (για τους ισχυρούς) και σε "Εθνική Τρομοκρατία" (για τους αδύνατους, π.χ. Διγενής, Αραφάτ, Κούρδοι κλπ). Αυτή η ταξινόμηση είναι, νομίζω, δίδαγμα της Ιστορίας.

Στο πρώτο άκρο, που είναι του παρόντος, διακρίνεται η εξής κλιμάκωσις (είναι και αυτό δίδαγμα της Ιστορίας). Διπλωματία Κορυφής, Διπλωματικές Υπηρεσίες. Στο δεύτερο σκαλί τίθεται η οργάνωσις ομάδων σε λαϊκή (εθνική) βάση. Παράδειγμα είναι οι "Λέσχες" κατά την Γαλλική Επανάσταση, οι διάφορες Αδελφότητες Φιλελλήνων κατά την Ελληνική Επανάσταση, η Φιλική Εταιρία κλπ. Το τρίτο σκαλί πλησιάζει και μπορεί να εκφυλισθεί στο έσχατο άκρο και είναι η οργάνωσις μονάδων κρούσεως. Παράδειγμα η οργανωμένη μονάς στηρίζεως του Ροβεσπιέρου που αριθμούσε 3000 μέλη, οι μονάδες του Κομμουνιστικού Κόμματος που διατάσσονται να κατέβουν σε "αυθόρμητα" συλλαλητήρια του "λαού", οι ομάδες κρούσεως που ευαγγελίζεται ο Ανδρέας Παπανδρέου στον Nouvel Observateur (πβ. το βιβλίο μου "Η Προπαγάνδα", Παράρτημα και κατωτέρω Μέρος Τρίτον § 3). Το τελευταίο αυτό κλιμάκιο, η Ιστορία έχει αποδείξει ότι εξελίσσεται σε τρομοκρατία (π.χ. Ροβεσπιέρος, 17 Νοέμβρη κλπ).

Είναι λοιπόν προφανές ότι, σε πολιτισμένα καθεστώτα και σε καιρό ειρήνης όπου επικρατούν σχέσεις δικαιοσύνης και ευνομίας, η εξωτερική πολιτική ενός Έθνους **οφείλει** να διαμορφώνεται ταυτοχρόνως κατά τα εξής κλιμάκια:

- (1) Υψηλή διπλωματία Κορυφής
- (2) Συντονισμένη διπλωματική υπηρεσία
- (3) Οργάνωσις ομάδων σε λαϊκή (εθνική) βάση.

Όλες οι άλλες περιπτώσεις αποκλείονται, εκτός βέβαια σε περίπτωση πολέμου οπότε όλα επιτρέπονται. Αλλά θα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι το **τρίτο κλιμάκιο** είναι απολύτως απαραίτητο. Η αμέλεια συγκροτήσεως του και άρτιας οργανώσεως βαρύνει βέβαια την Ηγεσία.

Είναι λοιπόν προφανές ότι στην χώρα μας τα τρία αυτά κλιμάκια χωλαίνουν σε τρόπο απελπιστικό.

Πρώτον, η Υψηλή Διπλωματία Κορυφής είναι ανύπαρκτη. Κανείς δεν είδε ποτέ τον υπερήλικα Καραμανλή σε τόπον άλλον από τον περίφημον ιστορικό "καναπέ"! Στις χαλεπές ημέρες μας η Ελλάς έχει ανάγκη Ανωτάτου Άρχοντος με τρία κύρια προσόντα: (α) υγείας και ζωτικότητα, (β) μαχητικότητας, (γ) προσωπικού γοήτρου (υπονείται ως απαραίτητο προσόν η άπταιστη γνώσις ξένων γλωσσών). Είναι πλέον ιστορικά αποδεδειγμένον] ότι ο Κ.Καραμανλής ενώ διέθετε το (γ)

εστερείτο του (α) και **πάντοτε** του (β). Η έλλειψη μαχητικότητας είναι το κύριο χαρακτηριστικό του ανδρός. Όσο για τον Α, Παπανδρέου και ποιος δεν ξέρει ότι στερείται παντελώς τον (α) και του (γ) ενώ η όλη του επίδοσις στο (β) περιορίζεται στην ασύστολη και δυναμική χρήση του ψεύδους για να φέρει σε πέρας την αποστολή που του είχε ανατεθεί από ξένα κέντρα. (Ας αποφύγουμε να μιλήσουμε για το διεθνές κύρος των άλλων!).

Δεύτερον, η "συντονισμένη διπλωματική υπηρεσία" είναι επίσης ανύπαρκτη. Υπάρχει "διπλωματική υπηρεσία" και υπάρχουν ασφαλώς πολλοί ικανότατοι Πρέσβεις ή Πρόξενοι. Συντονισμός από το Κέντρον δεν υπάρχει. Ούτε καν ενθάρρυνσις. Δεν έχει γίνει επιλογή ωρισμένων μόνον διπλωματικών κέντρων (δηλ. Ουάσιγκτον, Βρυξέλλες, Λονδίνο, Παρίσι, Βόννη) στα οποία πρέπει να διετεθούν απεριόριστα μέσα διεισδύσεως (π.χ. μυστικά κονδύλια, σημαντικά έξοδα παραστάσεως, πολυτελή ενδιαιτήματα, επιτελείο πεπειραμένων σε θέματα πολιτικής ψυχολογίας κλπ). Θα πρέπει να καταλάβουν οι (φθονούντες) του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας ότι αυτά δεν γίνονται για τον κ. Πέτρο ή Παύλο, αλλά για το Ελληνικόν Έθνος το οποίο πρέπει να διαθέτει Γόητρο και Know-how.

Τρίτον, ως προς το τελευταίον αναφερθέν κλιμάκιο, δηλ. της οργανώσεως ομάδων σε λαϊκή **εθνική** βάση, η κατάσταση είναι θρηνώδης. Υπάρχει μία Υπηρεσία Αποδήμων η οποία ουδέποτε κατάλαβε το πρόβλημα. Ασφαλώς σε όλες τις πόλεις της Ευρώπης όπου υπάρχει ελληνική παροικία διατηρούνται "Ελληνικές Κοινότητες" ή "Σύλλογοι". Οργανώνουν για τους Έλληνες χορούς, δεξιώσεις, εθνικές και θρησκευτικές εορτές, πράγματα βεβαίως εθνικώς αναγκαία. Το έργο, που οφείλεται αποκλειστικώς στην ιδιωτική πρωτοβουλία, είναι καλόν. Δεν είναι όμως απολύτως βέβαιον τί υπηρεσία προσφέρει σε αυτά η "Υπηρεσία Αποδήμων" η οποία μετακομίζει από το Υπουργείο Εξωτερικών στο Υπουργείο Πολιτισμού και τανάπαλιν χωρίς να προσφέρει κανένα απολύτως έργο ούτε στον "πολιτισμό", ούτε στο "εξωτερικόν".

Για το τρίτο αυτό κλιμάκιο χρειάζεται να πούμε περισσότερα. Είναι σαφές ότι κάθε ένα από τα ανωτέρω κλιμάκια, στις διεθνείς σχέσεις, οφείλει να χρησιμοποιεί δική του γλώσσα. Πράγματα που λέγονται από το πρώτο κλιμάκιο δεν λέγονται από το δεύτερο και αντιστρόφως. Ιδιαίτερη σημασία όμως έχει η γλώσσα του τρίτου κλιμακίου η οποία δεν μπορεί να χρησιμοποιείται από τα δύο πρώτα. Στα πρώτα ομιλεί η επίσημη Αρχή. Στο τρίτο ομιλεί αυτό τούτο το Έθνος. Για το τρίτο κλιμάκιο απαιτείται συντονισμένη προσπάθεια οργανώσεως του επιστημονικού ελληνικού δυναμικού της διασποράς. Στα πλαίσια αυτής της προσπάθειας έχουμε οργανώσει στη Γενεύη (από το 1992), με ιδιωτική πρωτοβουλία, την "**Επιτροπή Ελλήνων Επιστημόνων Ευρώπης**".

Η Επιτροπή υποστηρίζει τις ελληνικές θέσεις, αντιδρά στην δυσφημιστική εκστρατεία των Συμφερόντων κατά της Ελλάδος με την επιβολή της και κύρος της ως "Σώμα" και όχι ως μεμονωμένα άτομα. Στερείται κεφαλαίων και βοήθειάς. Έχει όμως σημειώσει, κατά τις αναλογίες της, σημαντικές επιτυχίες. Παρόμοιες δράσεις και αντιδράσεις πρέπει να γίνουν παντού με συντονισμένη οργανωτική προσπάθεια.

Σχέσεις λαών.

Ασφαλώς υπάρχει αμφισβήτησις αν υπάρχει ένα αφηρημένο "όν" που λέγεται "κοινή γνώμη". Νομίζω ότι η αρχαία έκφρασις "ο πλείων λόγος κατέχει" είναι περισσότερο αντικειμενική διότι βασίζεται σε ένα στατιστικό "μέγεθος". Τί μορφές έχει ο πλείων λόγος και πώς επηρεάζει τις Κυβερνήσεις των διαφόρων λαών;

Στην Ελλάδα, αυτό που έχει αποδειχθεί ότι καθορίζει τις πράξεις μιας Κυβερνήσεως δεν είναι το μακροπρόθεσμο εθνικόν όφελος. Είναι μόνο το "πολιτικό κόστος". Οι έννοιες λοιπόν "κοινή γνώμη", "πλείων λόγος", "πολιτικό κόστος" είναι ταυτολογίες. Στην αρχαιότητα, "πλείων λόγος" ήταν αυτό που "ακούγεται" στην αγορά. Σήμερα, είναι μόνον αυτό που "γράφεται" και "ακούγεται" από τα ΜΜΕ, δηλαδή από τα ιδιοτελή συμφέροντα των Ηγεμόνων του Τύπου και της

Τηλεοράσεως. Στο παρελθόν, ο μεγάλος κίνδυνος για την δημοκρατία ήταν η λογοκρισία **επί** του Τύπου. Σήμερα με την "πρόοδο", ο μεγάλος κίνδυνος είναι η λογοκρισία **από** τον Τύπο.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και στο εξωτερικό. Ο "δημοσιογράφος", πολλές φορές (όχι βέβαια πάντοτε) άτομο αμφιβόλου ήθους και μορφώσεως, έχει καταντήσει να είναι ένα πολύ σοβαρό, επίφοβο και βαρυσήμαντο πρόσωπο. Αυτός επιλέγει τί θα παρουσιάσει στον παθητικό θεατή ως "είδηση". Υπάρχει η θλιβερή γνώμη, ως δικαιολογία, ότι "αυτό παρουσιάζουμε διότι αυτό θέλει ο λαός". Η αλήθεια είναι ότι ο_ λαός θέλει μόνον ό,τι του παρουσιάζουν. Πρώτον διότι αποκτά πλέον την συνήθεια ("έξις δευτέρα φύσις") να βλέπει μόνον αυτό το είδος της ειδήσεως. Δεύτερον διότι δεν έχει κανέναν απολύτως τρόπο αντιδράσεως. Είναι υποχρεωμένος να περάσει την ώρα του με την Τηλεόραση και είναι υποχρεωμένος να βλέπει ό,τι του παρουσιάζει η Τηλεόρασις για να τον δηλητηριάσει. Είναι και αυτός ένας αποτελεσματικός τρόπος δολοφονίας της Ελλάδος. Σε τελευταίαν ανάλυση το τί θέλει ο λαός ισοδυναμεί με το τί θέλει το "Συγκρότημα" το οποίον εκβιάζει πολιτικούς και Κυβερνήσεις σύμφωνα με τα ιδιοτελή συμφέροντα του εκάστοτε ιδιοκτήτη. Είναι η νέα, προοδευτική, "δημοκρατική" μορφή Απολυταρχισμού!

Υπάρχουν περιπτώσεις, με δημοσιογράφους που εύκολα χρηματίζονται, όπου τα ξένα συμφέροντα και οι μυστικές υπηρεσίες οι οποίες διαθέτουν ισχυρά "κονδύλια", επιβάλλουν τις ειδήσεις που θέλουν να προβληθούν ενώ συγκαλύπτουν ή αποσιωπούν αυτές που δεν θέλουν. Έτσι αντιλαμβανόμαστε καλλίτερα το κατάντημα της σύγχρονης κοινωνίας και πολιτικής και, το τονίζω, όχι μόνο στην Ελλάδα. Πολύ περισσότερο στο εξωτερικό, σε μεγάλες χώρες που έχουν εθνικά συμφέροντα τα οποία θέλουν, μπορούν και **ξέρουν** να προωθήσουν!

Στον σημαντικό για το Έθνος τομέα αυτόν η προσπάθεια "διδασκείας" της Ελλάδος είναι τελείως ανύπαρκτη, με μερικές εξαιρέσεις ιδιωτικής πρωτοβουλίας οι οποίες μένουν αδύναμες και σποραδικές. Ανύπαρκτη λοιπόν! Αλλά το γόητρο ενός Έθνους δεν διαμορφώνεται με Παρθενογένεσιν. Χτίζεται πέτρα στην πέτρα. Με καθημερινή, διαρκή, προσπάθεια σύμφωνα με τους δοκιμασμένους κανόνες της Πολιτικής Ψυχολογίας (βλ. το βιβλίο μου "Η Προπαγάνδα", Β' Έκδ., Σιδέρης, Αθήναι). Η μόνη καλή προσπάθεια σ' αυτή την κατεύθυνσιν είχε γίνει κατά το παρελθόν μόνο στον τομέα του Τουρισμού. Με θεαματικά πράγματι αποτελέσματα για τις παραλίες και τα νησιά μας. Αλλά η Ελλάς δεν είναι μόνο μάρμαρα και άμμος. Είναι προϊόντα. Είναι Τέχνη. Είναι Ιστορία. Είναι Λογοτεχνία. Είναι (ή τουλάχιστον οφείλει να είναι) ένα σύνολο οικονομικού και καλλιτεχνικού οργασμού. Ας πάρουμε ως παράδειγμα μίαν ιταλική διαφήμιση για τον Τουρισμό αφού οι εγκαθήμετοι των κομμάτων στα Υπουργεία! μόνο για μίμηση είναι ικανοί και όχι για πρωτότυπη σκέψη. Έλεγε, σε μία μόνο αφίσσα που είχε κατακλύσει την Ευρώπη: "Η Ιταλία δεν είναι μόνο τα φημισμένα κρασιά (εικόνα του Κιάντι), τα φημισμένα αυτοκίνητα (εικόνα ενός Φιάτ), οι Όπερες (εικόνα της Σκάλα) και τα Μουσεία (εικόνα σχετική). Είναι επίσης και η ωραία θάλασσα με τις ωραίες αμμουδιές!" Με μίαν αφίσσα, με ένα "σμπάρο" , πόσα ...τρυγόνια; Με ένα μόνο έξοδο η αφίσσα αυτή έχτιζε το διεθνές γόητρο της Ιταλίας.

Εμείς το μόνο που διαφημίζουμε είναι η θάλασσα και τα τούρκικα μπουζούκια. Ενίοτε δε ανάμεσα τους και ο Πραξιτέλης! Μία επίσκεψη στα βιβλιοπωλεία των μεγάλων Μουσείων, όπως το Λούβρο και το Musée d' Orsay, είναι καταθλιπτική για τον Έλληνα. Άφθονα βιβλία για ζωγράφους όλων των χωρών της Ευρώπης. Παντελής απουσία Ελλήνων. Η Ευρώπη αγνοεί ότι στην Ελλάδα υπήρξαν ένας Χαλεπάς, ένας Γκύζης, ένας Παρθένης. Δεν ξέρουν τίποτε για την Ελλάδα του 19ου και 20ού αιώνας. Το Υπουργείο Πολιτισμού διοργάνωσε μία έκθεση πρόσφατα στην Αμερική για να δείξει τον Φειδία. Έκανε το κωμικό και τελείως ανιστόρητο σφάλμα να πεί ότι η Τέχνη ανεπτύχθη επειδή υπήρχε δημοκρατία!! Και ασφαλώς, οι ξένοι που μας ξέρουν καλλίτερα, μας εγελαιοποίησαν. Διότι δεν υπάρχει καμία σχέση μεταξύ Τέχνης και δημοκρατίας για να μη πούμε (το ιστορικώς αληθές) ότι αν υπάρχει, είναι αντιστρόφως ανάλογη!

Με σειρά άρθρων μου και επιστολών υπέβαλα ένα γενικό σχέδιο δημιουργίας μιας Εκθέσεως που θα περιδεύει μόνιμα. Για να δείξει την **συνέχεια** της ελληνικής παρουσίας στον πολιτισμικό χώρο 'της Ευρώπης από την αρχαιότητα μέχρι **σήμερα**. Το επρότεινα ως ανάγκη επαναλήψεως της προσπάθειας του Παπαρρηγόπουλου, αλλά με σύγχρονα μέσα (audio-visuel κλπ). Το Υπουργείο Πολιτισμού και το Ίδρυμα Ελληνικού Πολιτισμού, δεν καταδέχθηκαν να απαντήσουν. Κάποιος μου εδήλωσε επιτιμητικά: "ξέρετε πόσο θα στοιχίσει μια τέτοια έκθεση;"

Ασφαλώς, οι άνθρωποι αυτοί που συνεργούν στην δολοφονία της Ελλάδος, βυθισμένοι στην ρουτίνα, στα πεπατημένα και στην οικονομική ικανοποίηση των ανθρώπων του "δικού τους χώρου", δεν ξέρουν πώς βρίσκονται τα χρήματα για εθνικούς σκοπούς. Δεν έχουν φανταστεί ότι αυτό που χρειάζεται είναι να γίνει η μελέτη και να καθορισθεί ο προϋπολογισμός. Δεν ξέρουν ότι στο εξωτερικό, παρόμοιες κινήσεις χρηματοδοτούνται από τις μεγάλες Εταιρίες, τα Εργοστάσια, τις Τράπεζες. Δεν ξέρουν ότι αν το ελληνικό κεφάλαιο στο εξωτερικό πεισθεί για ένα σχέδιο προβολής του γοήτρου της Ελλάδος (το οποίο θα έχει απήχηση και στο δικό του γόητρο), εάν υποβληθούν οι λόγοι, τότε θα υπάρξουν και χρήματα και βοήθεια (αρκεί να μη αναμειχθεί το "κόμμα"!). Σε άλλες χώρες, τέτοιες πρωτοβουλίες αναλαμβάνει ο Ανώτατος Άρχων, Βασιλεύς ή Πρόεδρος, για να βεβαιωθεί το "εθνικόν" και το "αδιάβλητο" του εγχειρήματος.

Παραθέτω εδώ συνοπτική ανάλυση του σχεδίου.

Η Έκθεση "3500 χρόνια ελληνικού πολιτισμού" -3500 Years of Greek Culture

A. Να δηλωθεί η συνέχεια του ελληνισμού μέχρι σήμερα. Να τονισθεί η σχέση του Ευρωπαϊκού πολιτισμού με το ελληνικό πνεύμα. Να προβληθεί η επίδραση του ελληνικού πνεύματος στην διαμόρφωση της σκέψης, της τέχνης, της επιστήμης αλλά και στην θεωρητική θεμελίωση του Χριστιανισμού. Να δειχθεί η αναλαμπή του ελληνικού πνεύματος κατά τα σκοτεινά χρόνια της δουλείας υπό τον βάρβαρο (π.χ. Δαμασκηνός, Πανσέληνος, Γκρέκο κλπ). Να δειχθούν τα επιτεύγματα της νεοελληνικής τέχνης, λογοτεχνίας και ιστορίας από το 1821 μέχρι σήμερα (δεν θα παρέλειπα ούτε το θαύμα της ελληνικής Ναυτιλίας).

Η ανάπλαση του θέματος στο πλαίσιο της Εκθέσεως θα έχει συνοπτική εποπτική προβολή ως εξής:

(α) Εκθέματα: συγκέντρωση ολίγων, χαρακτηριστικών για κάθε εποχή, πρωτοτύπων έργων από την αρχαιότητα **μέχρι σήμερα**.

(β) Συγκριτική επίδειξις της επιδράσεως της κλασικής τέχνης στην Ρώμη, της Βυζαντινής στην Ευρώπη (Καρολιγγιανή, Οθωνική, Ρωμανική), της κλασικής και ελληνιστικής στην Αναγέννηση και της κλασικής στην Ευρώπη του 17ου-19ου αιώνας. Με χρήση φωτογραφιών και video και συνεργασία ξένων Μουσείων.

B. Να παρεμβάλλονται επεξηγήσεις που θα τονίζουν:

(α) την μετά θάνατον ζωήν του Πλάτωνος και Αριστοτέλους κατά την διαμόρφωση του Ευρωπαϊκού πολιτισμού.

(β) την τεράστια επιρροή των Ελλήνων στην διαμόρφωση του Χριστιανισμού.

(γ) την τεράστια επίδραση της ελληνικής επιστήμης των Αλεξανδρινών χρόνων για την ανάπτυξη της Επιστήμης κατά την Αναγέννηση.

(δ) την σημασία της πτώσεως της Κωνσταντινουπόλεως και το γεγονός ότι οι Τούρκοι, ανίκανοι να αφομοιώσουν τον ελληνικό πολιτισμό όπως οι Ευρωπαίοι, τον έδωξαν προς την Δύση (έργο Βησσαρίωνος, Πλήθωνος, Χρυσολωρά κλπ).

Γ. Η οργανωτική επιτροπή περιλαμβάνει, εκτός των Ελλήνων επιστημόνων, οπωσδήποτε και ξένους Ελληνιστάς ώστε να δοθεί διεθνές κύρος και αντικειμενικότης ανάλογη με το πνεύμα του μέσου Ευρωπαίου.

Δ. Να λάβει μορφή "ελληνικού μηνός". Να εξασφαλισθεί η\ συμπαράστασις ξένων προσωπικοτήτων της τέχνης. Να οργανωθούν Συναυλίες έργων νέων Ελλήνων (Λαυράγκας, Σκαλκώτας,] Οικονομίδης, Θεοδωράκης, Χατζιδάκης, Ξενάκης κλπ). Να προβληθεί η παρουσία του ελληνικού θεάτρου.

Ε. Να προκηρυχθεί διεθνής διαγωνισμός για την ανέγερσ στην Φλωρεντία Μνημείου των Ελλήνων Διδασκάλων (Βησσαρίων, Πληθών, Χρυσολωράς).

ΣΤ. Να εξασφαλισθεί η συνεργασία μεγάλων εκδοτικών οίκων του εξωτερικού για την έκδοση πολυτελούς μεταφραστικής σειράς έργων νέων Ελλήνων λογοτεχνών (κατά το πρότυπο της γαλλικής σειράς της Pléiade).

Ζ. Να ενισχυθούν οι ελληνομαθείς μεταφραστές σε διάφορες χώρες της Ευρώπης και Αμερικής για μετάφραση των Νέων Ελλήνων σε άλλες γλώσσες.

*Η. Να οργανωθεί δορυφορικός τηλεοπτικός σταθμός καθα ρώς **πολιτιστικού προγράμματος** (κατά το πρότυπο της γάλλο-γερμανικής ARTE ή και σε συνεργασία με αυτήν) που θα μεταδίδει τα προγράμματα με ελληνική προβολή σε γαλλική και αγγλική γλώσσα. Παράλληλα, χρειάζεται να αναπτυχθεί η Παιδεία την οποίαν έχουν εγκαταλείψει στην τύχη της αυτοί που εδολοφόνησαν την Ελλάδα.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6ον

Παιδεία Ελλήνων

ΣΤΙΣ 6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1991 το "Βήμα της Κυριακής" εδημοσίευσε επιστολές μαθητών με γενικότερο τίτλο "ο απώτατος και ευκταίος στόχος μας", όπου τα παιδιά αυτά "σκιαγραφούν το ιδανικό σχολείο". Ζητούν λοιπόν "γνώσεις προσεκτικά επιλεγμένες" που "παρουσιάζονται ευχάριστα" και ακόμη "ευρύχωρες αίθουσες διδασκαλίας", "κατάλληλη δενδροφύτευση". θέλουν να "εξετάζουν τα γεγονότα χωρίς δογματικές προκαταλήψεις... πίστη στα ανθρώπινα ιδανικά". Επί πλέον "δεν νοείται το κίνητρο της βαθμότηρίας" αλλά και "πρέπει να προωθείται η ...άμιλλα" κλπ, κλπ.

Όσο περισσότερο διαβάζει κανείς αυτά τα "οράματα" για τα οποία γίνονται "καταλήψεις" και όπου οι μαθηταί "τα θέλουν όλα" μαζί με "συμμετοχή στις αποφάσεις"(!) τόσο περισσότερο αντιλαμβάνεται πόσο βαθύ είναι το πρόβλημα της ελληνικής Παιδείας. "Λέξεις, λέξεις, λέξεις, Οράτιε" όπως έλεγε ο Άμλετ, που όζουν από ανεδαφικότητα και προχειρολογία. Τα παιδάκια αυτά, που έχουν αφεθεί να αναπτύσσουν τον πνευματικό τους κόσμο σαν συνέχεια των παραμυθιών της "Σταχτοπούτας", παρασύρονται σήμερα από τις πολιτικές σκοπιμότητες ενός πολιτικού ! κόσμου που θα ήταν διατεθειμένος να ανατινάξει τα πάντα στον Ι αέρα προκειμένου να εξασφαλίσει το δικό του πολιτικό όφελος. Διότι ποιος δεν αντιλαμβάνεται ότι λέξεις όπως "προσεκτικά διαλεγμένες" ή "δογματικές προκαταλήψεις" κλπ, στερούνται παντελώς περιεχομένου όταν εξαρτώνται από υποκειμενικές επιλογές και κριτήρια; "Επιλεγμένες" από ποιόν και βάσει τίνος κριτηρίου; Μέσα στα πλαίσια μιας κοινωνικής "καιρικότητας" τί είναι (και τί δεν είναι)

"δογματική προκατάληψης"; Ποιος δεν ξέρει ότι ένα "σύστημα" αξιών κρίνεται πάντα με βάση κάποιο άλλο "σύστημα" αξιών (όπως έχει αποδειχθεί και μαθηματικώς από τον Gödel) και, συνεπώς, κάθε "σύστημα" δεν είναι τίποτε άλλο από μία, εκάστοτε, "προκατάληψη"; Και όλα αυτά τα παιδάκια, χωρίς πείρα και, το χειρότερο, χωρίς γνώσεις, θα "συμμετέχουν στις αποφάσεις"; Όταν είναι πασίγνωστον ότι αυτές τις "γνώσεις" δεν έχουμε ούτε καν το κατάλληλο εκπαιδευτικό προσωπικό ή τα μέσα (audio-visuel, τηλεόραση) να τις μεταδώσουν;

Θα ασχοληθώ στο Κεφάλαιο αυτό με το περιλάλητο θέμα της "Παιδείας" διότι νομίζω ότι έχω ένα ιδιαίτερο ... "προσόν": απλούστατα, δεν είμαι "εκπαιδευτικός"! Αρκετό κακό έχει γίνει στην ελληνική Παιδεία από εποχής Γλυνού και Παπανούτσου, ανθρώπων στους οποίους κυριαρχούσε η πολιτική εμπάθεια και η προκατάληψις. Θα μιλήσω λοιπόν εδώ όχι ως "παραγωγός" αλλά ως "καταναλωτής".

Το πνευματικό πρόβλημα.

ΠΡΩΤΟΝ, ΝΟΜΙΖΩ ότι το πρόβλημα της Παιδείας πρέπει να διαχωρισθεί σε δύο φορείς: ο ένας αφορά στα υλικά μέσα, ο άλλος στα πνευματικά. Δεν θα ασχοληθώ με τα πρώτα. Γι' αυτά, "δεί δη χρημάτων" (για "ευρύτερες αίθουσες" και "κατάλληλη δένδρο-φύτευση") και αφήνω σε άλλους την ασχολία, θα ασχοληθώ μόνο με το πνευματικό πρόβλημα. Το ερώτημα είναι: ποιόν πνευματικό προσανατολισμό πρέπει να δώσει η ελληνική Παιδεία; Τί δεν έχει ο Έλληνας και πρέπει να αποκτήσει;

Πρωταρχικό θέμα είναι ότι στα πλαίσια της νέας Ευρώπης, δεν θα διασωθεί η "ελληνικότητα" χωρίς ανάπτυξη της Παιδείας και της πολιτιστικής συνειδήσεως του Έλληνα. Δεν έχουμε ακόμη αρχίσει να εξετάζουμε "ποιο θα είναι το μέλλον της ελληνικότητας" μέσα στο χωνευτήρι της Ενωμένης Ευρώπης. Ούτε έχουμε αντιληφθεί ότι το βάρος της εθνικής μας υποστάσεως θα πέσει στον αιώνα που έρχεται σε δύο μόνον Υπουργεία: Παιδείας και Πολιτισμού. Και ότι τα Υπουργεία αυτά θα πρέπει να αρχίσουν από τώρα να "επανδρώνονται" όχι από τον πρώτο τυχόντα (όπως ακριβώς μέχρι σήμερα) αλλά από τους επισταμένους και τους άριστους που είναι προικισμένοι με δημιουργικότητα και φαντασία. Αυτά σημαίνουν ότι ο Έλληνας πρέπει:

(α) να προσαρμοσθεί πνευματικώς στο επίπεδο των λαών της Ευρώπης και

(β) να προσαρμοσθεί ως Έλληνας.

Για να καθορισθεί ο προγραμματισμός της νέας Παιδείας πρέπει να συνειδητοποιήσουμε μία πρώτη πραγματική κατάσταση: σε τί υστερεί ο Έλληνας σε σχέση με το πνευματικό υπόβαθρο της Δύσεως; Ποια είναι τα θανάσιμα "ελαττώματα" της φυλής που θα εμποδίσουν την προσαρμογή και ανταγωνιστικότητα μέσα στην Ενωμένη Ευρώπη;

Ας αρχίσουμε με τα "ελαττώματα". Είναι, νομίζω, κοινός τόπος ότι ο νεοέλληνας χαρακτηρίζεται από επιπολαιότητα, ελαφρότητα και ανεδαφική κρίση. Τούτο δείχνει και το ανωτέρω παράδειγμα όχι μόνο στην επιπόλαιη και αμαθή χρήση των "λέξεων" από τους μαθητές αλλά και στην "κρίση" του αρχισυντάκτου του "Βήματος" ο οποίος τις παραθέτει με θαυμασμό για την "προοδευτικότητα" της νεολαίας! Ασφαλώς, τούτο δεν οφείλεται στο ... "κλίμα". Αν τούτο ήταν αληθές, ούτε η Λογική, ούτε ο ρασιοναλισμός θα είχαν ποτέ γεννηθεί στην Ελλάδα. Η ανεδαφικότης συνίσταται στο ότι ο Έλληνας συγγέει επίμονα και εξακολουθητικά το "**αποκύημα της φαντασίας**" με το "**πραγματικό γεγονός**". Το φαινόμενο αυτό έχω αποκαλέσει "**εκφυλισμένο πλατωνισμό**" και τα "οράματα" των "προοδευτικών" που εκθέσαμε είναι μία ένδειξις. Ποια είναι τα αίτια αυτού του τραγικού "ελαττώματος"; Θα έλεγα ότι, ιστορικώς, ο ελληνικός χώρος, από την μεταλεξανδρινή εποχή μέχρι σήμερα, είχε περιέλθει (τόσο προχριστιανικά όσο, κυρίως, μεταχριστιανικά) στην δογματική επικράτηση του "πλατωνισμού" (ο όρος να μη συγγέται με την ολοκληρωμένη διδασκαλία του Πλάτωνα). Εκτός από μερικές

εξαιρέσεις, ο Αριστοτέλης είχε τεθεί σε παρένθεση. (Το όλο θέμα ανάγεται στον "ρεαλισμό" ή "νομιναλισμό" μακρά ανάλυση του οποίου βρίσκεται στο βιβλίο μου "Η Διαμόρφωσις του Ευρωπαϊκού Πνεύματος, 4ος-18ος αιώνας"), θα αναφέρω συνοπτικά τα εξής ιστορικά γεγονότα.

Ιστορικά

Η ΔΥΤΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ, από την επικράτηση του Χριστιανισμού (4ος αιώνας) μέχρι τον 12ο αιώνα ευρίσκετο, και αυτή, υπό την επίδραση του "πλατωνισμού", εφ' όσον βάσις της χριστιανικής πίστεως που είχε πλημμυρίσει τα πάντα, ήταν η διδασκαλία του Αυγουστίνου. Μόνον κατά τον 11ο-12ο αιώνα η Ευρώπη, χάρη σε αραβικές μεταφράσεις, ανακαλύπτει το αρχαίο ελληνικό πνεύμα. Και από αυτό, η πρώτη της ανακάλυψη, σαν λαχείο ριγμένο από την τύχη, ήταν ο **Αριστοτέλης**. Τον 12ο αιώνα, ο Guillaume de Champeau ανοίγει Σχολή Λογικής στο Παρίσι, όπου μαθητής ήταν ο Αβελάρδος. Η εκμάθηση της "Λογικής" (ελέγεται τότε "διαλεκτική") γίνεται η μεγάλη μόδα της παρισινής κοινωνίας, ακριβώς όπως σήμερα της ελληνικής είναι το χαρτοπαίγνιο!

Επακόλουθο της εισβολής του Αριστοτέλους ήταν η γνωστή άνθηση του πνευματικού φαινομένου που απεκλήθη "Σχολαστικισμός". Ήταν περίοδος τυφλής μιμήσεως που αρμόζει στην παιδική ηλικία που διανύει τότε η Ευρώπη. Αλλά παράλληλα και περίοδος εντατικής **αναλυτικής** εργασίας που ανέπτυξε στο έπακρον την αριστοτελική Λογική. Ήδη έχει αρχίσει το ενδιαφέρον στην ελληνική γραμματεία που ο Ευρωπαίος διαβάζει σε ατελείς μεταφράσεις στα λατινικά που είχαν γίνει από εξ ίσου ατελείς μεταφράσεις στα αραβικά.

Μόνο κατά τον 13ο αιώνα, με την κατάκτηση της Κωνσταντινουπόλεως από τους Φράγκους (1204), εισρέει στην Ευρώπη το πρώτο κύμα ελληνογνωσίας. Η ευρωπαϊκή *intelligenza* μαθαίνει την ελληνική. Παράλληλα, ο Χριστιανισμός, ήδη από τον 12ο αιώνα, προσανατολίζεται προς τον αριστοτελισμόν, όταν ο Θωμάς Ακινάτος εκθρονίζει τον Αυγουστίνου. Αποτέλεσμα της όλης εξεργασίας ήταν ο Ουμανισμός. Ο Ευρωπαίος γίνεται Έλληνας με δεσπόζουσα μορφή τον Μονταίνιο. Με την επιδρομή στο Βυζάντιο των βαρβάρων Τούρκων ένα δεύτερο κύμα ελληνογνωσίας κατακλύζει την Ευρώπη. Αυτή τη φορά είναι Έλληνες διδάσκαλοι, πρόσφυγες στην Δύση, που διδάσκουν τον Ευρωπαίο. Ήδη το 1397 ο Χρυσολωράς αναλαμβάνει έδρα στο πανεπιστήμιο της Φλωρεντίας. Ακολουθούν οι Πληθών Γεμιστός, Βησσαρίων, Λάσκαρις, Χαλκοκονδύλης κ.α. Ο Κοπέρνικος, στην Μπολόνια, διαβάζει με εμβρίθεια τους Έλληνες και μαθαίνει από τον Αρίσταρχο τον Σάμιο την εκδοχή του ηλιοκεντρικού συστήματος.

Αυτά αναπτύσσω δια μακρών στο βιβλίο μου "Η Διαμόρφωσις του Ευρωπαϊκού Πνεύματος, 4ος-18ος αιώνας", θέλω εδώ να τονίσω μόνο δύο σημεία: (α) η ωρίμανση του ευρωπαϊκού πνεύματος έγινε βαθμηδόν χάρις στην αφετηρία που έδωσε η Λογική του Αριστοτέλους, (β) όταν η Ευρώπη "άνοιγε τα μάτια της" με την ανακάλυψη της τυπογραφίας (περί το 1450) εμείς οι Έλληνες βυθιζόμαστε στο σκοτάδι των βαρβάρων (1453). Τα αποκαϊδία της Πόλης άναψαν την μεγάλη πνευματική φλόγα στην Δύση, και εβύθησαν τον Έλληνα στον ανεδαφικό κόσμο του παραμυθιού. Ακολούθως, η φλόγα επεκτείνεται. Η Ευρώπη, γαλουχημένη με την Λογική του Αριστοτέλους, έχει ήδη ανδρωθεί. Μπορεί ακόμη και να τον ελέγξει, όπως πρώτος έκανε ο Βάκων. Το ευρωπαϊκό πνεύμα προσλαμβάνει δύο στοιχεία που, και αυτά, έχει επιλεκτικά αντλήσει από τους Έλληνες. Ο Γαλιλαίος ανακαλύπτει ότι "το βιβλίο της φύσεως είναι γραμμένο με μαθηματικά στοιχεία" όπως ακριβώς του είχε δείξει ο πυθαγορισμός που edιάβασε στον "Τίμαιο" του Πλάτωνος. Οι Άγγλοι Λόκ και Χιούμ διαδίδουν τον "εμπειρισμό" που θεμελιώνει την νεώτερη επιστήμη. Η Μεταρρύθμιση και ο Αιών του Φωτισμού αναπτύσσουν ένα άλλο στοιχείο: την **ανεκτικότητα** και τον θάνατο του **δογματισμού**.

Οι σταθμοί αυτοί αναπτύξεως, αν και ξεκίνησαν από τους Έλληνες (τους αρχαίους, βέβαια) υπήρξαν *terra incognita* για τους νεώτερους κατοίκους αυτής της χώρας. Ο Κοραής ανέπτυξε μίαν

εκ βάθους αλήθεια όταν είπε ότι πρέπει να προηγηθεί της ελευθερίας του Γένους, η πνευματική του ανάπτυξης. Αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε τούτο για την Ευρώπη: **κάθε** στάδιο, από τον Σχολαστικισμό, τον Ουμανισμό, την Αναγέννηση, τον Φωτισμό μέχρι σήμερα, έχει αφήσει στον κάθε Ευρωπαίο ένα θετικό **ψυχικό κατάλοιπο**. Το κατάλοιπο αυτό διαπερνά το πνεύμα του σύγχρονου Ευρωπαίου. Έχει διαμορφώσει το "**κλίμα**" μέσα στο οποίο ζουν οι κάτοικοι της Δύσεως, από τον περισσότερο ανεπτυγμένο μέχρι τον τελευταίο οδοκαθαριστή. Γι' αυτό, όταν ακούει κανείς τον πιο λαϊκό άνθρωπο της Ευρώπης να μιλά, διαπιστώνει μίαν έμφυτη τάση για λογική συνέπεια και ορθότητα κρίσεως. Και προ παντός, **θετική** προσέγγιση στο πραγματικό **γεγονός** (fact). Και "γεγονός", ως το δούμε καλά, δεν είναι μόνον η εμπειρική διαπίστωση όπως το θέλει ο "αφελής εμπειρισμός" (naïve empiricism), διότι τότε ο άνθρωπος δεν θα διέφερε από τα ζώα. Είναι και η λογική διαπίστωση. Διότι χωρίς αυτήν την ικανότητα ο άνθρωπος δεν θα ήξερε ποτέ ότι "ο Σωκράτης είναι θνητός" αν δεν έβλεπε το ...πτώμα του!

Αντιθέτως, ο Έλλην ετέθη από την μοίρα έξω από την μακρά διαδικασία της διαμορφώσεως του ευρωπαϊκού πνεύματος. Έτσι επεβλήθη το πνεύμα του "εκφυλισμένου πλατωνισμού". Είναι αυτό το πνεύμα που κατέστησε το έργο αυτών που εδολοφόνησαν την Ελλάδα εύκολη επιχείρηση. Και ακολούθησε, μετά το 1981 όταν ο Ανδρέας Παπανδρέου ανέλαβε την Αρχήν, η μεγάλη διάβρωση.

Η διάβρωση της Παιδείας.

Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ, είτε πρόκειται για μεμονωμένο άτομο είτε πρόκειται για ομάδα ατόμων (κοινωνία, λαός κλπ), καθορίζεται από την Παιδεία. Όσοι "μετέχουν της Παιδείας των Ελλήνων είναι Έλληνες" ανεξαρτήτως φυλής ή χρώματος κόμης. Χωρίς την **παιθαρχία** της Παιδείας δεν υπάρχει ούτε δημοκρατία, ούτε ηθική. Ο Ανδρέας Παπανδρέου ε γνώριζε καλά ότι η επιτυχία του στον ρόλο που του είχαν ανατεθεί εξαρτάται από την αποτελεσματική νόθευση της Παιδείας. Όπου κυριαρχεί η ασυδοσία, η μετριότητα, η κατωτερότης δεν υπάρχει δικαιοσύνη, νηφάλια κρί-σις, ελευθερία, δημοκρατία. Χωρίς αυτόφωτη κρίση, ο λαός γίνεται δούλος.

Το έγκλημα κατά της Παιδείας διεξάγεται σε όλες τις βαθμίδες. Στην Κατωτάτη και Μέση Παιδεία διοχετεύεται το πνεύμα της ελλείψεως αμίλλης με την παντελή ισοπέδωση των ατόμων και την κυριαρχία της αρχής της "ήσσωνος προσπάθειας". Δεν καταργούνται μόνον οι τόνοι (ως εάν αυτό ήταν το πρόβλημα!) αλλά και η βαθμολογία. Καλλιεργείται η εγκληματική ιδέα ότι "όλοι είναι ίσοι", δεν υπάρχουν "άριστοι", δεν επιτρέπεται να υπάρχουν και αμείβονται και ενθαρρύνονται οι ιδιοφυίες. Η "ι-σότης" νοείται ως ισότης στην μετριότητα και κατωτερότητα. Ελάχιστοι νέοι διέφυγαν από αυτή την αρπάγη εφ' όσον είχαν γονείς με την κατάλληλη πνευματική κατάρτιση να τους καθοδηγήσουν. Άλλοι, οι πλουσιότεροι, διέφυγαν από το σχέδιο προδοσίας καταφεύγοντες σε εκπαιδευτικά ιδρύματα του εξωτερικού.

Το πνεύμα ισοπεδώσεως και ελαχίστης προσπάθειας διοχετεύεται και στο εκπαιδευτικό προσωπικό. Οι θησαυροί της ελληνικής γραμματείας ετέθησαν στην αποθήκη. Η εθνική Ιστορία των Ελλήνων υπεβαθμίσθη στο όνομα νεφελωδών ιδεών διεθνισμού. Αντί του πνεύματος φιλοπατρίας και ευγενούς άμιλλας οι νέοι εμποτίζονται με το πνεύμα της μαρξιστικής ουτοπίας που λέγεται "πάλη των τάξεων", σε αντίθεση προς το πνεύμα συνεργασίας και αλληλοσεβασμού των αναγκαίων για τον καταμερισμό του κοινωνικού έργου ποικίλων "τάξεων". Όλα έγιναν με πλήρη σύγχυση εννοιών, με τυφλή μίμηση ιδεολογικών μύθων, με παντελή απουσία νηφάλιας μελέτης, ελέγχου και αναλύσεως. Η παιδευ-σία και αδιαφορία του εκπαιδευτικού προσωπικού, ιδίως των νέων δασκάλων, ολοκλήρωσε την μεθόδευση διαβρώσεως του ελληνικού λαού για την εκτέλεση του σχεδίου που είχε αναλάβει ο Ανδρέας Παπανδρέου. Η Παιδεία Ελλήνων κατήντησε, με την έμπνευση του, Παιδεία Δούλων.

Το σχέδιο επικρατήσεως της μετριότητας διαβρώνει και όλα τα στρώματα της Ανωτάτης Παιδείας. Ο Ανδρέας Παπανδρέου, με σειρά αβασάνιστων νόμων, εδημιούργησε στρατιές ημιμαθών εκπαιδευτών υπό μορφήν καθηγητών, βοηθών, λεκτόρων οι πλείστοι των οποίων δεν ανταποκρίνονται στις αξιώσεις Ανωτάτου Εκπαιδευτικού Ιδρύματος. Η πληθώρα κρατικών Πανεπιστημίων εδημιουργήθη στις επαρχίες χωρίς τις κατάλληλες βιβλιοθήκες και μέσα διδασκαλίας που επιβάλλουν την επιστημονική έρευνα. Οι μάθησις γίνεται με ένα καλό ή κακό "σύγγραμμα" του καθηγητού χωρίς να αναπτύσσεται το πνεύμα ελέγχου και ερεύνης. Αρκεί να διαβάσει κανείς ένα "εγχειρίδιο" Επιστημονικής Μεθοδολογίας που "διδάσκεται", π.χ., στην Νομική Σχολή, για να αντιληφθεί τον ωκεανό της προχειρότητας και συγχύσεως που επικρατεί.

Σήμερα, επιζούν Καθηγητές των Ανωτάτων Ιδρυμάτων οι οποίοι, με ελάχιστη προσπάθεια και ασήμαντη εργασία αναρρι-χώνται σε διάφορα "πόστα" πολυθεσίας κλπ, χωρίς να ασχολούνται με την προώθηση της Επιστήμης τους. Το πνεύμα αυτό, με γενικώτερη επικράτηση, έχει καταστήσει την Ελλάδα Ουραγό της επιστημονικής προόδου. Η Επιστήμη έγινε πάρεργον. Ο πολυάσχολος "καθηγητής" εγκαταλείπει την διδασκαλία σε δευτέρας κατηγορίας ημιμαθείς βοηθούς ή λέκτορας για να χρησιμοποιήσει τον βαρύγδουπο τίτλο του σε άλλες αναζητήσεις. Συνέπεια αυτών είναι ότι ο Καθηγητής έχει πάψει να εμπνέει τον σεβασμό στον μαθητή του. Πρόκειται για το ίδιο φαινόμενο διαλύσεως που παρατηρείται σε περιόδους σήψεως της δημοκρατίας, όπως ακριβώς το περιγράφει, για την εποχή του, ο Πλάτων στην "Πολιτεία" του.

Η πλημμελής μόρφωσις, που περιλαμβάνεται στο σχέδιο δολοφονίας της Ελλάδος που έχει αναληφθεί από τον Ανδρέα Παπανδρέου, έχει γίνει αντιληπτή στο εξωτερικό. Στις προοδευμένες χώρες το ελληνικό "δίπλωμα" έχει υποβαθμισθεί σε σημείον ώστε πτυχιούχοι ελληνικών Πανεπιστημίων που προορίζονται για μεταπτυχιακές σπουδές υποχρεούνται να ακολουθήσουν μαθήματα του 3ου ή 4ου έτους της κανονικής φοιτήσεως προτού γίνουν δεκτοί για ανώτερες σπουδές.

Η Ελλάς σήμερα έχει καταστεί μέλος της Ευρωπαϊκής οικογενείας και τούτο παρά την θέληση του Ανδρέα Παπανδρέου ο οποίος φιλοδόξησε να την καταστήσει τριτοκοσμική χώρα για να επιτελέσει τις εντολές που του είχαν ανατεθεί. Αντί να αποκτήσει η Ελλάς την ζηλευτή θέση που ανταποκρίνεται στα φυσικά χαρίσματα του λαού της έχει οπισθοδρομήσει σε θέση που ουδέποτε είχε στην πρόσφατη ιστορία της. Ο Παπανδρέου με τακτό σκοπό, ως εκτελεστής ξένων συμφερόντων, και οι "άλλοι" από πνευματική ανεπάρκεια (όπως οι acolytes) ή μικροπολιτική **μίμηση** (όπως π.χ. ο Καραμανλής ή ο Ράλλης) κατέστησαν την Ελλάδα Ουραγό της Ευρώπης ενώ θα μπορούσε να είναι Πρωτοπόρος. Έτσι πολλοί συνέβαλαν, για διαφορετικούς λόγους ο καθένας, στην δολοφονία της Ελλάδος.

Μέτρα θεραπείας.

Τι ΜΠΟΡΕΙ όμως να γίνει τώρα ώστε να μεταπέσει ο νεοέλληνας στο πνευματικό επίπεδο της Ευρώπης που εδημιούργησε αυτό το ίδιο το ελληνικό πνεύμα; Ο νεοέλληνας λοιπόν στερείται θετικιστικού, επιστημονικού πνεύματος διότι δεν επέρασε το εξελικτικό στάδιο του ανθρώπου της Δύσεως. Η εθνική μας ψυχή εστερήθη των βιωμάτων του ιστορικού γίνεσθαι. Με την διαπίστωση των αιτίων της νόσου μπορεί κανείς εύκολα να διαγράψει την θεραπεία. Πρέπει ο Έλληνας, από την πρώτη του δημοτικού μέχρι την τελευταία του λυκείου να διέλθει συνοπτικά τα βιώματα που διήλθε ο Ευρωπαίος και που ήταν **ελληνικά βιώματα**. Πρέπει να περάσει, παιδιόθεν, από το στάδιο της λογικής αναλύσεως μέχρι την εμπειριστική ενατένιση. Να περάσει και ξεπεράσει την ποίηση για να φτάσει στην **επιστημονική μεθοδολογία** (βλ. το βιβλίο μου "Η Διαμόρφωσις του Ευρωπαϊκού Πνεύματος, 19ος αιώνας").

Πώς θα του δώσει η νέα Παιδεία αυτήν την τροφή του "συμπε-πυκνωμένου" πνευματικού γάλακτος; Το πράγμα είναι, ίσως, πολύ πιο απλό από ό,τι φαίνεται. Πρέπει να αλλάξει εκ θεμελίων

η διδακτέα ύλη. Πρέπει να εισαχθεί το μάθημα της Λογικής και της Επιστημονικής Μεθοδολογίας. Πρέπει να εισαχθεί το μάθημα της Οικονομικής. Δεν είναι δυνατόν ο πολίτης να συμμετέχει στην οικονομική ζωή και πρόοδο της χώρας του χωρίς να γνωρίζει τους στοιχειώδεις νόμους και εξεργασίες της Οικονομικής.

Τα μαθήματα αυτά πρέπει να γίνονται **συνεχώς** χωρίς τα συνήθη πασαλείματα, κάθε έτος, από την 4η Δημοτικού. Με τρόπο διδασκαλίας που θα μετατρέπεται κάθε χρόνο σύμφωνα με την πνευματική ηλικία των μαθητών. Αλλά σε όλες τις βαθμίδες θα πρέπει να εξοικειώνει τον μαθητή στην κριτική έρευνα από πολυάριθμες πηγές ώστε να καταπνιγεί το ψυχοφθόρο πνεύμα του δογματισμού. Στην Αμερική, υπάρχει Ινστιτούτο που πειραματίζεται με επιτυχία στην διδασκαλία της λογικής και της φιλοσοφίας από το ΙΟον έτος της ηλικίας. Κατά την περίοδο του Σχολαστικισμού, που έθεσε τις βάσεις του ευρωπαϊκού πνεύματος, η περίπλοκη διδασκαλία της Λογικής εδίδετο σε "φοιτητές" ηλικίας 13 ετών! Να ιδρυθούν σχολεία όπου θα συγκεντρώνονται μαθη-ταί με ιδιαίτερα πνευματικά προσόντα για πιο εντατική διδασκαλία και να εγκαταλειφθούν οι "προοδευτικές" ιδέες της ισότητας προς τα κάτω! Να διδάσκεται μαζί με τις ξένες γλώσσες, η αρχαία ελληνική και η καθαρεύουσα από την 5η Δημοτικού. Και τούτο σύμφωνα με τις νέες μεθόδους διδασκαλίας ξένων γλωσσών. (Στην Γαλλία έχουν εκδοθεί comics με τον Astérix στην λατινική. Τα παιδιά τα καταβροχθίζουν!)

Χρειάζεται λοιπόν φαντασία. Αυτό είναι το ένα. Το άλλο είναι: ποιος θα διδάξει, όταν πολλοί διδάσκαλοι μας έχουν συνηθίσει στην "προοδευτικότητα" της ανορθογραφίας, ασυνταξίας, αλεξίας και "συμμετοχής στις προοδευτικές καταλήψεις"; Αυτό ίσως είναι το δυσκολότερο πρόβλημα. **Πρέπει να εκπαιδευσουμε τους εκπαιδευτικούς.** Να σκεφθούμε τρόπους χρησιμοποίησης της μαθητικής Τηλεοράσεως. Όπως και τρόπους καλοκαιρινής εκπαίδευσης του διδακτικού προσωπικού.

Σχετικά με την "καθαρεύουσα" θα πρέπει να σημειωθεί το μεγάλο έγκλημα που διεπράχθη. Με πρωταίτιους τον Ε.Παπανούτσο, τον Κ.Καραμανλή και τον Γ.Ράλλη. Ο ιστορικός ρόλος που επετέλεσε η καθαρεύουσα στην Παλιγγενεσία του Έθνους είναι ανυπολόγιστος. Το έθνος κατά την απελευθέρωση ευρίσκετο βουτηγμένο στην σύγχυση μιας Βαβυλωνίας ιδιωμάτων. Επί 400 χρόνια είχε στερηθεί πολιτιστικού Κέντρου που θα διεμόρφωνε και μίαν ενιαία γλώσσα. Το Έθνος έπρεπε να μάθει την γλώσσα του. Είναι ίσως ατύχημα ότι αντί για την καθαρεύουσα δεν εισήχθη αυτούσια η Αττική Διάλεκτος. Οι λαοί δεν δυσκολεύονται να μάθουν την γλώσσα της ρίζας τους, όπως αποδεικνύει και το σύγχρονο παράδειγμα του Ισραήλ. Η επινόηση που απεκλήθη "καθαρεύουσα" έδωσε μία γλώσσα συμπαγή, πλούσια και εθνικώς τέλεια. Καθ' όλον τον 19ον αιώνα και τις αρχές του 20ού, η γλώσσα αυτή "ετριβή" και διεμορφώθη προοδευτικά σ' αυτό που απεκλήθη η "καθομιλουμένη". Ως "επίσημη" γλώσσα του Κράτους είχε τύχει γενικής αναγνωρίσεως. Τα συγγράμματα, ο τύπος, η κυβέρνηση, η εκκλησία την ομιλούσαν με πλήρη κατανόηση από τον "λαό". Ακολουθούσε δε μόνη της τον φυσικό δρόμο της εξελίξεως.

Παράλληλα, οι ποιητές μπορούσαν να αναπτύξουν τα ιδιώματα. Η ποίηση πρέπει πάντοτε να χρησιμοποιεί γλωσσικό ιδίωμα διάφορο από το σύνθημα. Ας σκεφθούμε την άφθαστη γοητεία του ιδιώματος του Σολομού ή του Κάλβου. Η ποίηση και η λογοτεχνία, με την αλλαγή του ιδιώματος, επιτυγχάνει την "μετάσταση" εκείνη που διακρίνει τον ποιητικό κόσμο από την πεζότητα της ρουτίνας. Η "διγλωσσία" αυτή υπάρχει σε όλες τις σπουδαίες γλώσσες. Σε μερικές μάλιστα, όπως είναι η Γερμανική φθάνει σε μεγαλύτερη ένταση από την ελληνική. Η "διγλωσσία" όχι μόνο δεν έβλαψε αλλά ωφέλησε τον Έλληνα. Και θα πω κάτι που έχω παρατηρήσει με την διαμονή μου στην κεντρική Ευρώπη και την εξοικείωση μου με διάφορες γλώσσες. Στην διγλωσσία οφείλεται η μεγάλη ευχέρεια του Έλληνα να μαθαίνει ξένες γλώσσες! Πράγματι, θα δεί κανείς ότι λαοί που αναπτύσσονται με διγλωσσία (π.χ. Ολλανδοί, [Γερμανο-]ελβετοί, Σκανδιναβοί) είναι οι λαοί που έχουν τους περισσότερους γλωσσομαθείς. Τούτο οφείλεται διότι παιδιόθεν έχουν μάθει να

εκφράζουν το ίδιο νόημα με διαφορετικούς τρόπους! Το φαινόμενο αυτό δεν έχει τύχει της προσοχής που χρειάζεται.

Και έρχεται ξαφνικά ένας Γ.Ράλλης, πειθήνιο και άβουλον όργανο ενός Κ.Καραμανλή και υπερηφανεύεται για τον "τολμηρό" ρόλο του "νεκροθάφτη της καθαρεύουσας" που υπεχρεώθη να παίξει από τον πάτρωνα του. Υπεύθυνος βέβαια παραμένει ο Κ.Καραμανλής ο οποίος, χωρίς περίσκεψη και χωρίς ιδιαίτερη μόρφωση, θέλησε απεγνωσμένα να "δείξει" ότι μένει πιστός στην μόδα που ελανσάρισε ο κούφιος "αριστερισμός". Επίστευε ότι έτσι θα έκέρδιζε ψήφους! Ήτο και αυτό μία ακόμη δολοφονία. Ο "πολιτικός κόσμος", και τί δεν θα ήταν έτοιμος να διαπράξει, για μια χούφτα ψήφων!

Είναι λοιπόν θέμα επείγουσας προτεραιότητας η Μεταρρύθμιση και Ανασυγκρότηση της Παιδείας των Ελλήνων. Διότι πολλοί είναι οι "εκπαιδευτικοί" που μέχρι σήμερα έχουν συνεργήσει στην δολοφονία της Ελλάδος.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΜΕΓΕΘΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7ον

Η οικονομική ανάλυση.

ΣΥΝΟΨΙΣΜΟΣ το γενικό πλαίσιο που διαγράφουμε στα προηγούμενα (Μέρος Α'). Στην προσπάθεια διατηρήσεως της επιρροής της στην σφαίρα της Μέσης Ανατολής η Αμερική (ΗΠΑ),

(α) εξησφάλισε τα συμφέροντα της προκαλώντας την τουρκική επέμβαση στην Κύπρο. Έτσι απέκλεισε το ενδεχόμενο προς το οποίον οδηγούσε η πολιτική του Μακαρίου, δηλ. να καταστεί η Κύπρος "η Κούβα της Μεσογείου", (β) Προσεπάθησε, με όργανο τον Ανδρέα Παπανδρέου, να αποτρέψει την ένταξη της Ελλάδος στο "Διευθυντήριο των Βρυξελλών". Είναι πρόδηλο, σε θέση Αξιώματος, ότι η Αμερική έχει κάθε συμφέρον να αποτρέψει την πολιτική ενοποίηση της Ευρώπης, η οποία θα δημιουργούσε μία επίφοβη για τα συμφέροντα της ανταγωνίστρια δύναμη. Ο κατακερματισμός σε ανταγωνιστικό, κράτη είναι πάντοτε η ορθή πολιτική για τον αντίπαλο. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίον η Αμερική επενέβη στην Ευρώπη για να αποτρέψει τυχόν επικυριαρχία μιας μόνον δυνάμεως υπό τον Κάιζερ ή τον Χίτλερ. Επί πλέον, η Ελλάς, έχει ιδιαίτερη σημασία μέσα στα πλαίσια του πάντοτε επίκαιρου "Ανατολικού Ζητήματος". Είναι αδιανόητο, για τα συμφέροντα στον χώρο αυτόν, της Αγγλίας άλλοτε, της Αμερικής σήμερα, να αφηθεί η Ελλάς (1) να αναπτυχθεί οικονομικώς ώστε να καταστεί αυτοδύναμη (2) να ενταχθεί στα πλαίσια ανεξάρτητου, ισχυρού, πολιτικού σχηματισμού. Όταν τα γεγονότα (χάρη στην πρωτοβουλία των Καραμανλή/Giscard d' Estaing) επρόλαβαν τις επιδιώξεις της Αμερικής, αυτή επιχειρεί, με όργανο πάντα τον Ανδρέα Παπανδρέου, να "πλησιάσει την ώρα της αποσύνδεσης". Η περίεργη επιμονή του Παπανδρέου, μέχρι και το φθινόπωρο του 1988, στην δολιοφθορά και, κατά

την έκφραση του ίδιου του Κώστα Σημίτη, στην "περιθωριοποίηση" της Ελλάδος μέσα στην ΕΟΚ, βρίσκει έτσι την μόνη λογική της εξήγηση. Επρόκειτο περί ενεργειών εντεταλμένου οργάνου της Αμερικής. Διότι άλλως, θα επρόκειτο μόνο περί τρέλλας ή βαρείας μορφής ηλιθιότητας.

(γ) Τρίτη επιδίωξη του αμερικανικού συμφέροντος ήταν να αποτρέψει την οικονομική ανάπτυξη της Ελλάδος. Είναι αυτονόητον ότι η οικονομική ανεξαρτησία έχει ως επακόλουθο την πολιτική ανεξαρτησία.

Τις επιδιώξεις αυτές είχε επιτύχει πλήρως η Αγγλία όταν ήταν αυτή η Μεγάλη Δύναμις που εδέσποζε στην Ανατολική Μεσόγειο. Ας μη λησμονούμε ποτέ ότι η Αγγλία απελευθέρωσε την Ελλάδα. Επροκάλεσε με πρωτοβουλία της την Ναυμαχία του Ναυαρίνου σε στιγμή που η ελληνική επανάστασηις αλλά και όλος ο χώρος της Ανατ. Μεσογείου εκινδύνευε κάτω από το πέλμα του Αιγυπτίου Ιμπραήμ. Με πρόδηλο τον κίνδυνο αντικαταστάσεως της φθίνουσας Οθωμανικής Αυτοκρατορίας από την αναδυόμενη Αιγυπτιακή κυριαρχία σε όλη την περιοχή του "Ανατολικού Ζητήματος". Με την ελευθέρωση της Ελλάδος η Αγγλία δημιουργεί μίαν ασθενή χώρα ως βάση ώστε να μπορεί να την χρησιμοποιεί πάντα σαν πρόθυμο και, υπάκουο "σύμμαχο" για την εκπλήρωση των συμφερόντων της στην Ανατ. Μεσόγειο. Η Μοίρα της Ελλάδος **εκ γενέσεως** ήταν αυτή. Γι' αυτό και πάντοτε η Αγγλία προσεπάθησε να την διατηρεί ως υποανάπτυκτη γεωργική χώρα. Έτσι μπορούσε, επί έναν αιώνα, να ανοίγει και κλείνει την βαλβίδα εξαγωγής της σταφίδος κλπ κατά βούλησιν, με την πρόσθετη βοήθεια της κανονιοφόρου, ως μέσον εκβιασμού κατά το εκάστοτε συμφέρον της περιστάσεως. Ο Βενιζέλος υπήρξεν ο μόνος ο οποίος αντελήφθη ρεαλιστικά αυτόν τον ρόλο που έταξε η Μοίρα στην Ελλάδα. Και τον εκρησιμοποίησε με ευστροφία εις όφελος της Ελλάδος. Οι αντίπαλοι του δεν το εκατάλαβαν. Ακολούθησαν τον τότε Βασιλέα, σύζυγο της αδελφής του Κάιζερ και εμφανή Πράκτορα των γερμανικών συμφερόντων, και έτσι εδολοφόνησαν την Ελλάδα. Σήμερα το αρχικό σκηνικό, η Μοίρα και οι ρόλοι παραμένουν αμετάβλητα. Μόνον η πρωταγωνίστρια έχει αλλάξει. Την Αγγλία υποκατέστησε η Αμερική. Αλλά οι σημερινοί Πράκτορες των Αμερικανών δεν είχαν ούτε την ευστροφία, ούτε την ικανότητα αλλά, προ παντός, το εθνικό ενδιαφέρον και τον πατριωτισμό του Βενιζέλου για να εκμεταλλευθούν την εκ γενέσεως "δουλείαν" (με την νομική έννοια του όρου) εις όφελος της Ελλάδος. Την ευστροφίαν αυτήν άφησαν να την επιδείξουν μόνον οι Τούρκοι οι οποίοι έμαθαν καλά το μάθημα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου.

Ως προς το τρίτο συμφέρον, δηλ. την ανάσχεση της οικονομικής αναπτύξεως, η επιθυμία της Αμερικής ικανοποιήθηκε πληρέστατα και, θα έλεγα, τελεσίδικα. Είναι η μόνη περίπτωση όπου ο Ανδρέας Παπανδρέου απεδείχθη άξιος της εμπιστοσύνης της και του ρόλου τον οποίον του είχε αναθέσει. Το "ελληνικό οικονομικό θαύμα" το οποίον είχε αρχίσει να ανησυχεί την Αμερική, ανήκει πλέον ανεπανόρθωτα στο παρελθόν. Υπήρξε και αυτό μία από τις μεγάλες ευκαιρίες του Έθνους που εκλώπησε ο "λαός", παραπλανημένος, απληροφόρητος, φανατισμένος και διχασμένος από την πολιτική ηγεσία του - ακριβώς για τους ίδιους λόγους όπως και κατά το μοιραίον έτος 1920. Η προσχεδιασμένη δολοφονία της Ελλάδος και της ευημερίας του λαού της είχε ανατεθεί από την Αμερική σε καλά χέρια. Η ικανότης του Ανδρέα Παπανδρέου εμεγιστοποιήθη χάρη στην ανικανότητα των αντιπάλων του, δηλαδή του Κωνστ. Καραμανλή και των λοιπών στελεχών του κόμματος του. Ο Καραμανλής απεδείχθη ανίκανος να αντιμετωπίσει το δημιουργηθέν κλίμα εχθρότητας προς το "μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο". Το ακολούθησε ως ουραγός με πλήρη "εντοπισμό της προσοχής" του στο "πολιτικό κόστος", δηλ. στο ατομικό του πολιτικό συμφέρον! Δεν υπήρξε καμία φωνή αντιδράσεως στην υστερία που εδημιουργήθη, με όργανο τον Α.Παπανδρέου, κατά του επενδυτικού κεφαλαίου. Και έτσι εδολοφονήθη η Ελλάς χωρίς καμίας αντίσταση.

Ο αποκαλυπτικός Οικονομικός Πίναξ.

Το οικονομικό μέλλον δεν εξαρτάται απλώς από επενδύσεις. Εξαρτάται από κύμα μαζικών, αθρόων, επενδύσεων και κλίματος εμπιστοσύνης, όπως κατά την περίοδο 1955-1973. Αυτά θα δημιουργήσουν θέσεις εργασίας ώστε να απαλλαγούν οι "πολιτικοί" από τις πιέσεις των ψηφοφόρων για "διορισμό στο δημόσιο". Και να απαλλαγεί ο λαός από την καταστρεπτική πελατειακή του σχέση προς τους "πολιτικούς". Αλλά τέτοιες επενδύσεις δεν πρόκειται πλέον να γίνουν. Το επενδυτικό πνεύμα εμπιστοσύνης έχει καταρρεύσει **ανεπανόρθωτα**. Ας δούμε γιατί.

Στην παρατιθέμενη σελίδα δημοσιεύω τον Πίνακα ετήσιας οικονομικής αναπτύξεως **1950-1993**. Ο Πίναξ αυτός δημοσιεύεται για πρώτη φορά και η σημασία του δεν πρέπει να περάσει απαρατήρητη από όσους ενδιαφέρονται για το μέλλον αυτού του τόπου. Πρώτη δημοσίευσις έγινε στο περιοδικό ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ στις 18.1.1991. Στοιχεία του εδημοσιεύθηκαν στην ΕΣΤΙΑ. Εστάλη προς δημοσίευση και στον ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ αλλά προφανώς η λογοκρισία από τον Τύπο του Συγκροτήματος Λαμπράκη δεν ενέκρινε την δημοσίευση του! Ο Πίναξ αναφέρεται στις μεταβολές κατ' έτος του Ακαθαρίστου Εγχωρίου Προϊόντος (**ΑΕΠ**), των Δημοσίων Επενδύσεων (**ΔΕ**) και των Ιδιωτικών Επενδύσεων (**ΙΕ**). Στο τέλος του μεγάλου Πίνακος παρατίθεται περιληπτικός Πίναξ των μεγεθών κατά περιόδους. Παρατηρούμε λοιπόν τα εξής:

(α) από 1951-1958 η μέση ετήσια αύξησης του ΑΕΠ ήταν 6,3%, από 1959-1966 ήταν 6,4% και από 1967-1973 ήταν 7,6%. Μέσος δηλαδή όρος ετήσιας αυξήσεως **6,8%** κατά την περίοδο 1951-1973. Ας σημειωθεί ότι η Ελλάς τότε ήτο η **δεύτερη** δύναμη , μετά την Ιαπωνία, στον ρυθμό ετήσιας αναπτύξεως.

(β) μετά την υστερία της απαρχής διώξεως του κεφαλαίου την οποίαν εγκαινιάζει ο Κ.Καραμανλής, ως ουραγός του ρεύματος Παπανδρέου, η περίοδος 1974-1980 παρουσιάζει ρυθμόν ετήσιας αυξήσεως 3,5%.

(γ) η περίοδος διακυβερνήσεως Παπανδρέου, μειώνει περαιτέρω το ρυθμό αυξήσεως στο **1,6%**! Μεταξύ δηλαδή 1974 και 1993 η μέση ετησία αύξησης, από 6,8% κατά την πρώτη περίοδο, πίπτει στο 2,2%.

(δ) ιδιαίτερη καταστροφή επέρχεται στην ετήσια αύξηση των Ιδιωτικών επενδύσεων. Από ρυθμό ετησίας αυξήσεως 9,9% κατά τα έτη 1951-1973, φθάνουμε τώρα πλέον σε αρνητικά μεγέθη (-0,6% — 1%) τα οποία δηλώνουν την προοδευτική αποβιομηχάνιση της χώρας, το κλείσιμο εργοστασίων, τις απολύσεις προσωπικού, την φυγή των επενδυτών.

(ε) προσοχή πρέπει να δοθεί και στην εξέλιξη του τιμαρίθμου. Η μέση ετησία αύξησης του 4,5% (1951-1973) δίνει την θέση της στο 18,1% (1974-1993) ενώ οι Δημοσίες επενδύσεις, παρ' όλη την άφθονη έκδοση χαρτονομίσματος η οποία προκαλεί τον πληθωρισμό, από 7,6% (1951-1973) πίπτουν στο εξευτελιστικό 1,53% (1974-1992).

ΑΚΑΘΑΡΙΣΤΟ ΕΓΧΩΡΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΕΚΑΤ, ΣΤΑΘΕΡΕΣ ΤΙΜΕΣ % μεταβ,			% ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΤΚ ΕΓΥΕ (Μέσα επίπεδο)	ΑΚΑΘΑΡΙΣΤΕΣ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΠΑΓΙΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ			
				ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ		ΔΗΜΟΣΙΕΣ	
				Εκατ, σταθ, τιμές	% μείαβ,	Εκατ, σταθ, τιμές	% μείαβ,
1950	74,355	-	-	6,563	-	9,699	-
1951	80,511	8,3	12,6	4,470	-31,9	10,625	9,6
1952	80,746	0,3	5,1	4,102	-8,2	9,878	-7,0
1953	91,291	13,1	9,3	4,104	0,1	10,148	2,7
1954	91,123	3,1	14,7	4,011	-2,3	10,378	2,3
1955	100,533	6,8	5,8	4,335	8,1	11,609	11,9
1956	109,277	8,7	3,9	5,541	27,8	13,854	19,3
1957	115,858	6,0	2,3	5,477	-1,2	13,643	-1,5
1958	120,481	4,0	1,5	6,700	22,3	17,469	28,0
1959	125,308	4,0	2,4	8,302	23,9	16,962	2,9
1960	129,201	3,1	1,4	9,857	18,7	19,264	13,6
1961	143,772	11,3	2,1	11,773	19,4	19,703	2,3
1962	144,612	0,6	-0,4	11,912	1,2	21,216	12,3
1963	159,171	10,1	2,8	11,439	-4,0	24,657	11,3
1964	171,177	7,5	0,7	11,619	10,3	30,826	25,0
1965	187,009	9,3	3,3	13,931	10,4	35,072	13,3
1966	197,011	5,4	4,5	13,957	0,2	36,610	4,4
1967	206,176	4,7	1,9	15,455	10,7	34,315	-6,3
1968	217,395	5,7	0,6	16,534	7,0	43,863	27,8
1969	238,201	9,3	2,4	20,562	24,4	51,091	16,5
1970	258,000	8,3	2,9	19,926	-3,1	50,737	0,7
1971	278,551	8,0	2,9	25,446	27,7	55,112	8,6
1972	303,973	9,1	4,4	28,855	13,4	64,122	16,4

1973	329,269	8,3	15,4	27,906	-3,3	71,187	12,6
1974	323,307	-1,8	27,2	22,289	-20,1	51,211	-27,7
1975	339,833	5,1	13,0	20,958	-6,0	53,702	2,0
1976	360,399	6,1	13,5	21,370	2,0	58,380	8,7
1977	371,022	3,0	12,1	19,200	-10,1	66,750	14,3
1978	394,803	6,4	12,6	20,500	6,8	70,600	5,8
1979	409,075	3,6	19,0	21,736	10,9	76,385	8,2
1980	417,510	2,1	24,9	22,240	-2,2	70,465	-7,7
1981	418,271	0,2	24,5	22,255	0,1	63,495	-9,9
1982	420,641	0,6	21,0	23,800	6,9	60,300	-5,0
1983	422,351	0,4	20,2	27,000	13,5	56,000	-7,1
1984	434,696	2,9	18,5	29,730	10,1	48,570	-13,3
1985	449,419	3,4	19,3	31,690	10,0	49,670	2,3
1986	457,214	1,7	23,0	26,709	-18,3	50,525	1,7
1987	453,918	-0,7	16,4	20,879	-21,8	52,436	3,8

	ΑΕΠ	%	ΔΤΚ	Δ.Ε.	%	Ι.Ε.	%
1988	477.221	5,13	13,5	21.496	3,0	58.335	11,30
1989	494.992	3,72	13,7	23.846	10,9	64.027	9,75
1990	488.296	-1,35	20,4	22.727	-4,65	73.412	14,65
1991	504.744	3,36	19,5	25.952	14,19	65.774	-10,40
1992	508.681	0,77	5,8	28.816	11,03	64.324	-2,20
1993	506.261	-0,47	14,4	28.621	-0,67	62.671	-2,56

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ 1951 -1993

Μέσα μεγέθη κατά περιόδους (%)

Περίοδοι	ΑΕΠ	Δημ.Επενδ.	Ιδιωτ. Επενδ.	Τιμάρ.
1951 - 1958	6,3	1,8	8,2	6,9
1959-1966	6,4	10,0	10,7	2,1
1967-1973	7,6	11,0	10,9	4,4
1951 - 1973	6,8	7,6	9,9	4,5

1974-1980	3,5	-2,7	0,6	17,5
1981 - 1990	1,6	0,97	0,85	19,1
1991 - 1993	1,22	8,18	-5,05	16,56
1974 - 1993	2,20	1,53	1,02	18,12

Σχετικά με τον **Τιμαρίθμο**, θα πρέπει να αναζητήσουμε τα αίτια αυτής της καταστροφής. Παραθέτω κατωτέρω Πίνακα από 1972 -1992, ο οποίος στην πρώτη στήλη δείχνει την μάζα του κυκλοφορούντος χαρτονομίσματος σε δισ. δρχ., στην δεύτερη την ποσοστιαία αύξηση του κατ' έτος και στην τρίτη το αντίστοιχο ποσοστό του τιμαρίθμου:

Έτος	Κυκλοφ. Χαρτον.	μεταβολ.%	τιμαρ.
1972	51,244	-	4,4
1973	65,657	28,1	15,4
1974	81,300	23,8	27,2
1975	93,996	15,6	13,0
1976	112,727	19,9	- 13,5
1977	132,532	17,6	12,1
1978	163,840	23,6	12,6
1979	189,135	15,4	19,0
1980	217,617	15,1	24,9
1981	269,904	24,0	24,5
1982	314,832	16,7	21,0
1983	355,755	13,0	20,2
1984	428,110	20,3	18,5
1985	534,435	24,8	19,3
1986	571,375	6,9	23,0
1987	669,070	17,1	16,4

1988	791,514	18,3	13,5
1989	1,028,212	29,9	13,7
1990	1,248,990	21,5	20,4
1991	1,348,942	8,0	19,5
1992	1,501,852	11,3	15,8

Από τον ανωτέρω πίνακα προκύπτει ότι η μέση αύξηση της νομισματικής κυκλοφορίας από 1972 μέχρι 1992 ανέρχεται εις **18,04%**, του δε Τιμαρίθμου κατά την αυτήν περίοδο εις **18,3%**. Νομίζω ότι δεν χωρεί ουδεμία αμφιβολία, ότι το αίτιον του πληθωρισμού στην Ελλάδα είναι η ασυλλόγιστη και εγκληματική αύξηση της κυκλοφορίας του χαρτονομίσματος, είναι δηλ. μονεταριστικόν και τίποτε άλλο. Το λεγόμενον, ότι πρόκειται για "πληθωρισμό κόστους", ευσταθεί μόνο κατά το μέτρον που το αρχικόν αίτιον, δηλ. η αύξηση του χαρτονομίσματος, επηρεάζει δευτερογενώς το κόστος ή την διολίθηση της δραχμής.

Είναι κατά τα ανωτέρω, σαφέστατον, ότι ο πληθωρισμός θα σταματήσει αυτομάτως, εάν η Τράπεζα της Ελλάδος παύσει να εκδίδει νέο χαρτονόμισμα. Η μάζα πρέπει να περιορισθεί κατά 20%, να σταθεροποιηθεί δηλαδή στο ύψος του 1990. Και το αδηφάγο "σοσιαλιστικό" (δηλ. δημαγωγικό) Κράτος να περιορίσει τα έξοδα του εντός ενός έτους τουλάχιστον κατά 300 δισ. δρχ. Τούτο θα επιτευχθεί μόνο με την γενίκευση των ιδιωτικοποιήσεων και όχι με την καταδυνάστευση της ανήθικης και άνισης αμέσου φορολογίας. Η λύσις του μυστηρίου δεν είναι στο "**πόθεν έσχες**" αλλά στο "**ποιό διέθεσας**". Όπως αποδεικνύεται από τον ανωτέρω Πίνακα, ο εκάστοτε Διοικητής της Τραπέζης της Ελλάδος, πειθήνιον όργανο της δημαγωγίας, είναι συνεργός στο έγκλημα της δολοφονίας της Ελλάδος.

Βλέπουμε λοιπόν ότι η μεγάλη εθνική ευθύνη είναι κοινή για τα δύο κόμματα που εκυβέρνησαν την Ελλάδα με πρωθυπουργούς τον Κωνστ. Καραμανλή, τον Γ.Ράλλη και τον Α.Παπανδρέου. Αυτό εξηγεί και την απόκρυψη των μεγεθών του πρώτου Πίνακος από τον ελληνικό λαό. Και δείχνει πώς κυβερνάται το Έθνος! Τα μεγέθη του Πίνακος αποτελούν επίσημα στοιχεία της Ελληνικής Στατιστικής Υπηρεσίας. Επιβεβαιώνονται, όπως θα δούμε πιο κάτω, και από τον ΟΟΣΑ. Το κατρακύλισμα αρχίζει με τον Καραμανλή ο οποίος επιδίδεται στην **άκριτη μίμηση** του αντιπάλου του με βάση την αρχή "τι θα πεί ο αντίπαλος για να το πράξω πρώτος εγώ", σε συνεχή προσπάθεια να διατηρήσει τους ψήφους. Ο Καραμανλής δεν τολμά να αντισταθεί στο δημιουργηθέν κλίμα, ή και ίσως δεν καταλαβαίνει τις συνέπειες. Η καταστροφή επέρχεται, όπως καθαρά το βλέπει ο αναγνώστης όταν την διακυβέρνηση αναλαμβάνει ο Παπανδρέου ο οποίος πρέπει να εκπληρώσει την αμερικανική εντολή. Την ίδια εποχή της καταστροφής, η Βουλή των Ελλήνων βλέπει στις 6.2.1986 το θέαμα ενός κ. Κώστα Σημίτη ο οποίος υψώνει το ανάστημα του για να πεί το αμίμητο : "Εμείς δεν έχουμε πρόβλημα επενδύσεων"! (βλ. Πρακτικά Βουλής 6.2.1986). Την ίδια εποχή, οι "σοφοί" οικονομολόγοι κκ. Ξενοφών Ζολώτας και Άγγελος Αγγελόπουλος δεν είχαν τίποτε να δηλώσουν! Έτσι ο αναγνώστης βλέπει καθαρά μαζί με τα οικονομικά και τα ανθρώπινα μεγέθη! Και έτσι εδολοφονήθη η Ελλάς χωρίς καμίαν "αντίσταση".

Την εποχή αυτή ο Ανδρέας Παπανδρέου με τα πιστά και άβουλα ενεργούμενα του (τα οποία ίσως και δεν εκαταλάβαιναν τίποτε) επεδίδετο στην κατασπατάληση των άφθονων δανείων σε εσχάτης προτεραιότητας τοποθετήσεις οι οποίες ήσαν μη παραγωγικές σε έργο αλλά άφθονα παραγωγικές σε ψήφους. Με την μέθοδο αυτή επέτυχεν ένα διπλό στόχο. Ο πρώτος ήταν η εκτέλεσις των εντολών του Πάτρωνος: η ανάσχεση της οικονομικής αναπτύξεως της Ελλάδος. Ο

Αμερικανός Πρεσβευτής Στέρνς και ο διάδοχος του Κήλυ παρακολουθούσαν ευχαριστημένοι το έργο της προδοσίας και απέδιδαν εύσημα. Ο δεύτερος στόχος ήταν η εξασφάλιση της εξουσίας με άφθονες παροχές στον απληροφόρητο (και πάντα προδομένο) λαό. Το σχέδιο ήταν σαφές, θα αποτελέσει Σχολή στον πολιτικό βίο της χώρας. Στο εξής, ο κάθε υποψήφιος πολιτικός "ανήρ" θα γνωρίζει την φόρμουλα:

- Δανείσου και μοίραζε".

Θα βρίσκεται πάντοτε κάποιος ασήμαντος "Τσοβόλας" ο οποίος, για να εξασφαλίσει την ανέλπιστη θέση του στον ήλιο, θα "τα δίνει όλα" χωρίς να έχει την παραμικρή υπόνοια ότι δολοφονεί την χώρα του. Αυτοί οι επώνυμοι, όπως και το 47% των ψηφοφόρων (δηλ. ένας στους δύο!) υπήρξαν θύματα της Μεγάλης Προδοσίας. Αυτά ξέρουν ότι στην "Κλαδική" του κόμματος έχουν τον φύλακα άγγελο που θα τους διορίσει τα παιδιά στο "δημόσιο". Ξέρουν ότι πήραν σύνταξη για την ... "αντίσταση", ότι ως αγρότες δεν πλήρωσαν φόρο, ότι στα ΚΑΠΗ έχουν τάβλι και αυξημένη αγροτική σύνταξη για να παίζουν πρέφα στο καφενείο. Τα παιδιά ξέρουν ότι δεν πρέπει να "κουράζονται" στο σχολείο και τα Συνδικάτα ότι μπορούν να απεργούν και να βυθίζουν στο σκότος την μισή Ελλάδα - όλοι ασύδοτοι με την αρχή της "ελάσ-σωνος προσπάθειας". Πώς να απορούμε ότι ο ένας Έλληνας στους δύο ψηφίζει Παπανδρέου;

Ο Παπανδρέου έχει γράψει τα "Προλεγόμενα σε κάθε Μελλοντική Πολιτική". Όλοι οι φιλόδοξοι της πολιτικής ας μη ξεχάσουν την φόρμουλα. Υπόσχεται θρίαμβο. Με αυτά τα κριτήρια θα λειτουργεί πάντα η "δημοκρατία" στην Ελλάδα. Ο Επίλογος των "Προλεγομένων" έχει βέβαια και αυτός γραφεί πολύ παλαιά: όταν η Μαρκησία Πομπαντούρ εξέφρασε την πολιτεία του Louis XV με την φράση *après moi le déluge!*

Απομένει μία άλλη παρατήρηση στα στοιχεία του μεγάλου Πίνακος. Βλέπουμε ότι ενώ οι μεταβολές Ιδιωτικών επενδύσεων παρουσιάζουν αρνητικά μεγέθη, από -9,9% (1981) μέχρι -13,3% (1984), αίφνης το 1988 παρουσιάζουν άνοδο στο συν 11,3% με παράλληλη άνοδο του ΑΕΠ στο 5,13%. Εν τούτοις, επαναλαμβάνουν την καθοδική πορεία μετά το 1991 για να φθάσουν και πάλι το 1993 στον μέσον όρο -5,5%!

Η εξήγηση του φαινομένου είναι ότι από το 1988 μέχρι το 1990 αρχίζει να ροδίζει η αισιοδοξία στον επιχειρηματικό κόσμο ότι οι μέρες του Παπανδρέου τελειώνουν. Η μετέπειτα όμως καθοδική πορεία, επί Κυβερνήσεως Μητσοτάκη, δείχνει ότι η αισιοδοξία αυτή ήταν εκτάκτως βραχυπρόθεσμη και αδικαιολόγητη. Σ' αυτό συντελούν οι εξής λόγοι:

(α) Ο προπαγανδιστικός μηχανισμός του ΠΑΣΟΚ δείχνει άρτια γνώση της Πολιτικής Ψυχολογίας (πβ το βιβλίο μου "Η Προπαγάνδα", Β' Έκδ. Σιδέρης). Απόδειξις ότι ο Παπανδρέου, από υπόδικος αφέθηκε να καταστεί "κατήγορος".

(β) Το Επιτελείο της Ν.Δ. όχι μόνον έχει παντελή άγνοια των αρχών της Πολιτικής Ψυχολογίας, αλλά και δεν είναι εις θέσιν να αντιληφθεί ότι πρέπει να μάθει! Ο Κ.Μητσοτάκης υπήρξε και αυτός θλιβερός Ουραγός όπως ο προκάτοχος του Κ. Καραμανλής.

(γ) Σημαντικό για τον επενδυτή είναι τούτο: για πρώτη φορά στην ιστορία παρουσιάζεται το φαινόμενο όπου ένα κόμμα που έχει το 47% των ψήφων, με Αρχηγό τον Κ.Μητσοτάκη, άγεται και φέρεται από τον εκφοβισμό που ασκεί συστηματικώς η Αντιπολίτευση. Νομοσχέδια και αποφάσεις αποσύρονται ολοσχερώς με ένα βήξιμο του Παπανδρέου ή μιας σπείρας "κουκουλοφόρων"! Έλειψε το σθένος Ηγέτη που δεν υποχωρεί για μια φούχτα ψήφων. Και η λαϊκή εχθρότης κατά του κεφαλαίου διετηρήθη αμείωτη.

Υπό τέτοιες συνθήκες ανασφάλειας επενδύσεις δεν πρόκειται να γίνουν. Νέες θέσεις παραγωγικής εργασίας δεν πρόκειται να δημιουργηθούν. Οι επενδυτές δεν πηγαίνουν σε χώρες όπου είναι ανεπιθύμητοι από μεγάλη (και προ παντός φωνασκούσα) μερίδα του λαού. Οι

επενδυτές θέλουν ασφάλεια και σταθερότητα, πολιτική και νομοθετική. Δεν διαθέτουν τα κεφάλαια τους στα καπρίτσια του πρώτου τυχόντος δημαγωγού που πωλεί τα πάντα για μια φούχτα ψήφων. Οι επενδυτές δεν πλησιάζουν αυλές όπου υπάρχουν σκυλιά που γαβγίζουν. Ας μη απορούμε λοιπόν ότι επενδύσεις δεν πρόκειται να γίνουν και θέσεις παραγωγικής εργασίας δεν πρόκειται να δημιουργηθούν. Το προ του 1973 φαινόμενο δεν πρόκειται να επαναληφθεί. Διότι ουδείς πλέον έχει εμπιστοσύνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8ον

Η "μόδα" του σοσιαλισμού.

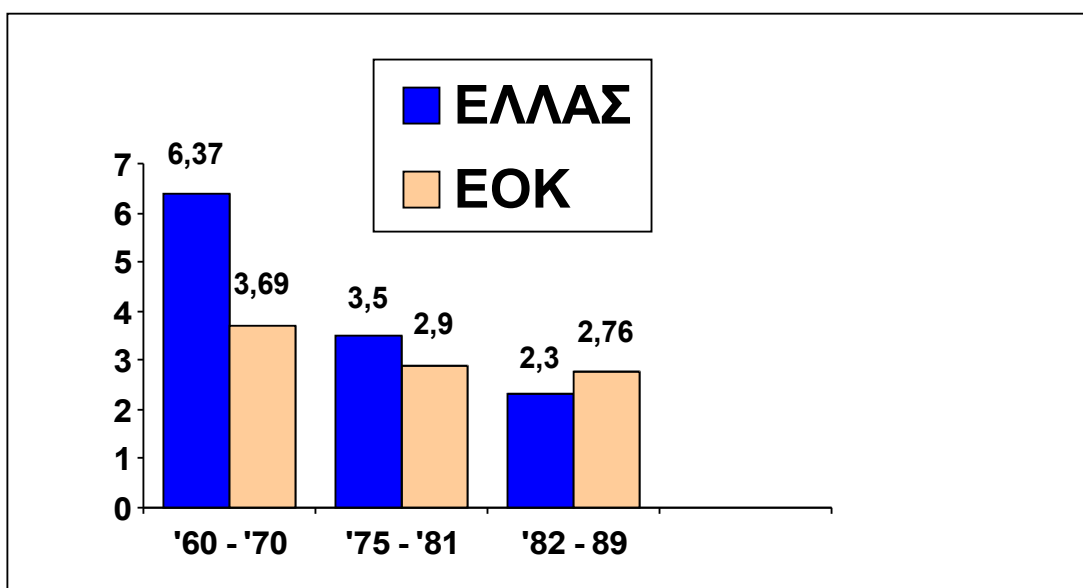
ΟΤΑΝ ο ΣΟΛΩΝ εξήγησε στον Ανάχαρσι τα αγαθά της δημοκρατίας των Αθηνών, ο Σκύθης εξέφρασε την απορία του: "Τί σύστημα είναι αυτό όπου ομιλούν οι σοφοί και τους κρίνουν οι αμαθείς;" Ο Σόλων δεν εσκέφθη ότι οι απόγονοι του μετά 2500 χρόνια θα έδιναν την ορθή απάντηση στην εύλογη απορία: "γι' αυτό και εμείς καταργήσαμε τους σοφούς"! Έτσι εξηγείται σήμερα ο θρίαμβος του "αυριανισμού", του λαϊκισμού, της δημαγωγίας. Και η εκπληκτική επιτυχία του Ανδρέα Παπανδρέου και της κλίκας του. Αλλ' αυτή η γενική κατάργηση των "σοφών" θέλει περισσότερη ανάλυση. Το ότι ο Παπανδρέου είχε τόσην επιβολή στον μέσον Έλληνα ψηφοφόρο δεν προκαλεί απορία. Έχουμε ήδη εξηγήσει την μέθοδο του "**δανείσου και μοίραζε**" που αποτελεί πλέον Σχολήν. Η απορία είναι πώς ο Παπανδρέου μπόρεσε να επηρεάσει και παρασύρει στον όλεθρο τους πολιτικούς του αντιπάλους. Σε σημείο που και ο Γ. Ράλλης στο βιβλίο του "Ωρες Ευθύνης" αναφέρεται με δέος σ' αυτόν, τον αποκαλεί "πανέξυπνο" και τον θυμάται να κηρύσσει από τα έδρανα της Βουλής στους ημιμαθείς που την κατέκλυζαν την ... "ταχύρρυθμη οικονομική ανάπτυξη"!

Οι άξεστοι "πολιτικοί", χωρίς ιδιαίτερη μόρφωση και γνώση των εξωτερικών σχέσεων, με υποτυπώδη γνώση της Οικονομικής Επιστήμης, αισθάνονται τα έμφυτα complex τους να αυξάνουν στην θέα του "Καθηγητού" που ήρθε από την Αμερική! Χωρίς να έχουν την παραμικρή ιδέα του πόσο λίγα προσόντα χρειάζονται για να γίνει κανείς "Καθηγητής" ενός εξειδικευμένου μαθήματος σε ένα από τα υπερχίλια Πανεπιστήμια της Αμερικής τα οποία έχουν επιτακτική ανάγκη πολυάριθμου προσωπικού. Από αυτή την πληθώρα "Καθηγητών" οι οποίοι διδάσκουν το μάθημα από καθέδρας, χωρίς καμιάν απολύτως πρακτική πείρα, ελάχιστοι μόνο διακρίνονται γι' αυτό το προσόν το οποίο αναδεικνύει τον πραγματικόν Επιστήμονα: δηλαδή την προώθηση της Επιστήμης, το άνοιγμα νέου ορίζοντος, την επινόηση μιας νέας ιδέας. Για τίποτε από αυτά δεν είχε βέβαια διακριθεί ο Ανδρέας Παπανδρέου, συνήθης "καθηγητής" της ρουτίνας. Και ασφαλώς, αυτό το κήρυγμα για ... "ταχύρρυθμη οικονομική ανάπτυξη" που άφηνε άφωνο από θαυμασμάτων Γ. Ράλλη, είδαμε πώς το εφήρμοσε στην πράξη και πού έφθασε την Ελλάδα και την Οικονομία της!

Πρόσθετα στοιχεία.

Στο προηγούμενο Κεφάλαιο δίδονται τα συντριπτικά στοιχεία για την εξέλιξη του ΑΕΠ και των επενδύσεων σε όλη τη διάρκεια των πολιτικών μας πειραματισμών, από το 1951 μέχρι το 1993. Ο αναγνώστης αντελήφθη γιατί τα προ του 1973 στοιχεία σκοπίμως αποκρύπτονται από τον ελληνικό λαό. Και γιατί διαφέρουν από τα μετά το 1973. Συνοψίζουμε τώρα με παραστατικούς Πίνακες την εικόνα.

Πίναξ 3.

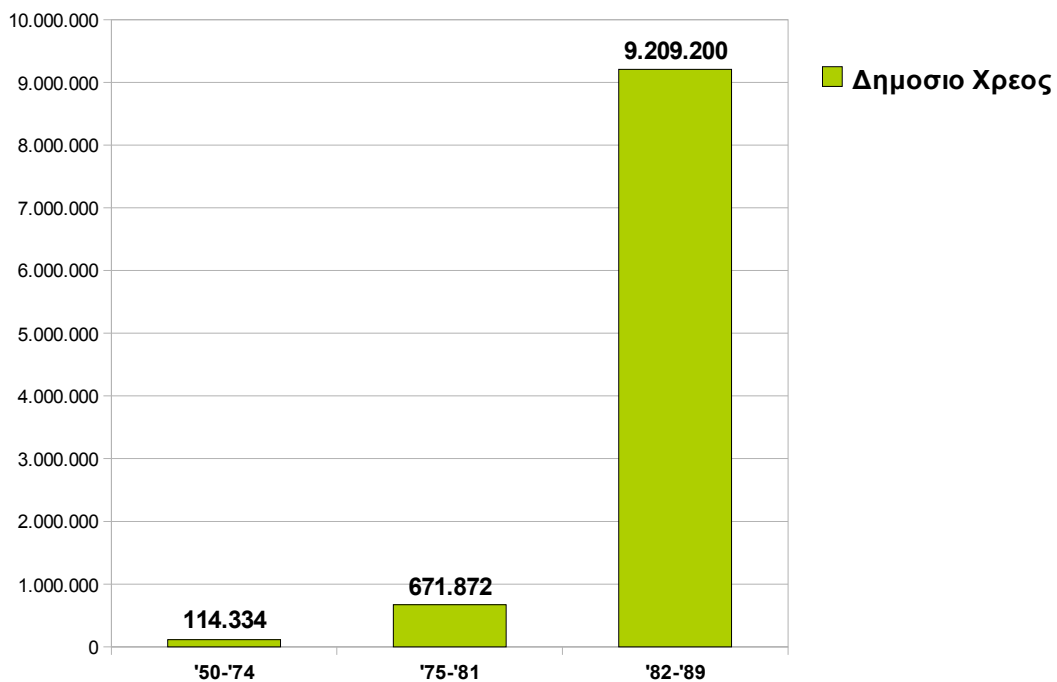
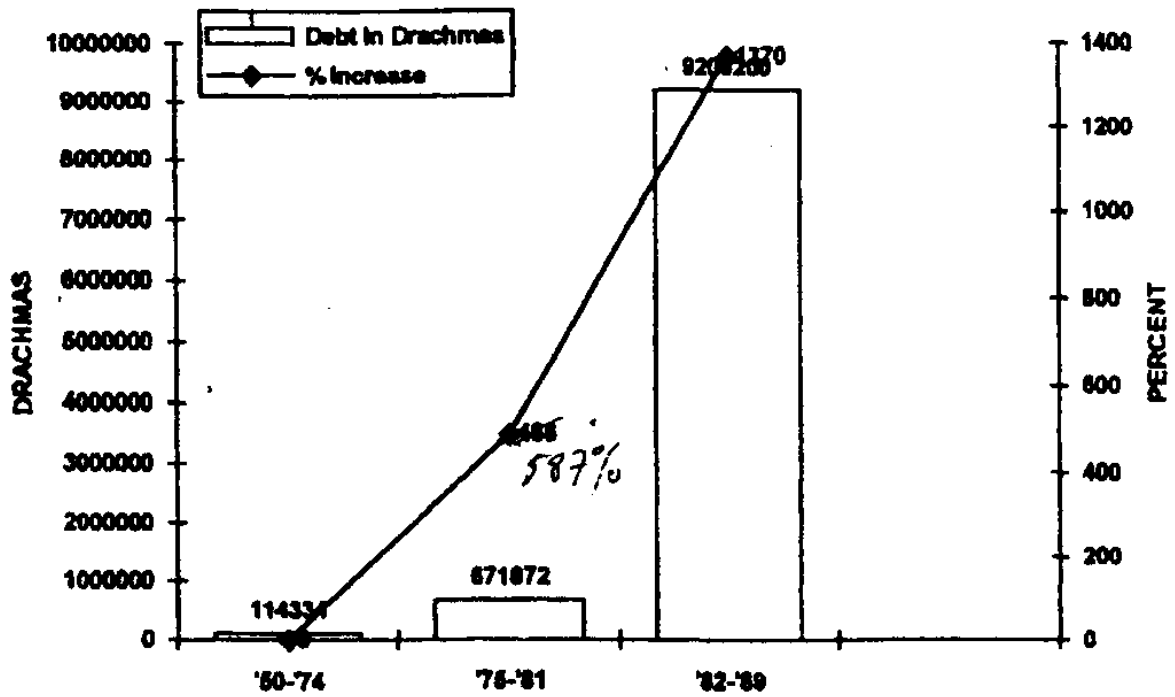

Συγκρισις αυξήσεως του ΑΕΠ Ελλάδος και λοιπών κρατών της ΕΟΚ.

Σχόλιο: Στην περίοδο 1950-1974, η Ελλάς αναπτύσσεται κατά μέσον όρον 1,72 φορές περισσότερο από τις λοιπές χώρες της ΕΟΚ (6,37% προς 3,69% κατά στοιχεία και χρονολογίες ΟΟΣΑ). Μεταξύ 1974 και 1981, δηλ. στην περίοδο της "σοσιαλίζουσας" **μμητηκής** πολιτικής του Κ. Καραμανλή, η "ταχύρρυθμη οικονομική ανάπτυξη" της Ελλάδος είναι 1,2 φορές ανώτερη των λοιπών χωρών της ΕΟΚ. Είναι φανερόν ότι ο ρυθμός αυτός του επιτεύγματος Καραμανλή είναι πολύ χαμηλός αν λάβουμε υπ' όψει την σχετική ιστορική υποανάπτυξη της Ελλάδος. Η δίωξις του κεφαλαίου έχει αρχίσει, όπως θα δούμε κατωτέρω. Στην τελευταία περίοδο, όπου η δίωξις του κεφαλαίου εντείνεται και ο κρατικός παρεμβατισμός ογκούται, οι όροι αντιστρέφονται. Οι χώρες της ΕΟΚ αναπτύσσονται 1,3 φορές περισσότερο από την Ελλάδα!

Αυτό να έχουν υπ' όψει τους όσοι υποστηρίζουν ότι προ του 1973 το "οικονομικό θαύμα" οφείλετο στο ότι "η Ελλάς ήταν υποανάπτυκτη επομένως ορθώς ο ρυθμός ήταν ανώτερος της λοιπής Ευρώπης". Τι λοιπόν συνέβη μετά το 1974 και 1981; Η Ελλάς "ανεπτύχθη" ...περισσότερο από τις χώρες της ΕΟΚ ώστε αυτές τώρα να προηγούνται; Αυτό είναι μία ένδειξις του πόσον ο λαός μπορεί να παραπλανάται από την προπαγάνδα αυτών που εδολοφόνησαν (σκόπιμα) την Ελλάδα.

Πίναξ 4.

Αύξηση του Δημόσιου Χρέους σε δρχ. και ποσοστιαίες μονάδες.

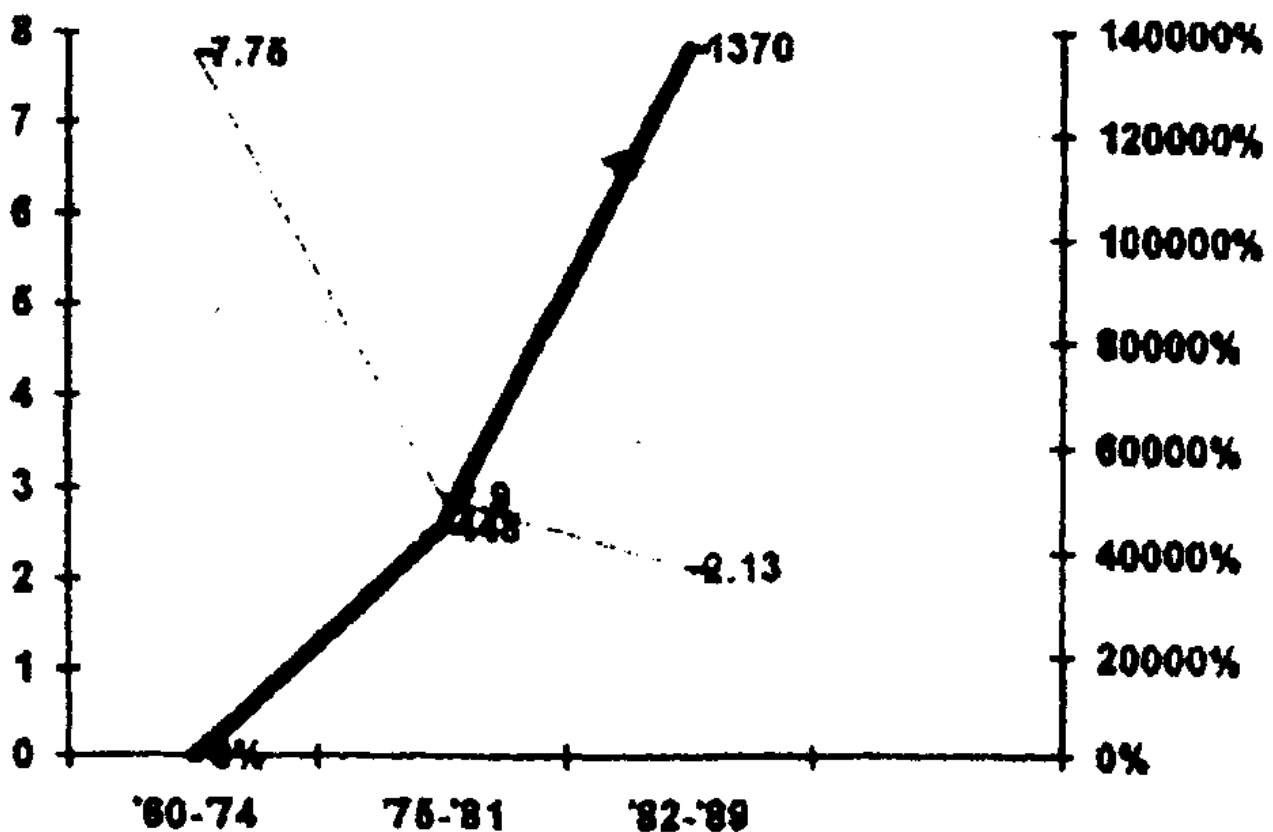
Όπως φαίνεται καθαρά, το χρέος το οποίον κατά την περίοδο 24 ετών (1950-1974) ανήρχετο σε 114,334 εκατομ. δρχ, σε διάστημα 7 ετών έφθασε τα 671,872 εκατομ. (αύξ. 587%) για να πταχθεί κατά την δετία του "Καθηγητού της Οικονομικής" Ανδρέα Παπανδρέου στα 9,209,200 εκατομ. δρχ. δηλ. αύξησις της δετίας 1370%!!!

Τα στοιχεία αυτά ανατρέπουν την ψευδαίσθηση των κρατιστών σοσιαλιστών (αλλά και του Keynes) ότι οι δημόσιες δαπάνες αυξάνουν τον εθνικό πλούτο. Αν τούτο ήταν αληθές, ό

"οικονομολόγος" Ανδρέας Παπανδρέου θα έπρεπε να είχε καταστήσει την Ελλάδα την πλουσιότερη χώρα του κόσμου. Διότι πουθενά, σε κανένα κράτος, το δημόσιο χρέος δεν έχει φθάσει σε αυτήν την έκταση. Βεβαίως, νομίζω, ο Keynes θα αποκαθίστατο αν οι δαπάνες ήσαν παραγωγικές και όχι ασυνείδητα και εγκληματικά καταναλωτικές! Το ότι οι δημόσιες δαπάνες καταστρέφουν τον εθνικό πλούτο αποδεικνύεται από τον κατωτέρω Πίνακα 5:

Η στενή γραμμή δείχνει τα ποσοστά αύξησης του ΑΕΠ, η παχιά του Δημοσίου Χρέους. Το ΑΕΠ, όπως ξέρουμε, από περίπου 7,70% (1960-1974) κατέρχεται στο 2,13% (1982-1989) όταν το Δημόσιο Χρέος αυξάνεται στο εκπληκτικό ποσοστό του 1370 %!! (Για τις ανάγκες του χώρου, στο Σχήμα οι κλίμακες αναγκαστικά

Πίναξ 5.

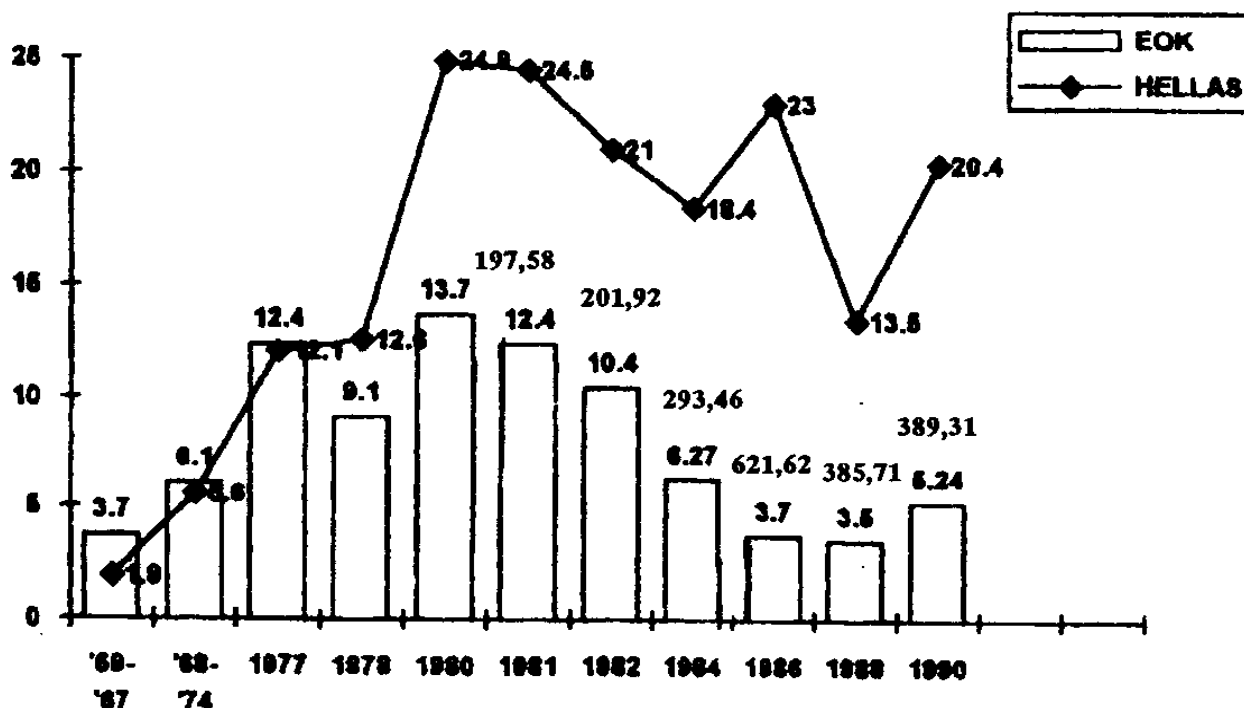

Αντιστροφική πορεία του ΑΕΠ σε σχέση με το δημόσιο χρέος.

διαφέρουν. Εάν ήσαν όμοιες, η γραμμή του χρέους θα πρέπει να είχε έκταση 11 μέτρων!).

Ο επόμενος Πίναξ συγκρίνει τον πληθωρισμό μεταξύ Ελλάδος και ΕΟΚ:

Πίναξ 6.

Ο πληθωρισμός στην Ελλάδα και στα κράτη της ΕΟΚ.

Όπως φαίνεται καθαρά, ο πληθωρισμός στην Ελλάδα μεταξύ 1959 και 1977 ήταν χαμηλότερος του πληθωρισμού της ΕΟΚ. Συγκριτικά είναι σαν να είχαμε σήμερα πληθωρισμό 2%! Η δραματική άνοδος του Γολγοθά αρχίζει το 1978 στην προσπάθεια του Καραμανλή να μιμηθεί την πολιτική που ευαγγελίζεται ο αντίπαλος χάριν του ..."πολιτικού κόστους"! Βλέπουμε επίσης ότι το 1981, η Κυβέρνηση του Παπανδρέου παρέλαβε τον πληθωρισμό στο 25% (κατά το επίτευγμα Ράλλη) και μέχρι το 1988 το "έρριξε" στο 133%. Για τούτο κομπάζουν οι οπαδοί του ΠΑΣΟΚ ενώ πρόκειται περί αποδείξεως νέας καταστροφής για την Ελλάδα. Διότι ο πληθωρισμός δεν είναι απόλυτο μέγεθος αλλά πρέπει να συγκρίνεται με τον πληθωρισμό των άλλων χωρών. Έτσι ο Πίναξ καθιστά ευδιάκριτο το γεγονός ότι ενώ το 1981 ο πληθωρισμός του 24,5% ισοδυναμεί προς το 197% του πληθωρισμού της ΕΟΚ, το 1988 ο πληθωρισμός του 13,5% αντιστοιχεί στο 385% του πληθωρισμού της ΕΟΚ! Νέος λοιπόν ευχερής τρόπος εξαπατήσεως του δυστυχούς ελληνικού λαού όταν το 13,5% του "οικονομολόγου" παρουσιάζεται ως επίτευγμα! Το ρεκόρ επέτυχε ο Ανδρέας Παπανδρέου το έτος 1988 όταν ο πληθωρισμός ήταν το 621% εκείνου της ΕΟΚ.

Με αυτά τα εκπληκτικά επιτεύγματα, πώς οι Αμερικανοί εντολοδόχοι του να μη τον θεωρούν "δικό τους"; Έτσι εδολοφονήθη η Ελλάς και έτσι εξηπατήθη ο ευκολόπιστος και πάντα προδομένος δυστυχής λαός της Ελλάδος.

Με τα κατωτέρω στοιχεία, σε αυτό το κεφάλαιο, θα συμπληρώσει ο αναγνώστης την εικόνα του εθνικού εγκλήματος. Τα στοιχεία αντλώ από άρθρο στην ΕΠΟΠΤΕΙΑ (Οκτ. 1988) γραμμένο από Έλληνα βιομήχανο, γνωστόν για την δημιουργική του συμβολή στην ανάπτυξη της ελληνικής βιομηχανίας, τον κ. Γ.Π. Δράκο. Είναι τα εξής:

(α) Βιομηχανικές επενδύσεις, μέση ετησία αύξησης:		
1948 – 1974 10,66%	1974 – 1981 -0,13%	1981 – 1987 -2,24%

(β) Ελλείμματα Δημοσίων Επιχειρήσεων και Οργανισμών:		
1979 58,790 εκ.	1981 130,689 εκ.	1987 701,271 εκ.
(γ) Ζημίες ισολογισμού κρατικοποιημένων μονάδων:		
1981 134 δισ. δρχ.	1986 586 δισ. δρχ.	
(δ) Ανοικοδόμησις (αριθμός οικοδομών)		
1828 - 1961:	1,918,762	(συνολικά)
1961 - 1974:	1,791,893	(κατά μήνα: 10,660)
1974 - 1981:	458,851	(κατά μήνα: 4,779)
1982 - 1986:	97,099	(κατά μήνα: 1618)

Εξ άλλου η κίνησης της ελληνικής εμπορικής ναυτιλίας έχει ως εξής (τόννοι):

Έτος	ελληνική πλοιοκτησία	υπό ελληνικήν σημαία %
1981	54,317,773	42,289,117 0,78
1987	47,536,688	21,006,751 0,44
1989	41,835,588	19,233,709 0,45
1993	61,534,585	27,889,312 0,45
1995	71,666,943	28,667,803 0,40

Πηγή: Ναυτικά Χρονικά/Maritime Monitor

ΣΗΜ: Φυγή των πλοίων υπό ελληνική σημαία μετά το 1981!

Γενικές παρατηρήσεις.

Η ΘΕΑΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ αρχίζει κυρίως από το 1953 επί υπουργείας Μαρκεζίνη: Απελευθέρωσις εισαγωγών. Νόμος 2687 εισαγωγής ξένων κεφαλαίων. Νόμος 4171 περί επενδύσεων. Σημαντικοί υπήρξαν οι αναπτυξιακοί Νόμοι 147 και 148 του 1968 και 89 του 1969. Εξεπονήθησαν με εισήγηση του εξαίρετου οικονομολόγου Κ. Θάνου. Αποτελέσματα αυτής της δημιουργίας κλίματος εμπιστοσύνης: Ναυπηγεία, Ολυμπιακή Αεροπορία, Διυλιστήρια, Χαλυβουργία κλπ. Έντονο ενδιαφέρον για αθρόα εισροή και επαναπατρισμό του μεγάλου εφοπλιστικού κεφαλαίου. Δημιουργία θέσεων εργασίας με μισθολόγιο που επλησίαζε αυτό της Ευρώπης.

Εις αντάλλαγμα, η "Πατρίς ευγνωμονούσα", μετά το 1974 εδίωξε με απηνή εκδικητικότητα τους άνω δύο εισηγητάς. Η χρησιμοποίησις των αποδεδειγμένων ικανοτήτων τους ήταν ασυμβίβαστη με τα κομματικά συμφέροντα. Έτσι πάντοτε εγράφη η ιστορία του Έθνους μας. Το 1974 αρχίζει να επηρεάζεται η οικονομική μας πολιτική από "σοσιαλιστικές" ιδέες. Ψυχολογικοί λόγοι επιβάλλουν το κλίμα: επαίσχυντη πτώση της "Χούντας" που είχε κατάλληλα ταυτισθεί με την "Δεξιά" σύμφωνα με τους νόμους της Προπαγάνδας και, παράλληλα, η έλευση Ανδρέα Παπανδρέου, σοσιαλιστική "μόδα" που παρασύρει σε ψηφοθηρική **μίμηση** τον μόνο αξιόλογο αντίπαλο, τον Κωνστ. Καραμανλή.

Δύο δρόμοι ξανοίγονται: του κρατικού σοσιαλισμού (π.χ. Εργατικό Κόμμα Αγγλίας) ή της ελεύθερης οικονομίας της ιδιωτικής πρωτοβουλίας (π.χ. Γερμανία, Έρχαρτ). Την στιγμή της επιλογής, το υστερικό έτος 1974, ήταν ήδη πασίγνωστη η οικονομική παρακμή της Αγγλίας και το οικονομικό θαύμα της Γερμανίας. Αλλά και εντός της Ελλάδος ο πειραματισμός είχε γίνει: το πρώτο πείραμα κρατικού σοσιαλισμού διεξάγεται με τον κρατικό παρεμβατισμό που επιβάλλει ο Βαρβαρέσος. Το αποτέλεσμα ήταν καταστροφικό. Όταν, με πρωτοβουλία του Μαρκεζίνη, στραφήκαμε στην ελεύθερη οικονομία η Ελλάς, για πρώτη φορά στην ιστορία της, εγνώρισε το οικονομικό θαύμα.

Περίοδος "σοσιαλ-μανίας".

ΠΑΡ' ΟΛΕΣ ΑΥΤΕΣ τις εύγλωττες εμπειρίες, το υστερικό έτος 1974, η Κυβέρνηση Καραμανλή εισάγει αρχικώς έναν λανθάνοντα "σοσιαλισμό". Ο Καραμανλής δηλώνει στο Ελσίνκι **"και εγώ είμαι σοσιαλιστής"**! Τούτο εγράφη στις Εφημερίδες χωρίς να διαψευσθεί. Ήταν τότε η "μόδα". Με την Κυβέρνηση Καραμανλή αρχίζει εντατική προσπάθεια εξοντώσεως του ιδιωτικού κεφαλαίου. Οι δημιουργοί του "Πλούτου των Εθνών", "οι χήνες που κάνουν τα χρυσά αυγά" του σοφού μύθου της εμπειρίας αιώνων, αφήνονται με την βοήθεια του Κράτους να καταστούν βορά στην ψυχολογία της μάζας και στην κατασυκοφάντηση. Ενορχηστρωμένες επιθέσεις οδηγούν αρκετούς μεγάλους δημιουργούς στα Δικαστήρια (Ανδρεάδης, Νιάρχος, Τσάτσος κ.α.). Όλοι βέβαια απηλλάγησαν από την Δικαιοσύνη αλλά ήδη είχαν σημάνει τα σήμαντρα του ενταφιασμού της οικονομίας.

Ακολουθεί το δεύτερο κύμα με "ηγέτη" τον Καραμανλή. Δημιουργώντας παγκόσμια ευρεσιτεχνία, η Κυβέρνησις της Ν.Δ., με Νόμο που εψήφισαν πρόθυμα κατόπιν άνωθεν εντολής τα πειθήνια όργανα του Αρχηγού τους που λέγονται "αντιπρόσωποι του λαού", επιφέρει αναγκαστική αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου στις επιχειρήσεις Ανδρεάδη με απαγόρευση (δια Νόμου!) στους παλαιούς μετόχους να μετάσχουν στην αύξηση. Έτσι, εξεδιώχθη ο δημιουργικός επιχειρηματίας από την Διοίκηση της επιχειρήσεως που αυτός εδημιούργησε για να πάρουν την θέση του οι εγκάθετοι του Κόμματος. Η Τηλεόρασις ξεχύθηκε στους δρόμους για να καταγράψει τον λαϊκό ενθουσιασμό. Κάποιος λαϊκός τύπος εκφράζει στο "γυαλί" την άποψη του "λαού" για την δίωξη του Ανδρεάδη:

"καλά κάναν και του τα πήρανε"!

Ο Καραμανλής ήταν σίγουρος ότι εξησφάλιζεν έτσι την εύνοια των ψηφοφόρων, ότι προηγείται στην εκτίμηση του λαού από τον κομματικό του αντίπαλο, αφού εκείνος τα "λέει" ενώ αυτός τα "πράττει"! Χωρίς να του δημιουργείται η παραμικρή υποψία ότι οι επενδυτές είχαν ήδη πάρει το μήνυμα! Η εθνική συνείδησις και ο πατριωτισμός πουλιέται από "αυτό που λέγεται πολιτικός κόσμος" για μια φούχτα ψήφων.

Η δημαγωγία και όχι ο "Ηγέτης" κυβερνούσε την Ελλάδα. Έτσι άρχισε το κύμα αντιπάθειας προς το "μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο", "όπου το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό" και όπου ο λαός οδηγείται να πιστεύει ότι ο μεγάλος Επιχειρηματίας "πίνει το αίμα του λαού"! Εκφράσεις οι οποίες, χωρίς αντίσταση από κανέναν, είχαν γίνει κοινός τόπος. Εξεδιώξαμε τους Ωνάση, Πάπας,

Νιάρχο. Η "Πιρέλλι" πήρε τα μάτια της και εγκατεστάθηκε στην Τουρκία, η "Πεσινέ" σταμάτησε κάθε περαιτέρω επέκταση. Άρθρα μίσους και διαπομπεύσεως στα "Νέα" του Συγκροτήματος Λαμπράκη εναντίον του Πάπα, του Νιάρχου, του Τσάτσου, του κάθε "κεφαλαίου". Αποτέλεσμα: **καμία σημαντική επένδυση δεν έγινε έκτοτε.** Οι μεγάλοι επενδυτές που το 1960 μου έλεγαν "για να πηγαίνει ο Νιάρχος και ο Ωνάσης στην Ελλάδα θα πεί ότι υπάρχει μέλλον" τώρα κυκλοφορούν το σύνθημα "ούτε μία δραχμή για επένδυση στην Ελλάδα". Ο Καραμανλής ήταν υπερήφανος ενώπιον του "λαού" για το επίτευγμα του Ουραγού και άκριτου Μίμου που επετέλεσε. Η Ελλάς "αυτού που λέγεται πολιτικός κόσμος" απέδειξε ότι δεν είναι τόπος εμπιστοσύνης ακριβώς με το ίδιο πνεύμα και τα ίδια αποτελέσματα όπως και κατά το 1920!

Παράλληλα με τις διώξεις, ακόμη επί Κυβερνήσεως Καραμανλή, ενθαρρύνεται η κατακραυγή κατά του βιομηχανικού κέρδους με ταυτόχρονη κατασυκοφάντηση των βιομηχάνων για να ικανοποιηθεί το λαϊκίστικο ένστικτο. Πλήρης η απουσία Ηγέτου. Παθητική Μίμησις του κλίματος που εδημιούργησε ο Ανδρέας Παπανδρέου σύμφωνα με το προδιαγεγραμμένο σχέδιο των επιταγών του Αμερικανού Πάτρωνας για ανάσχεση της οικονομικής ανάπτυξεως. Η Ελλάς ως οικονομική δύναμις εσήμαινε ανατροπή των ισορροπιών του "Ανατολικού Ζητήματος". Χρειαζόταν το μονοπάτι του Εφιάλτη. Ο "λαός", ακαθοδήγητος, ήθελε επενδύσεις και θέσεις εργασίας αλλά τον μαθαίνουν να μην ανέχεται τους επενδυτές και την αδικία του ...κέρδους. Υπουργός της κυβερνήσεως Καραμανλή έλεγε στους βιομηχάνους: "αν δεν μου φέρετε ισολογισμούς δύο ετών με ζημιές δεν εγκρίνω αυξήσεις τιμών"! Τούτο ανεκοινούτο υπερηφάνως με πλήρη βεβαιότητα ότι αυξάνει την εύνοια των ψηφοφόρων, δηλ. αυτού που αποτελεί το μοναδικό μέλημα των Κομμάτων!

Στην περίοδο της διακυβερνήσεως Καραμανλή (1974-1981) περιλαμβάνεται και η καταστροφή δύο μεγάλων ελληνικών επιχειρήσεων οι οποίες μπορεί να θεωρηθούν και εθνικές. Διότι ήσαν εξαγωγικές και εξοικονομητικές πολυτίμου συναλλάγματος. Πρόκειται για τις επιχειρήσεις ΙΖΟΛΑ (και τις εξαρτώμενες από αυτήν '5-6 επιχειρήσεις) καθώς και για την "Αθηναϊκή Χαρτοποιία". Η ΙΖΟΛΑ αποτελεί πρότυπον ελληνικής επιχειρήσεως κατασκευής ηλεκτρικών ειδών που εξάγονται και στις προηγμένες τεχνολογικές χώρες της Ευρώπης. Η "Αθηναϊκή Χαρτοποιία", με εγκαταστάσεις της τελευταίας τεχνολογίας και με ιδιόκτητο δάσος στην Βόρειο Ελλάδα, εξησφάλιζε την πλήρη επάρκεια του ελλαδικού χώρου σε χαρτομάζα, πρώτη ύλη για τις εκδοτικές επιχειρήσεις. Αλλά η μεν ΙΖΟΛΑ ενοχλούσε αυτούς που δεν επιθυμούσαν την βιομηχανική εξέλιξη της χώρας. Η δε "Αθηναϊκή Χαρτοποιία" έβλαπτε κυρίως τα συμφέροντα των εισαγωγέων της χαρτομάζας, δηλαδή του Χρήστου Λαμπράκη και της Ελένης Βλάχου, μεγιστάνων του Τύπου από τους οποίους εξαρτάται η ζωή και ο θάνατος των Κυβερνήσεων! Έπρεπε λοιπόν οι επιχειρήσεις αυτές να πάψουν να υπάρχουν. Ένας δρόμος πολύ σύντομος και απλός ήταν να πάψουν να τις τροφοδοτούν οι Τράπεζες με βιομηχανικά δάνεια. Έτσι, η μεν ΙΖΟΛΑ επνίγη από την Εθνική Τράπεζα, η δε "Αθηναϊκή Χαρτοποιία" κατεποντίσθη από τον παράλογο πολλαπλασιασμό των χρεών της, πρίν καν προλάβει να θέσει σε εφαρμογή την νέα βιομηχανική της εξόρμηση. Βεβαίως, το τελικό κτύπημα εδόθη από το ΠΑΣΟΚ το οποίον την μεν ΙΖΟΛΑ διέλυσε πλήρως, την δε "Αθηναϊκή Χαρτοποιία" έθεσε υπό την διοίκησιν ενός ελαιοχρωματισμού ο οποίος εξέπεμψε το σύνθημα "να μη γίνει αυτάρκης η επιχείρησις διότι τότε θα την πάρουν τα αφεντικά"! Αυτά ήσαν τα πλήγματα της δολοφονίας της Ελλάδος επί οικονομικού και ιδιαίτερα επενδυτικού κεφαλαίου από το οποίον εξηρτάτο και εξαρτάται η οικονομική πρόοδος και ανάπτυξη της χώρας.

Για το "γενικό καλό" πάντοτε, η Κυβέρνησις απαγορεύει τις απολύσεις. Και όταν ακόμη οι πωλήσεις παρουσιάζουν μείωση, οι εργαζόμενοι γίνονται υπεράριθμοι, το κόστος παραγωγής, για την διεθνή αγορά, παύει να είναι ανταγωνιστικό, οι εξαγωγές κα-ταβαρθώνονται. Εξτρεμιστές, ανενόχλητοι για να "μη προσβληθεί ο λαός", αλλά ελεγχόμενοι από τα κομματικά συμφέροντα, αρχίζουν τις καταλήψεις. Με δημοκρατική υπερηφάνεια η Κρατική Τηλεόραση δείχνει σκηνές

μίσους των εργατών στην είσοδο των ναυπηγείων Νιάρχου. Η Κυβέρνησις εισάγει πιστωτική πολιτική που οδηγεί στην δημιουργία "προβληματικών" βιομηχανιών σκοπίμως. Για να προβεί στην κεφαλαιοποίηση των χρεών ώστε να επιτύχει την επιδιωκόμενη "κρατικοποίηση" χωρίς αποζημιώσεις. Ποτέ στα πολιτισμένα κράτη (Αγγλία, Γαλλία) η σοσιαλιστική κυβέρνηση δεν ετόλμησε κρατικοποίηση χωρίς δίκαιη αποζημίωση. Εμείς είχαμε εφεύρει διεθνή ευρεσιτεχνία, με Κυβέρνηση Καραμανλή!

Με τον άδοξο εκφυλισμό σήμερα της "σοσιαλιστικής" μόδας επιχειρείται να δειχθεί ότι η "σοσιαλ-μανία" της Ν.Δ. αποτελεί "ασύστατη κατηγορία που καλλιεργήθηκε σκόπιμα από κάποιους κύκλους". Ο γιος του υπεύθυνου Υπουργού του Καραμανλή, Αναστ. Παπαληγούρας, απολογείται σε άρθρο του στο "Βήμα" του Συγκροτήματος Λαμπράκη (16.2.1986) όπου γράφει: "Ο μύθος στηρίζεται στο γεγονός ότι τρεις μεγάλες επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα (Ολυμπιακή, Διυλιστήρια, Εμπορική Τράπεζα) πέρασαν στον έλεγχο του Δημοσίου". Και "αποδεικνύει" στην συνέχεια ότι στην μεν περίπτωση της Ο.Α. "υπήρξε παραίτησις του ιδιοκτήτη", στην του Διυλιστηρίου "η μονάδα ανήκεν εξ αρχής στο Κράτος", ενώ στην Εμπορική Τράπεζα υπήρχε "συνύπαρξη αντιθετικών συμφερόντων" (Τράπεζες-βιομηχανικές επιχειρήσεις) που επέτρεπε "αθέμιτη εκμετάλλευση"!

Δεν γνωρίζω βέβαια σε ποια χώρα του πολιτισμένου κόσμου η συνύπαρξις, υπό την αιγίδα ενός μεγάλου επιχειρηματία, τραπεζικής και βιομηχανικής δραστηριότητος αποτελεί αδίκημα που συνεπάγεται την δίωξη του επιχειρηματία από τις επιχειρήσεις του και την συστηματική διαπόμπευση του. Εάν το Διυλιστήριο "ανήκεν εξ αρχής στο Κράτος" γιατί εδόθη σε ανάδοχο και γιατί αυτός εξεδιώχθη προ της λήξεως της συμβάσεως με εξευτελιστική αποζημίωση στην οποίαν εξηναγκάσθη υπό τις γνωστές (όχι ορθόδοξες) πιέσεις. Γιατί ο Υπουργός του Καραμανλή εκόμπασε ότι "μία περιουσία που αξίζει 30 εκατ. δολάρια εξηγοράσθη αντί 15 εκατ."; Τί ανάγκασε τον Νιάρχο να φύγει με τα μισά "λεφτά"; Ως προς την αφελή δικαιολογία της "παραίτησεως του ιδιοκτήτη" θα πρέπει να αναλυθούν οι λόγοι, δηλ. το δημιουργηθέν κλίμα, που ανάγκασε τους ιδιοκτήτες να τραπούν σε φυγή. Και να μη επανέλθουν έκτοτε ως επενδυτές στην Ελλάδα. Ούτε οι ίδιοι ούτε, ύστερα από τις ανωτέρω δημαγωγικές και οππορτουνιστικές διώξεις, οι όμοιοι των. Έτσι, και γι' αυτούς τους λόγους της ψυφιοθηρικής δημαγωγίας, εδολοφονήθη η Ελλάς αμέσως μετά την Μεταπολίτευση.

Περίοδος σοσιαλισμού.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ του Ανδρέα Παπανδρέου, όταν ήδη είχε κλονισθεί κάθε εμπιστοσύνη. Ο Παπανδρέου παραπονείται για "απεργία επενδύσεων" χωρίς να είναι σε θέση να αντιληφθεί την αιτία! Εκφράζει την υποκριτική ελπίδα, σε συνέντευξη προς τα "Νέα", ότι μόλις οι επενδυτές βεβαιωθούν για την εδραίωση των σοσιαλιστικών "κανόνων του παιχνιδιού" θα αρχίσουν να καταφθάνουν αθρόοι. Κάνει και προβλέψεις ότι "μετά τον Φεβρουάριο θα αρχίσουν αθρόες επενδύσεις"! Τόση ήταν η άγνοια του ανθρώπου αυτού, περιστασιακού "Καθηγητού" της ρουτίνας, χωρίς πρακτική πείρα στην οικονομική πρακτική και την Οικονομική Ψυχολογία. Ακολουθώντας, όταν οι επενδυτές δεν έρχονται, ανακαλύπτει την λύση στην ..."αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη". Ο Κώστας Σημίτης, το 1986, δηλώνει στην Βουλή το αμίμητο "δεν έχουμε πρόβλημα επενδύσεων, επενδύσεις **θα** κάνουν οι μικρομεσαίοι"! (Το "θα" μετά από 5 χρόνια διακυβερνήσεως!). Τα πειράματα συνεχίζονται. Δημιουργούνται κρατικές μονάδες με προνομιακή μεταχείριση. Όταν (1.8.1984) ο εκπρόσωπος των βιομηχάνων εξηγεί στον Ανδρέα Παπανδρέου ότι οι κρατικές επιχειρήσεις πωλούν τα προϊόντα κάτω του κόστους και συνεπώς καταδικάζουν σε χρεωκοπία τις ιδιωτικές, ο ..."πανέξυπνος οικονομολόγος" απαντά επί λέξει: "αυτό δεν το είχα συνειδητοποιήσει"! ! Τόση και πάλι ήταν η απύθμενη άγνοια του σε θέματα οικονομικής πρακτικής. Εισάγονται τότε τα "εποπτικά συμβούλια", δηλαδή εγκάθετοι πρασινοφρουροί που θα ...συμβουλευούν τον Έλληνα επιχειρηματία που έχει αναλώσει την ζωή του στην δημιουργία

της επιχειρήσεως του. Ο "οικονομολόγος" Γεράσιμος Αρσένης δηλώνει τον Δεκέμβριο 1983: "είναι πιθανόν οι κοινωνικοποιήσεις και τα εποπτικά συμβούλια να μη λειτουργήσουν στην πράξη. Πειραματιζόμεθα και θα τα αλλάξουμε"!! Κατόπιν, μετά από αυτήν την πνευματική και ηθική αθλιότητα, απορεί κανείς για την φυγή των επενδυτών!

Το "πρόγραμμα" του Ανδρέα Παπανδρέου ήταν , όπως έχει λεχθεί, η αναστολή της οικονομικής προόδου της χώρας. Αυτή ήταν η μόνιμη επιδίωξη των Μεγάλων Δυνάμεων σύμφωνα με τις θεμελιώδεις αρχές του "Ανατολικού Ζητήματος". Και αυτή υπήρξεν, και είναι, η βασική εντολή και επιδίωξις των ΗΠΑ. Για επίτευξη του σκοπού αυτού, δύο κυρίως είναι οι τρόποι: η εκδίωξις του επενδυτικού κεφαλαίου και η υπερχρέωσις της χώρας. Με το πρώτον επιτυγχάνεται η διακοπή κάθε αναπτύξεως. Διότι αυτή μπορεί να γίνεται μόνο με τις επενδύσεις. Με το δεύτερον, επιδιώκεται η μείωσις του εθνικού εισοδήματος, δηλαδή της ευημερίας και της προόδου εφόσον η χώρα δαπανά περισσότερα από όσα παράγει. Είναι αυτονόητον ότι όταν η υπερχρέωσις γίνεται για καταναλωτικούς σκοπούς, τα δάνεια μοιράζονται στον "λαό". Έτσι, ο λαός εξαγοράζεται, ανέντιμα αλλ' αποτελεσματικά, με την κατασπατάληση του δημοσίου χρήματος. Ενώ ταυτόχρονα, με την επίπλαστη ψευδαίσθηση ευμάρειας, ουσιαστικά κατρακυλά στην μελλοντική μείωσις του εισοδήματος του, στην αναγκαστικά εξοντωτική φορολογία και τελικά στην ανάσχεση της αναπτύξεως. Είναι χαρακτηριστικόν ότι βουλευτής του ΠΑΣΟΚ ο οποίος διετέλεσε και υπουργός, ο Βασίλειος Κεδίκογλου, έλεγε προς τους βιομηχάνους το αμίμητον ότι "έχουν εθνικήν υποχρέωση να κάνουν επενδύσεις έστω και με την προοπτική ότι θα τους κρατικοποιήσουν διότι αυτό σημαίνει να είναι κεφαλαιούχοι"!!

Αυτή ήταν η τραγική κατάσταση. Με αυτή την μέθοδο εδολοφονήθη η ελληνική οικονομία. Όλοι "επειραματίζοντο", όταν το πείραμα είχε γίνει ήδη στην Αγγλία, Γαλλία και Γερμανία. Και όταν σήμερα αναγνωρίζει ο σύμβουλος του Γκορμπάτσεφ Ντάνιτσεφ: "Το σύστημα που κατάφερε να καταντήσει την πλουσιότερη χώρα του κόσμου σε μία χώρα υποανάπτυκτη, είναι το πιο βλακώδες σύστημα που υπήρξε ποτέ. Το μεγαλύτερο μας κατόρθωμα είναι ότι εδείξαμε στους άλλους τί δεν πρέπει να πράξουν".

Αλλά τί ακριβώς συνέβη και ανάγκασε τον Καραμανλή μετά το 1974 να γίνει συνεργός του εγκλήματος της ανατροπής του κλίματος εμπιστοσύνης και να εκδιώξει, πρώτος αυτός, συνειδητά το "μεγάλο κεφάλαιο", ιδίως των Ελλήνων εφοπλιστών, από την Ελλάδα; Και τούτο, όταν ο ίδιος ο Καραμανλής (της εποχής ΕΡΕ) παρευρέθη στην ανάπτυξη που προηγήθηκε; Για απάντηση πρέπει να αφήσουμε την οικονομική ανάλυση και να εισέλθουμε στα άδυτα της ανθρώπινης ψυχολογίας. Διότι είναι πολλαπλά τα κίνητρα που οδήγησαν αυτούς που εδολοφόνησαν την Ελλάδα. Οι μεν είχαν εντολή από τους Πάτρωνες που έπρεπε να εκτελέσουν. Οι δε, ήσαν άκριτοι Μίμοι, έτοιμοι να θυσιάσουν τα πάντα για μια φούχτα ψήφων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9ον

Η δίωξις του επενδυτικού κεφαλαίου

Οι ΠΙΝΑΚΕΣ οικονομικής αναπτύξεως 1951 - 1993 εσχολιάσθησαν στα προηγούμενα Κεφάλαια. Η εικόνα που παρουσιάζουν είναι τόσο διαυγής ώστε απορεί κανείς γιατί δεν έχουν τύχει δημοσιότητας για την ορθή διαφώτιση του ελληνικού λαού. Όταν τους εδημοσίευσα για πρώτη φορά, την 18.1.1991, στα ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ και την ΕΣΤΙΑ, καμία άλλη εφημερίς, με πρώτο τον ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ του Συγκροτήματος Λαμπράκη, δεν εδέχθη την δημοσίευσήν. Η εξήγησις είναι σαφής και πρέπει να καταγραφεί. Τα συντριπτικά στοιχεία που

αποκαλύπτουν παραστατικά την δολοφονία της ελληνικής οικονομίας αποκρύπτονται από τον λαό **σκοπίμως**. Και τούτο διότι δεν συμφέρουν καμία από τις Κυβερνήσεις της Μεταπολιτεύσεως του 1974, έστω και αν η μεγάλη καταστροφή επήλθε με κύριο υπαίτιο τον Ανδρέα Παπανδρέου και με συνεργούς τον Κώστα Σημίτη και τον Αμερικανικής προελεύσεως Γεράσιμο Αρσένη. Ας ξαναθυμηθούμε την συνοπτική σύγκριση κατά περιόδους διακυβερνήσεως:

	ΑΕΠ	Δ.Ε.	Ι.Ε.	
1951-1958	6,3	1,8	8,2	Διάφοροι
1959-1973	6,75	8,02	11,84	ΕΡΕ / Ε.Κ.
1967-1973	7,62	10,97	10,90	Χούντα
1974-1980	3,5	-2,67	0,64	Ν.Δ.
1981-1987	1,25	-0,92	-4,15	ΠΑΣΟΚ
1988-1990	2,73	0,86	9,23	Διάφοροι

Ο λόγος αποσιωπήσεως αυτών των συντριπτικών στοιχείων είναι βέβαια "πολιτικός". Υπάρχει φοβία σε "αυτό που λέγεται πολιτικός κόσμος" μήπως, θέτοντας τα στοιχεία στην δημοσιότητα, αποδοθούν από κάποιους τιμές στην περίοδο της Χούντας, όπου κατά περίεργη "σύμπτωση" τα στοιχεία παρουσιάζουν την ευνοϊκότερη εικόνα. Τούτο, έχει πλέον επιβληθεί ως "ταμπού" από τον πολιτικό κόσμο. Με σκοπό να αποκρύβεται εκ προθέσεως το γεγονός που επιθυμεί να ξεχνά ο ελληνικός λαός. Οτι δηλαδή, αν είχαμε την ατυχία να υποστούμε την Χούντα, τούτο οφείλεται σε αυτόν τον ίδιο τον πολιτικό κόσμο. Διότι άλλως, θα πρέπει να εξηγηθεί τί νόημα έχει η ιστορική φράση του Κ. Καραμανλή ότι "Η Χούντα έδωσε την χαριστική βολή στην Δημοκρατία". Ποιοί είχαν ρίξει τις πρώτες ριπές στην δολοφονική επίθεση κατά της Ελλάδος;

Είναι λοιπόν ιστορική αλήθεια ότι **και** επί Χούντας η ανοδική πορεία ήταν έκδηλη. Γι' αυτό και ολόκληρη η ιστορία αποκρύπτεται. Όμως και η ερμηνεία που αποδίδεται στο φαινόμενο είναι εσφαλμένη. Όπως θα δούμε, η οικονομική ανάπτυξις από το 1951 μέχρι το 1973 κάθε άλλο παρά οφείλεται σε ιδιαίτερες ικανότητες των ημιμαθών πρωτεργατών της Χούντας. Ούτε άλλωστε και των προτέρων Κυβερνήσεων. Είναι γεγονός ότι, κατά τη? περίοδον αυτή, στην Δύση όλοι ομιλούσαν για το "ελληνικό οικονομικό θαύμα" που το παρελλήλιζαν με το ανάλογο της Γερμανίας. Πρέπει λοιπόν να μιλήσουμε γι' αυτό περισσότερο.

Ουδέποτε στην Ιστορία η οικονομική ανάπτυξις υπήρξε αποτέλεσμα της δράσεως των "οικονομολόγων". Ο Adam Smith έγραψε για τον "Πλούτο των Εθνών". Αλλά έγραψε μόνον αφού είχαν υπάρξει άλλοι που τον εδημιούργησαν. Οι περισσότεροι από τους μεγάλους οικονομολόγους στις συνταγές τους και στις προβλέψεις τους απέτυχαν. Τούτο ισχύει π.χ. τόσο για τον Ρικάρντο ή τον Μάλθους όσο και για τον Μαρξ. Ο Πλούτος των Εθνών δεν γίνεται από τον οικονομολόγο. Γίνεται μόνον από τον επιχειρηματία, τον έμπορο, τον βιομήχανο, τον επενδυτή. Δηλαδή από το ιδιωτικό μεγάλο κεφάλαιο. Και, απαραίτητως, από την "πολιτική" εφ' όσον αυτή θεσπίζει φιλελεύθερη νομοθεσία και το ενθαρρύνει στη δράση του. Ο μόνος τρόπος ελέγχου μιας θεωρίας είναι η πράξις, το πείραμα, η μαρτυρία της φύσεως. Και η πρόσφατη Ιστορία δύο αιώνων, τα πρόσφατα πειράματα, έχουν πλέον απόδειξει χωρίς καμία αμφισβήτησιν ότι μόνον η ελεύθερη, αδέσμευτη, ιδιωτική πρωτοβουλία του Επιχειρηματία δημιουργεί Πλούτο. Οι "οικονομολόγοι" σχολιάζουν κατόπιν εορτής. Είναι η "γλαυξ" (όπως θα έλεγε ο Χέγκελ) που πετάει μόνο την νύχτα.

Αφού η Ημέρα της Ελευθερίας έχει πράξει το έργο της. Και τούτο εξηγεί μίαν άλλη εθνική απορία που δεν πρέπει να μείνει ασχολίαστη.

Όπως φαίνεται από την μαρτυρία της φύσεως και των αριθμών, μετά το 1974, το Έθνος εβουθίζετο κάθε μέρα και περισσότερο μέσα στο τέλμα. Η δηλητηρίασις γινόταν βαθμηδόν και με δόσεις, κατά τα πρότυπα των "δηλητηριαστών" της εγκληματολογικής ιστορίας. Εν τούτοις, στον ελληνικό χώρο παρατηρείται ένα περίεργο φαινόμενο. Μόνον μετά το 1990, όταν πλέον το Έθνος έφτασε στον επιθανάτιο ρόγχο, εξεπήδησαν ξαφνικά ωρισμένοι από τους "διεθνούς" φήμης θεωρητικούς οικονομολόγους μας για να προτείνουν "λύσεις". Μόνο τώρα συνεστήθησαν επιτροπές και ακούστηκαν "λόγοι" στην συνήθως ληθαργούσαν Ακαδημία. Εννοώ σαφώς τους κκ Ξενοφώντα Ζολώτα και Άγγελον Αγγελόπουλον.

Και διερωτάται ο μέσος Έλλην. Οι καθηγητικές αυτές μορφές, ο ένας μάλιστα ανηγορεύθη και Πρωθυπουργός, επί τόσα χρόνια,] από το 1974, τί έκαναν; Κανείς δεν είχε αισθανθεί την εθνική υποχρέωση να μιλήσει; Και γιατί εμίλησαν ξαφνικά όλοι επί κυβερνήσεως Μητσοτάκη το 1991; Μήπως τώρα μόνον εδολοφονήθη η Ελλάς; Δεν υπάρχουν υπεύθυνοι; Οι κκ Καθηγητές δεν τους j έχουν ακόμη καταλάβει ποιοί είναι; Στην εγκληματολογία υπάρχουν τρεις ποινικές ευθύνες. Η ευθύνη του φυσικού και του ηθικού αυτουργού. Αλλά υπάρχει και η ευθύνη της "παραλείψεως". Λέγεται "μη παροχή βοήθειας σε πρόσωπο που βρίσκεται σε Ι κίνδυνο". Ηθικώς, η τελευταία αυτή ευθύνη είναι η χειρότερη. Ο| κ. Ζολώτας Επί έτη εισιώπησε. Ίσως διότι ...δεν είχε καταλάβει τίποτέ. Είναι και αυτός ένας τρόπος δολοφονίας της Ελλάδος.

Η δίωξις του κεφαλαίου.

ΓΙΑΤΙ Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ πρίν από το 1973 εμφανίζει ρεκόρ αναπτύξεως; Και γιατί μετά το 1973, ξαφνικά και απότομα, βυθίζεται σταϊ τάρταρα; Μήπως η "διεθνής συγκυρία" εκράτησε από το 1974 μέχρι σήμερα (1995); Ασφαλώς όχι, όπως θα δειχθεί και μ? πρόσθετους συγκριτικούς αριθμούς στα επόμενα Κεφάλαια. Η εξήγησις δεν βρίσκεται ούτε στην Χούντα, ούτε στις άλλες Κυβερνήσεις προ του 1973. Βρίσκεται, καθαρά και ξάστερα, στην **διαφορά νοοτροπίας**. Προ του 1973 κυριαρχεί πνεύμα ελεύθερης οικονομίας. Πνεύμα προσμονής και **νοοδοχής** του "μεγάλου ντόπιου και ξένου κεφαλαίου". Εδώ βρίσκεται το κλειδί που ενδιαφέρει την ιστορική έρευνα.

Τότε, ο κίνδυνος μιας "σοσιαλιστικής αλλαγής" είχε τελείως εκφυλισθεί. Πάντοτε ο Έλλην που διέπρεψε στο εξωτερικό δεν ξεχνά την πατρίδα του. Στο παρελθόν γινόταν "ευεργέτης", έχτιζε καλλιμάρμαρα κτίρια και η "Πατρίς ευγνωμονούσα" του έστηνε ανδριάντα. Τώρα, ο Έλλην αυτός, θέλησε να κτίσει εργοστάσια και πλοία, να προσφέρει αφθόνως θέσεις εργασίας στους Έλληνες και "η Πατρίς" τον **εξύβρισε και τον εξεδίωξε**. Μετά το 1974 η κατάσταση αλλάζει. Το κλίμα υστερίας, δημιουργημένο από τον πολιτικό κόσμο (αντίθετα με την φρόνηση που επεδείχθη στην Ισπανία και Πορτογαλία), είχε συνδέσει την "χούντα" με την "δεξιά". Η σύγχυσις ως προς την έννοια του όρου, απεκρυστάλλωσε την ιδέα, σύμφωνα με τους βασικούς νόμους της Πολιτικής Ψυχολογίας. Η πρώτη Κυβέρνησις υπό τον Καραμανλή έπρεπε να "δείξει" ότι δεν είναι η Δεξιά, λέξις που είχε αποκτήσει, με την κατάλληλη προπαγάνδα, κοπρολογική σημασία (χωρίς βεβαίως κανείς να ξέρει τί σημαίνει). Πρώτη θεαματική εκδήλωσις, ως απεγνωσμένη απόδειξις του "άλλοθι" από τον Καραμανλή, η μοιραία δίωξις του Ανδρεάδη. Προπαγανδιστική πράξις που, αν και δεν παρέσυρε την Δικαιοσύνη, παρέσυρε την ελληνικήν οικονομία στον όλεθρο. Δεν έχουν αναλυθεί ακόμη οι καταλυτικές ψυχολογικές επιπτώσεις αυτής της αφροσύνης. Η οικονομική επιστήμη είναι πρωτίστως **ψυχολογική** και μόνον ύστερα "λογική" ή "μαθηματική".

Η δίωξις, στο εξωτερικό όπου εξούσα, ακούστηκε σαν το χτύπημα της καμπάνας που αναγγέλλει τον θάνατο. Το κακό είχε ήδη γίνει, με πρωτεργάτη τον Καραμανλή και το πνεύμα του Ουραγού που τον διακρίνει. Η λανθάνουσα "σοσιαλ-μανία" (όπως απεκλήθη), με τον Καραμανλή δηλώνοντα "και εγώ είμαι σοσιαλιστής", ήταν φυσικό ότι θα εξελίσσετο στον καθαρό σοσιαλισμό

αφού δεν υπήρξε καμία πραγματικά **ηγετική** φυσιογνωμία να αντισταθεί στο τεχνητά δημιουργημένο ρεύμα και στην "αποκρυστάλλωση" της ιδέας. Ακολούθησε λοιπόν φυσικώτατα η καταστρεπτική περίοδος του "σοσιαλισμού" με τις βίαιες "κρατικο-κοινωνικοποιήσεις". Τον ρόλο του Επιχειρηματία τον ανέλαβαν οι "πρασινοφρουροί" εγκάθετοι του Κόμματος.

Ο Ανδρέας Παπανδρέου είχε ρητές εντολές για την ανάσχεση της ελληνικής οικονομίας. Είναι από τους βασικούς σκοπούς της Αμερικανικής πολιτικής για την εξασφάλιση της απρόσκοπτης κυριαρχίας στην περιοχή του "Ανατολικού Ζητήματος". Εχρησιμοποίησε με επιτυχία την μέθοδο του εκφοβισμού του κεφαλαίου. Οι κυβερνήσεις της Ν.Δ. είχαν εμπλακεί στην τρομακτική δίνη της έντεχνης προπαγάνδας στην οποία απέδειξαν ότι δεν ήσαν σε πνευματική θέση να αντιδράσουν αναπτύσσοντας τις δοκιμασμένες μεθόδους της Αντι-προπαγάνδας (βλ. το βιβλίο μου "Η Προπαγάνδα", Β' Έκδ., Σιδέρης). Έτσι ο ελληνικός λαός υπήρξε θύμα των διεκπεραιωτών ξένων συμφερόντων, του "πολιτικού κόστους" και του "κομματικού συμφέροντος". Κανείς δεν είχε καιρό να σκεφθεί το Έθνος.

Όταν, ήδη το 1984, εξέδωσα το βιβλίο μου "Ο Μαρξιστικός Μύθος" προσέθεσα την εξής υποσημείωση στην σελ. 37:

Ο κύριος υπεύθυνος για την εκδίωξη του επενδυτικού κεφαλαίου είναι ο Ανδρέας Παπανδρέου ο οποίος άρχισε συστηματική εκστρατεία κατά των (επαναπατριζόμενων) Ελλήνων εφοπλιστών και του κεφαλαίου, αμέσως μετά το 1974. Ο εκφοβισμός του κεφαλαίου και το συναίσθημα ανασφάλειας των επενδυτών ενετάθη από την τραγική ανικανότητα των αντιπάλων του. Ο κύριος πολιτικός του αντίπαλος (ο Καραμανλής) δεν είχε το σθένος να ακολουθήσει πολιτική ενθαρρύνσεως του κεφαλαίου και των επενδύσεων.... Υπήρξε το πρώτο θύμα της συστηματικής προπαγάνδας. Σταθερά πολιτική του υπήρξεν η άκριτη μίμησης του αντιπάλου.... Το τραγικόν είναι ότι η καταστροφή της ελληνικής οικονομίας πρέπει να θεωρείται ως **ανεπανόρθωτη**. Είναι αδύνατον να αποκατασταθεί πλέον η εμπιστοσύνη... Η οικονομική καταστροφή είναι τόσον ιστορικός τελεσίδικη, όσον υπήρξε και η Μικρασιατική καταστροφή..."

Ό,τι έγραφα το 1984 ισχύει περισσότερο σήμερα (1995). Η καταστροφή της οικονομίας (ως πολιτική επιδίωξις της Αμερικής)

είναι τόσο ανεπανόρθωτη όσο και η Μικρασιατική καταστροφή. Οι λόγοι είναι οι ίδιοι: έλλειψις εμπιστοσύνης της Αγγλίας μετά τις εκλογές 1920, έλλειψις εμπιστοσύνης των επενδυτών μετά το 1974. Και στην πρώτη και στην δεύτερη περίπτωση ο λαός παρεπλανήθη και παρεσύρθη από Πράκτορα ξένης Δυνάμεως που έστεργε σε εντολές ξένων συμφερόντων. Έτσι εδολοφονήθη η Ελλάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10ον

Ιστορική αναδρομή

ΣΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ δόσαμε μερική απαρίθμηση των κυβερνητικών πράξεων από το 1974. Τα εκτεθέντα στατιστικά στοιχεία δίνουν εικόνα της οικονομικής εξελίξεως που οδήγησε στην δολοφονία της Ελλάδος. Για συμπλήρωση της εικόνας πρέπει να εξετασθούν και οι αναγκαίες εσωτερικές σχέσεις που ωδήγησαν σε αυτό το αποτέλεσμα και διευκόλυναν την εξυπηρέτηση των πολιτικών σκοπών της Αμερικής και του έργου που ανελήφθη από τον Ανδρέα

Παπανδρέου. Διότι τα ξένα συμφέροντα, που πάντοτε έπαιξαν πρωτεύοντα ρόλο στην γεωγραφική μας περιοχή, δεν μπορούν φυσικά να επηρεάσουν την συμπεριφορά των πολιτών παρά μόνον εάν εκμεταλλευθούν κατάλληλα τις ιδιαίτερες συνθήκες που επικρατούν στο εσωτερικό της και τις οποίες παρακολουθούν με άγρυπνο μάτι.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της μεθόδου είδαμε στα προηγούμενα: οι Αμερικανοί δεν "ανάγκασαν" βέβαια, τον ελληνικό λαό να ψηφίσει επάνοδο του Παπανδρέου το 1993. Τον "ήθελαν" διότι τον εθεωρούσαν, κατά ομολογία του ιδίου τον Σεπτέμβριο 1992, "δικό τους" ενώ εθεωρούσαν ότι ο Μητσοτάκης "έπαιζε το παιχνίδι των Γερμανών". Όταν εβεβαιώθηκαν ότι το εσωτερικό κλίμα, λόγω των μέτρων ανακάμψεως και της ανικανότητας της Ν.Δ. να αντιμετωπίσει την προπαγάνδα, έδειχνε δυσαρέσκεια **επέσπευσαν** τις εκλογές (με τα εντεταλμένα τους όργανα) ώστε να διεξαχθούν ακριβώς τότε, όταν ήτο βέβαιον ότι ο λαός, απογοητευμένος, θα εψηφίζε το ΠΑΣΟΚ. Με αυτόν τον τρόπο τα ξένα συμφέροντα επηρεάζουν καταστάσεις: εκμεταλλεύονται τις εσωτερικές συνθήκες εφ' όσον υπάρχουν, ή τις **προκαλούν** εφ' όσον δεν υπάρχουν. Η "πρόκλησις" π.χ. γίνεται είτε με δολοφονία όπως στην περίπτωση Γεωργίου Α' και, ίσως, Μεταξά, ή προκαλώντας με όργανα τους ταραχές, ή διοχετεύοντας στον τύπο τυχόν ενοχοποιητικό έγγραφο, ή φήμη, ή διεξάγοντας κατευθυνόμενες δημοσκοπήσεις, ή ακόμη και παρασύροντας μέσω των πρακτόρων τους, τους ιθύνοντες σε ενέργειες όπως π.χ. στην περίπτωση του Σαντάμ Χουσεϊν ή του Ιωαννίδη κλπ, κλπ. Είναι αφελής όποιος νομίζει ότι οι Αμερικανοί τώρα, ή οι Άγγλοι στο παρελθόν, απλώς παρακολουθούν τα γεγονότα ως απλοί... θεατοί !

Η Μεταπολίτευσις.

Ο ΚΑΤ' ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ "πολιτικός κόσμος" είχε πρόσφατα αντιμετωπίσει κίνδυνο τελείας εξαφανίσεως. Με την πτώση της "Χούντας" έπρεπε τώρα να επιζήσει. Κύριο μέλημα γίνεται η μικροπρόθεσμη πολιτική επικράτηση. Πρώτη κίνησης αυτοπροστασίας ήταν η εξουθένωση και ριζική εξόντωση των επικίνδυνων στοιχείων του Στρατού. Ο κανών είχε ήδη τεθεί από τον Μακιαβέλλι (βλ. το βιβλίο μου "Ο Ηγέτης κατά τον Μακιαβέλλι" σελ. 49-51). Η τιμωρία των πρωταιτίων είχε τον διπλό σκοπό της Γενικής και της Ειδικής Προλήψεως. Η Γενική Πρόληψις ήταν μία υγιής και ορθή θέση. Έπρεπε κάποτε η ελληνική πραγματικότητα να απαλλαγεί από τα "Κινήματα των Σωτήρων" που ήσαν, όπως στο παρελθόν, κυρίως ημιμαθείς και άξεστοι. Η Ειδική όμως Πρόληψις αφορούσε στα πρόσωπα των πρωταιτίων και στο μικροπρόθεσμο πολιτικόν όφελος.

Έχει παρατηρηθεί και στις εκλογές των Ευρωπαϊκών χωρών ότι τα ακραία στοιχεία (δεξιάς ή αριστεράς) κυμαίνονται οριακώς μεταξύ 5-10% (πβ εκλογές Γαλλίας/Γερμανίας). Το ποσοστό αυτό περιλαμβάνει τους σκληρούς κοινωνικούς πυρήνες, π.χ. Κομμουνιστές, Ναζί, Ρατσιστές, Εθνικιστές κλπ., και ενίοτε παρουσιάζει ελαστικότητα αυξήσεως μέχρι 15-25% (πβ. ΚΚ Ιταλίας, Le Pin κ.α.). Πρόκειται για το περίφημο "στατιστικό τρίγωνο" ή bell curve που έχει δείξει και αποδείξει ο Quetelet. Κατ' αυτά, εάν η Χούντα με τα κύρια στελέχη της είχε αφεθεί πολιτικώς (και προπαγανδιστικώς) ελεύθερη, θα είχε οπωσδήποτε συγκεντρώσει στις εκλογές αρχικώς τουλάχιστον το 10%. Τούτο αποδεικνύεται από το γεγονός ότι η λεγομένη "Εθνική Παράταξις" έφερε στις εκλογές 7,5%. Η επίδραση της εξεφυλλίσθη μόνο χάρη στην σύμπραξη Θεοτόκη-Νέας Δημοκρατίας. Τελικώς, οι οπαδοί της συνεχωνεύθησαν κατά μέγιστο ποσοστό με την Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ. Είναι φανερόν με αυτά ότι το ενδεχόμενο 10% μιας πολιτικώς ελεύθερης "άκρας δεξιάς" θα είχε καταστεί ολέθριο για το κόμμα του Κ.Καραμανλή. Αυτή είναι η ερμηνεία του "όταν λέμε ισόβια εννοούμε ισόβια". Το υπαρκτό αυτό τμήμα της δεξιάς έπρεπε να μείνει εξουθενωμένο και ακέφαλο. Με τους "αρχηγούς" του πολιτικούς κρατούμενους δια βίου στις φυλακές ώστε το 10% του λαού (αντίστοιχο στην bell curve ποσοστό με το ΚΚΕ) να μη μπορεί να εκφράσει την βούληση του.

Με την μέθοδο αυτήν, ο σκληρός πυρήν της "δεξιάς" ήταν αναγκασμένος να παραμείνει, κατά το μέγιστο τμήμα του, στο πεδίο της Ν.Δ. Ένα δεύτερο τμήμα αναγκαστικού εγκλωβισμού (και φυσικά νοθείας της δημοκρατίας) αποτελούν οι "βασιλόφρονες". Τούτων ο σκληρός πυρήν πρέπει να είναι κατά ψυχολογικό νόμο γύρω στο 30%. Τούτο απεδείχθη με το επίπλαστο δημοψήφισμα κατά το οποίο ο Βασιλεύς κυριολεκτικώς εφिमώθη και του απεκλείσθη σκόπιμα η επαφή με τους ψηφοφόρους, δηλ. με τον λαό. Τα στοιχεία αυτά του λαϊκού σώματος, η Ν.Δ. του Κ.Καραμανλή τα έχει απολύτως εξασφαλισμένα. Οι πολίτες αυτοί (περίπου γύρω από το 30%) δεν έχουν τί άλλο να πράξουν. Αποτελούν μόνιμη πελατεία. Έπρεπε λοιπόν ο Κ.Καραμανλής και οι περί αυτόν να προσελκύσουν το υπόλοιπο απαιτητόν. Ο Γ. Ράλλης στο βιβλίο του "Ωρες Ευθύνης" το ομολογεί απεριφράστως και χωρίς ίχνος αιδούς. Λέγει: "πρέπει να στραφούμε στους οπαδούς του Κέντρου και να τους προσεταιρισθούμε" (sic! !). Δηλαδή, τους δεξιούς τους έχουμε παγιδεύσει, να στραφούμε στο Κέντρο, στους σοσιαλιστές και (γιατί όχι) και στους κομμουνιστές ακόμη προκειμένου να εξασφαλίσουμε ψήφους!! Με αυτό το πολιτικόν ήθος νοείται η "δημοκρατία" και η "ιδεολογία" στην δολοφονημένη Ελλάδα! Έτσι, ο Κ. Καραμανλής εδήλωνε στο Ελσίνκι, όπως έγραψαν τότε όλες οι εφημερίδες χωρίς διάψευση, "Και εγώ είμαι σοσιαλιστής!". Ούτε ο Κ.Καραμανλής ούτε ο Γ.Ράλλης ήταν εις θέσιν να καταλάβουν ότι με τον "μισό-σοσιαλισμό" ετοίμαζαν το έδαφος για τον ...ολόκληρο! Και έτσι, χωρίς καμίαν αντίσταση, δεμένη και παγιδευμένη από τους κάθε λογής ψηφοθήρες, εδολοφονήθη η Ελλάς και η ευημερία του Έθνους. Σαν "νύφη" στα χέρια του "προικοθήρα". Αυτό το κλίμα ήταν πρόσφορο για εκμετάλλευση ώστε να ευοδοθούν τα σχέδια των Αμερικανών που έβλεπαν με ανήσυχο μάτι το "ελληνικόν οικονομικόν θαύμα"!

Η αρχική παρέκκλιση.

Είχε προηγηθεί, μετά τα ιστορικά μέτρα του Μαρκεζίνη, η περίοδος ΕΡΕ. Η άνοδος του οικονομικού επιπέδου ήταν θεαματική. Περί το 1958, ο επισκέπτης της Ελλάδος έμενε κατάπληκτος με ένα πρωτοφανές γεγονός για την χώρα: κανείς δεν ασχολείται με τα πολιτικά! Ευτυχής η χώρα που δεν έχει πολιτικήν ιστορία.

Η ΕΡΕ εσήμαινε ελεύθερη οικονομία, κατά το πρότυπο του Έρχαρτ. Απήλαυε των πλεονεκτημάτων της νομοθεσίας Μαρκεζίνη τα οποία ενίσχυε. Είχε δημιουργηθεί πλέον σταθερό κλίμα επαναπατρισμού στους εφοπλιστικούς κυρίως κύκλους. Ανώτερος οικονομικός παράγων του Μιλάνου (Ιταλός) μου έλεγε το 1960: "Για να πηγαίνει ο Νιάρχος και ο Ωνάσης στην Ελλάδα, θα πεί ότι εκεί υπάρχει μέλλον!" Έκδηλη ήταν η διάθεση μιμήσεως. Το ελληνικό φαινόμενο είχε γίνει αντικείμενο θαυμασμού στο εξωτερικό. Οι Έλληνες εφοπλισταί με την μυθική διεθνή τους φήμη, είχαν καταστεί πόλος έλξεως. Ετοίμαζαν τον Πειραιά ως κέντρο ναυτιλιακής δραστηριότητος για τον τεράστιο στόλο ελληνικής πλοιοκτησίας, κατά το πρότυπο των ναυτιλιακών κέντρων Λονδίνου και Νέας Υόρκης.

Το ατύχημα για το Έθνος είναι ότι απέμενε ένας κύκλος επανγελματιών της πολιτικής, ο οποίος έβλεπε ότι παραμένει αδρανής. Έτσι τα κομματίδια αυτά συσπειρώνονται και εκλέγουν αρχηγό τους τον Γεώργιο Παπανδρέου. Αποκαλούνται "Κέντρο", έναν άκρως ασαφή όρο, που σημαίνει τα πάντα και οτιδήποτε κατά την ...Αρχή της Απροσδιοριστίας! Σκοπός αποκλειστικός δεν ήταν βέβαια η ενίσχυση της πορείας του Έθνους. Ήταν η έξωση του πολιτικού αντιπάλου και η άλωση της Εξουσίας. Αυτό μόνο τους ενδιέφερε. Τούτο αποτελεί μόνιμη ιδεολογία της "Ειδικής Βουλήσεως" (κατά την έννοια του Ρουσσώ) που λέγεται "Κόμμα".

Ο νέος αρχηγός, που μέχρι τότε περιεπλανάτο "συμπλέων" περί τον Καραμανλή, είχε μόλις επιτύχει εκλιπαρώντας μέσω Ξ. Ζολώτα και Π.Κανελλόπουλου, το χαριστικό ρουσφέτι. Ο Καραμανλής διώρισε τον γιο του, Ανδρέα Παπανδρέου (πβ Μέρος Τρίτον §1), και τον επανέφερε στην Ελλάδα. Σκοπός βέβαια πονηρός του Καραμανλή ήταν να "καλοπιάσει" τον "συμπλέοντα" Γεώργιο Παπανδρέου και να τον έχει δεσμευμένο με το μέρος του! Αλλά, όπως λέγει ο λαός, "το

πονηρό πουλί πιάνεται από τα τέσσερα". Η πράξις αυτή χωριάτικης πονηρίας απεδείχθη μοιραία για την Ελλάδα. Ο Γεώργιος Παπανδρέου ανέλαβε φυσικά την προσφερθείσα θέση υπό τον ήλιο και έγινε με ενθουσιασμό Αρχηγός του "Κέντρου". Ανέπτυξε αμέσως την δημαγωγική του ικανότητα, θεατρικόν είδος στο οποίον είχε πάντοτε, και με αποκλειστικότητα, διαπρέψει. Ο Γεώργιος Παπανδρέου, θαμών του θεάτρου, δεν είχε ποτέ καθίσει σε γραφείο για να εκτελέσει σοβαρή εργασία.

Συμπαραστάτη προσέλαβε, κατά την ελληνική παραδοσιακή νεποτική συνήθεια, τον γιο του για τον οποίον έλεγε στον Αμερικανό Πρέσβυ με πατρική υπερηφάνεια "Σας ετοιμάζω Αμερικανό Πρωθυπουργό!". Αλλά όταν η πατρική του συνείδησις άφηγε κάποιο διάλειμμα και για την πατριωτική, είχε λαξεύσει δύο επιγράμματα, κτήμα εσαεί της ιστορίας: "Ο Ανδρέας γνώσεις έχει, γνώση δεν έχει" και "Αλλοίμονο στην Ελλάδα εάν την κυβερνήσει ο Ανδρέας". Το αν ο γέρον είχαν αντιληφθεί με ποίαν αποστολήν ο Αμερικανικής υπηκοότητας Ανδρέας Παπανδρέου είχαν έλθει σε μίαν Ελλάδα η οποία γι' αυτόν ήταν άγνωστη και μισητή χώρα, αυτό νομίζω δεν θα γνωσθεί ποτέ.

Ο Ανδρέας Παπανδρέου βρήκε ετοιμοπαράδοτον έναν αρχικό πυρήνα κομματικής οργανώσεως. Αυτόν, κατέβαλεν επιτυχή προσπάθεια να υποκλέψει από τον πατέρα του. Χωρίς αυτό το "τυχερό" θα μας ήταν σήμερα τελείως άγνωστος. Όπως θα ήταν άγνωστος και για την Οικονομική Επιστήμη στην οποίαν δεν προσέφερε ή προσέθεσε ούτε κόρφος! Ο νεαρός τότε Ανδρέας, έναντι του γέροντος πατέρα, υπέσχετο το μέλλον. Τούτο προσήλκυσε γύρω του τους πλέον ασήμαντους οππορτουνιστές της ομάδος.

Ο Γεώργιος Παπανδρέου, θαυμάσιος ρήτωρ, ευρηματικός στις εκφράσεις, με έμφυτη διαίσθησις Πολιτικής Ψυχολογίας, ανεκάλυψε ένα "σλόγκαν" που θα έγραφε ιστορίαν:

"ευημερούν οι αριθμοί και πάσχουν οι άνθρωποι"!

Οι ευρηματικοί στις εκφράσεις, οι άνθρωποι που ηδονίζονται να "παίζουν με τις λέξεις" για να εντυπωσιάσουν τον άκριτο ακροατή, είναι χαρακτηριστική περίπτωσης του ανθρώπου ο οποίος έρπει μόνο στην επιφάνεια. Επειδή δεν έχει κλίση, παιδεία και ικανότητα για την έρευνα στο βάθος των εννοιών ηδονίζεται απλώς με τον ήχο των λέξεων. Επιπλέον επιπόλαιος κατορθώνει να θριαμβεύει. Είναι συνήθως ο άνθρωπος "χωρίς ηθικόν έρμα και χωρίς το συναίσθημα της ευθύνης", χαρακτηρισμός ο οποίος έχει πολλές φορές λεχθεί γιου τον Γεώργιο Παπανδρέου από ανθρώπους του περιβάλλοντος του. Γνώστης, ίσως από έμφυτη διαίσθησις, των κανόνων της Πολιτικής Ψυχολογίας, στον γενικό θαυμασμό για το έργο του Καραμανλή επί της οδοποιίας, αντιτάσσει το επιτυχές εύρημα "όχι άλλους δρόμους"!

Επί πλέον, το τότε υποκατάστατο του (παράνομου) ΚΚΕ, η ΕΔΑ, τελείως εξουθενωμένη, διαβλέπει νέαν ευκαιρίαν επιβιώσεως. Παραχωρεί στον Γεώργιο Παπανδρέου το πειθαρχημένο δυναμικό της για αγώνα "έξω από την Βουλή". Ο Γεώργιος αναφωνεί με την επιπολαιότητα και ανευθυνότητα που πάντοτε τον διέκρινε:

"με την δάδα της ΕΔΑ θα πυρπολήσωμεν την Ελλάδα"!

Με αυτά, έχομε το πολύπτυχο της επιτυχίας. Το σκηνικό του διονυσιακού πάθους και του διχασμού είχε στηθεί από έναν μέχρι τότε αποτυχημένο πολιτικό, για καθαρώς κομματικά και ιδιοτελή οφέλη. Έτσι άρχισε η δολοφονία της Ελλάδος!

Βασικός κανών της Πολιτικής Ψυχολογίας είναι ο **Νόμος της Αντιθέσεως** (βλ. το βιβλίο μου "Η Προπαγάνδα", Β' Έκδ., Σιδέρης). Ο λαός δεν καταλαβαίνει από "αποχρώσεις" (nuances). Βλέπει μόνο "μαύρο" και "άσπρο". Είναι ανάγκη να δείξεις ότι όλο το έργο του αντιπάλου είναι "κακό". Δεν πρέπει να πεις, π.χ., αν αυτός φτειάχνει δρόμους, ότι "εγώ θα κάνω περισσότερους ή καλλίτερους" διότι έτσι δεν προσελκύεις την εμπιστοσύνη και εξαγιάζεις την προσπάθεια του

αντιπάλου. Πρέπει να πείς με έμφαση: "εγώ δεν θα κάνω δρόμους" ή "εγώ θα κάνω τα αντίθετα"! Όλοι θα σε θαυμάσουν και κανείς δεν θα σε ρωτήσει "τί θα κάνεις;" Άλλος βασικός κανών της Πολιτικής Ψυχολογίας είναι ο **Νόμος της Επαναλήψεως**. Πρέπει αυτό να το λες συνεχώς. Εάν μπορείς να βρεις μία ομάδα που μπορείς να εξαπολύεις κατά βούληση στους δρόμους σε "αυθόρμητα" συλλαλητήρια του "λαού", τότε η επιτυχία είναι απολύτως εξασφαλισμένη. Ο Ροβεσπιέρος είχε μία militia μόνον από 3000 "ξεβράκωτους". Ο Γεώργιος Παπανδρέου είχε την "δάδα της ΕΔΑ"! Έτσι συνεχίζεται η δολοφονία της Ελλάδος. Όλοι αρχίζουν να σκέπτονται ότι αν και ευημερούν οι αριθμοί "αυτοί πάσχουν"! Τότε λειτουργεί ο επόμενος εκπληκτικός Νόμος της Πολιτικής Ψυχολογίας: ο **Νόμος της Υποσχέσεως**. Όλοι περιμένουν τότε και ελπίζουν το Πάν! Ο δημαγωγός έχει έτσι φθάσει στην καρδιά του ανθρώπινου Πόθου. Έχει ξεπεράσει τα σύνορα της Λογικής, βρίσκεται στην μεταφυσική σφαίρα που θρέφει τον Φανατισμό.

Τώρα ο "σοσιαλισμός" (θα μπορούσε να ήταν οτιδήποτε "αντίθετο") αποτελεί το επίκεντρο της "Υποσχέσεως". Ακολουθεί ο Κανών του **εντοπισμού της προσοχής** (βλ. το βιβλίο μου "Η πολιτική σημασία του βλακός"). Από ένα σύνολο ενεργειών και πλέγματος σχέσεων, πρέπει να "εντοπίσεις την προσοχή" σε ειδικές μικρές περιπτώσεις που χωλαίνουν. Σε κάθε κοινωνία, σε κάθε σύστημα, τούτο είναι εύκολο. Ο φιλικός τύπος του γνωστού Συγκροτήματος που επιδιώκει το ιδιοτελές συμφέρον του ιδιοκτήτη, εξασφαλίζει, με την επίμονη επανάληψη, την **αποκρυστάλλωση** της προπαγανδιστικής ιδέας. Ο λαός, το πλήθος, γίνεται αυτομάτως έρμαιο των βουλήσεων του δημαγωγού. Τον ατενίζει ως Μεσσία με τον οποίον πλέον δεν θα "πάσχει"! Είναι ο φανατισμός που κυριαρχεί, χωρίς αυτόνομη σκέψη. Είναι το ... "πάθος που έγινε βάθος" κατά την λεξιλαγνεία του ευτελούς δημαγωγού.

Αυτή είναι η **κλασική φόρμουλα**. Έτσι τυφλώνονται οι λαοί και οδηγούνται στην καταστροφή τους. Ο Γεώργιος Παπανδρέου, υπήρξεν η σύγχρονη έκδοση του "Ποντικοδιώκτη του Hammeln" (Ratenfänger von Hammeln) του γερμανικού παραμυθιού, ο οποίος με τους γλυκοίς ήχους της φλογέρας παρέσυρε τους ποντικούς αλλά και τα παιδιά της πόλεως και τα έπνιξε στο ποτάμι.

Με αυτές τις θεμελιώδεις αρχές της Πολιτικής Ψυχολογίας άρχισε ο περίφημος **"Ανένδοτος"**. Για ποιο λόγο "ανένδοτος"; Γιατί διχασμός, ταραχές, οδοφράγματα, γρονθοκοπήματα στην Βουλή; Γιατί μίσος και φανατισμός όταν η Ελλάς δημιουργούσε το "οικονομικό θαίμα" για πρώτη φορά στην ιστορία της; Διερωτήθη κανείς ποτέ ποια ήταν η εθνική ανάγκη του "Ανένδοτου"; Η όλη αναταραχή οφείλετο σε μία κλίκα "πολιτικάντηδων". Σ' αυτή την ειδεχθή κομματική σπείρα που έχει δολοφονήσει την Ελλάδα, διότι ήθελε να γευθεί ένα κομμάτι από την πίττα της εξουσίας!

Ο "Ανένδοτος", άχρηστος εθνικά, ολέθριος ιστορικά, δεν ήταν άλλο παρά η τυφλή εκδίκησης και το εγκληματικό διονυσιακό πάθος ενός αποτυχημένου γέροντος εναντίον πολιτικών του αντιπάλων. Τα μέσα της προπαγάνδας για να ξεσηκώσεις στα "καλά καθούμενα" έναν λαό και να τον σπρώξεις στον όλεθρο είναι κωδικοποιημένα. Χρειάζονται άνθρωπο "χωρίς ηθικό έρμα και χωρίς το συναίσθημα της ευθύνης". Το πεζοδρόμιο, οι εμπρησμοί, η πλαστή ανωμαλία, άνοιξε τον δρόμο στην Χούντα. Ουδείς εξεπλάγη. Όλοι το περίμεναν. Ο Παν. Κανελλόπουλος λέγει στρεφόμενος στον Γεώργιο σε μία λειτουργία στην Μητρόπολη: "ξέρεις πού οδηγείς την Ελλάδα;" Αυτός μόνο ήξερε πού οδηγεί το βρωμερό Πάθος του. Ο Κ. Καραμανλής περιγράφει, επιγραμματικά για τον ιστορικό, την αλήθεια: "

"Η Χούντα έδωσε την χαριστική βολή στην δημοκρατία"!

Έτσι έπεσε ο Καραμανλής ως πολιτική δύναμη. Έτσι απεκατεστάθη το ΚΚΕ, η "δάδα της ΕΔΑ" δεν επυρπόλησε την Ελλάδα για το τίποτε! **Και έτσι ήρθε η Χούντα**. Είναι τα κόμματα και όχι ο λαός ή ο στρατός που έχουν την ευθύνη για την ανωμαλία της Χούντας. Διότι πάντοτε στην ιστορία μας είναι τα κόμματα και οι προσωπικές φιλοδοξίες των τυχάρπαστων **επαγγελματιών της πολιτικής** που εδίχασαν τον λαό. Δεν είναι αληθές ότι ο "Ελληνας ρέπει προς τον διχασμό".

Οι λαοί ρέπουν μόνο προς τα εκεί όπου τους οδηγούν οι Ηγέτες. Όλες οι εθνικές καταστροφές (και οι δόξες) της Ιστορίας δεν οφείλονται στους λαούς, όσον οφείλονται κυρίως στην Ηγεσία. Τον Παρθενώνα δεν θα τον είχαν φτειάξει οι χτίστες και οι μαρμαράδες, αν δεν είχαν υπάρξει ο Ικτίνος και ο Φειδίας. Οι λαοί ποτέ δεν διχάζονται αν δεν τους διχάσουν. Και "διχασμός" δεν είναι η λογική αντιπαράθεση ιδεών και σκοπών. Διχασμός είναι, όταν ο Απόλλων δίνει την θέση του στον Βάκχο, όταν ο Λόγος υποτάσσεται στο Πάθος. Γνωστή και μόνιμη επιδίωξις των **αγυρτών της πολιτικής**.

Δυστυχώς, αντίθετα από την κατά συνθήκην αισιοδοξία του "σοφού" οικονομολόγου (Ξ.Ζολώτα), το κακό που προεκάλεσαν οι "Ηγέτες" στο Ελληνικό Έθνος είναι ανεπανόρθωτο. Τυφλοί από το πάθος, διευκόλυναν όπως πάντα τα σχέδια των ξένων συμφερόντων. Αυτά παρακολουθούν με άγρυπνο μάτι περιμένοντας την ευκαιρία να εκμεταλλευθούν την κατάσταση. Σπρώχνοντάς την με τον Πράκτορα τους. Η καταστροφή που επέφερε ο Ανδρέας Παπανδρέου, ως ηθικός αυτουργός (Ανένδοτος, 1974-1980) και ως φυσικός αυτουργός (1981-1995) είναι ιστορικά τελεσίδικη. Εξεπλήρωσε την αποστολή που του ανετέθη. Και επέτυχε.

Έτσι εδολοφονήθηκε η Ελλάδα. Χωρίς περίσκεψη. Χωρίς εθνική πίστη. Χωρίς αιδώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11 ο ν

Η πορεία των επενδύσεων

Η ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ της οργανωμένης προπαγάνδας του κόμματος του Ανδρέα Παπανδρέου εντείνεται το 1992, εποχή που ο ίδιος δηλώνει ότι "οι Αμερικανοί δεν θέλουν τον Μητσοτάκη διότι παίζει το παιχνίδι των Γερμανών, θέλουν αυτόν και το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία". Η "δίκη" και οι κατηγορίες που τον εβάρυναν έχουν αφεθεί, από την ανύπαρκτη αντι-προπαγάνδα της Ν.Δ. να ξεχαστούν! Ο Παπανδρέου, από κατηγορούμενος μεταβάλλεται σε κατήγορο. Γίνεται ο τιμητής της Κυβερνήσεως της Ν.Δ. Με δήλωση στα "Νέα" του πάντοτε πρόθυμου Συγκροτήματος Λαμπράκη "θεωρεί την Κυβέρνηση (του Μητσοτάκη που ανέλαβε το 1991) υπεύθυνη για την σημερινή οικονομική κατάσταση της χώρας". Πειθήνιον όργανο του ο Κ. Σημίτης (Καθηγητής Πανεπιστημίου!) τονίζει το ίδιο έτος στο Αγρίνιο: "προχωρούμε τυφλά με διαρκώς διαψευδόμενες ελπίδες". Ο Ανδρέας Παπανδρέου γίνεται διαπρύσιος κήρυξ της ελληνικής ευημερίας, μαχητής των εθνικών δικαίων, κατήγορος του "πλιάτσικου"(!) και των "νόμων-φωτογραφίας", ηθικός υπερασπιστής των "διωκομένων" υπαλλήλων, αγωνιών πολίτη "ενάντια στους κομματικούς διορισμούς" και απειλών με ..."κάθαρση τους υπαιτίους"!

Η τακτική είναι σύμφωνη με τους στοιχειώδεις κανόνες της Πολιτικής Ψυχολογίας που εξηγώ με κάθε λεπτομέρεια στο βιβλίο μου "Η Προπαγάνδα, μέσον βιασμού των λαών" (Β' Έκδ., 1986, Σιδέρης). Στο βιβλίο αποκαλώ έναν από αυτούς τους κανόνες "μέθοδο της αντεστραμμένης επιθέσεως" (σελ. 77). Συνίσταται στο να κατηγορείς πρώτος τον αντίπαλο για κατηγορίες τις

οποίες ξέρεις ότι σε βαρύνουν! Σε πρόσθετες δηλώσεις, την ίδια εποχή, λέγει ο Ανδρέας Παπανδρέου: " Η κυβέρνηση (του Μητσοτάκη) υποδαυλίζει με την πολιτική της τον πληθωρισμό..,ανήλθαν τα επιτόκια με αποτέλεσμα κανείς να μη επενδύει σήμερα(!).. έχει καταδαφισθεί το Κράτος Πρόνοιας...με την κυβέρνησιν αυτή δεν υπάρχει διέξοδος". Και συμπεραίνει: να ενωθούν οι δυνάμεις για να πέσει πολιτικά η κυβέρνηση, να παραταθούν οι κοινωνικές κινητοποιήσεις ώστε να βαδίσουμε σε νέα λαϊκή ετυμηγορία" (εφημ. 13.3.1992).

Το θράσος στην μακιαβελλική ζωή της απάτης είναι το πρώτο όπλο επιτυχίας. "Εντοπίζει την προσοχή" στο τώρα, επιβάλλει βίαια την λήθη στο παρελθόν, προβάλλει το "έσχατον αίτιον" μιας αλληλουχίας αιτίων ως εάν ήταν το μόνο υπεύθυνο, αποθαρρύνει την έρευνα του πλέγματος των σχέσεων. Για την νοητική αυτή εξεργασία ο αναγνώστης θα βρει λεπτομέρειες στο βιβλίο μου "Η πολιτική σημασία του βλακός", ίδια σελ. 61. Το θράσος αυτό της προπαγάνδας έχει ενταθεί με την απόλυτη βεβαιότητα της ενισχύσεως από τις ΗΠΑ, οι οποίες βλέπουν με ανησυχία τυχόν επιτυχία της κυβερνήσεως Μητσοτάκη στην ανάκαμψη της οικονομίας. Η παντελής (και **εκπληκτική**) ανικανότης της Ν.Δ. και του Κ. Μητσοτάκη να αντιληφθούν την ανάγκη της αντι-προπαγάνδας και να μάθουν την τεχνική της θα αποδειχθεί ένα ακόμη μοιραίο χτύπημα στην δολοφονία της Ελλάδος.

Αλλά όταν ο Ανδρέας Παπανδρέου, το 1992, κατηγορεί την κυβέρνηση ότι "ουδείς επενδύει σήμερα" θα πρέπει να ανατρέξουμε και πάλι στον βίο και πολιτεία του "οικονομολόγου", Καθηγητού του Berkeley, την εποχή που αυτός είχε την εξουσία.

Η μέση ετήσια αύξησις των ιδιωτικών επενδύσεων ακολούθησε την εξής πορεία (όπως βεβαιούται από τον γενικό πίνακα στο Κεφ. 7):

1959 -1966 αύξησις κατ' έτος 10,7%
1967 -1973 αύξησις κατ' έτος 10,90%

Δηλαδή, μέση αύξησις Ι.Ε. **1959 -1973 10,80% κατ' έτος**

Κατά την περίοδον αυτήν τα maxima ανήλθον σε 27,8% (1968), 25,0% (1964), 16,5% (1969). Δηλαδή, παγκόσμιο ρεκόρ!

Μετά το 1974 το κλίμα μεταβάλλεται. Η παρουσία του Ανδρέα Παπανδρέου στην Ελλάδα, η καθημερινή λαϊκίστικη δημαγωγία, οι μύδροι κατά του Έλληνας εφοπλιστού και του "μεγάλου ντόπιου και ξένου κεφαλαίου", η επίμονη (κατόπιν εντολής των ΗΠΑ) άρνηση εντάξεως της Ελλάδος στην ΕΟΚ, η συμπαράσταση των εντύπων του Συγκροτήματος Λαμπράκη, η ανικανότης της Ν.Δ. να ανταπεξέλθει στην προπαγάνδα, η **άκριτη μίμησις** που είναι το κύριο γνώρισμα της προσωπικότητας του Κ. Καραμανλή - όλη αυτή συγκυρία πλεκτάνης και ανικανότητας επέφερε το μούδιασμα της αγοράς. Αποτέλεσμα:

1974 - 1980, μέση ετήσια αύξησις Ιδιωτ.Επενδύσεων **0,64%**

Η ανάλυσις όμως της 7ετίας είναι περισσότερο θετική για την Ν.Δ. Ο μέσος όρος έχει κατέλθει από το 11,37% της προηγούμενης περιόδου στο 0,64% αλλά θα πρέπει να προσέξουμε ότι τούτο οφείλετο στο ότι το 1974, λόγω της καταστροφής που επέφερε η Χούντα Ιωαννίδη, οι Ιδιωτ. Επενδύσεις πι ρουσίασαν την εξαιρετική **μείωσις του 27,7%**. Κατόπιν το κλίμα αλλάζει ευνοϊκότερα διότι η αγορά δεν θέλει ακόμη να πιστεύσει στην κατάρρευση της ελεύθερης οικονομίας και ακολουθεί την σχετική vis inertiae. Έτσι έχομε:

1975, **2,0%**, 1976 **8,7%**, 1977 **14,3%**, 1978 **5,8%**, 1979 **8,2%**.

Δηλαδή, από 1975 μέχρι 1979 παρατηρείται μέση ετήσια αύξησις **7,98%** η οποία, αν συγκριθεί με το 11,37% της προηγούμενης περιόδου δεν είναι ακόμη κακή. Το 1980 όμως, η αγορά έχει

αρχίσει να αντιλαμβάνεται ότι το ΠΑΣΟΚ με την αχαλίνωτη δημαγωγία και εξαπάτηση προωθείται. Και ότι η σοσιαλ-μανία του Κ. Καραμανλή θα φέρει μοιραία τον καθαρό σοσιαλισμό που ευαγγελίζεται ο Παπανδρέου, πιστός στην διεκπεραίωση της Αμερικανικής εντολής. Οι Ιδιωτικές λοιπόν επενδύσεις το 1980 βυθίζονται στο **μείον 7,7%**. Έτσι, η μέση ετήσια αύξησης από το 1975 μέχρι και το 1980 ανέρχεται στο **5,36%**.

Από αυτά φαίνεται καθαρά ότι οι Ιδιωτικές Επενδύσεις εξαρτώνται πάντοτε από το πολιτικό κλίμα. Και από αυτό εξαρτάται φυσικά και η οικονομική ανάπτυξη. Οι Αμερικανοί ήξεραν τί επεδίωκαν. Και γνωρίζουν την ιστορική πλέον αλήθεια ότι η ασφαλής μέθοδος ανασχέσεως μιας οικονομίας είναι ο σοσιαλισμός, και η κοινωνική αναταραχή. Αυτή την μέθοδο εχρησιμοποίησε ο Παπανδρέου για να φέρει εις πέρας την εντολή, θα ήταν δυνατόν άραγε, οι διάφοροι ημιαγράμματοι εργατοπατέρες να καταλάβουν ποτέ πού θα οδηγήσει, αυτούς και τα παιδιά τους που ματαιώς θα ζητούν θέσεις εργασίας, η παρακίνησης του Ανδρέα Παπανδρέου για "κινητοποιήσεις"; "Όχι βέβαια. Η εγκληματική αποστολή δολοφονίας της Ελλάδος θα συνεχιστεί. Αν, τα ανωτέρω, δεν είναι απόδειξις εσχάτης προδοσίας, ας θεωρηθούν τουλάχιστον ως συμβολή στην Οικονομική Ψυχολογία.

Και τότε (1981) επέρχεται ο εντολοδόχος των Αμερικανών και, με υποσχέσεις και προπαγάνδα (χωρίς αντίσταση), καταλαμβάνει την εξουσία, αγκαλιά με την καταστροφή. Ας παρακολουθήσουμε, έτος προς έτος, την πορεία των Ιδιωτικών Επενδύσεων

1981 μείον 9,9%, 1982 μείον 5,0%, 1983 μείον 7,1%, 1984 μείον 13,3%

Έτσι τελειώνει η πρώτη 4ετία του θλιβερού αυτού ανθρώπου: με μέση ετήσια **μείωση** των επενδύσεων κατά **8,82%! Ο "λαός"**, ευκολόπιστος και προδομένος, ήταν ευτυχής διότι έδειξε το "μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο" το οποίον "πίνει το αίμα του λαού". Οι πειθήνιοι acolytes, τύπου Κ. Σημίτη, Βάσως Παπανδρέου, Γ. Γενηματά, Γ. Αρσένη, επίσης. Και ασφαλώς ενθουσιασμένοι ήσαν οι Αμερικανοί. Είχαν επιτύχει πλήρως του σκοπού τους. Και ο Πρεβευτής τους Στέρνς εδήλωνε: "δεν μας ενδιαφέρει τί λέγει ο Ανδρέας Παπανδρέου αλλά τί πράττει"!

Μετά το 1984.

Και ερχόμεθα στην επόμενη 4ετία όταν ο Ανδρέας Παπανδρέου, βέβαιος ότι απευθύνεται σε έναν λαό ο οποίος, απασχολημένος με τις ατομικές του υποθέσεις και ευχαριστημένος με τον Νόμο της Επαναλήψεως και τον Νόμο της Υποσχέσεως δεν καταλαβαίνει τίποτε, είχε δηλώσει, με το γνωστό ανερυθρίαστο ύφος:

Την 12.4.1984: "Δεν θέλω να σας πω ότι μπήκαμε στον Παράδεισο. Λέω τούτο: η πορεία είναι προς τα επάνω. Είναι θετικό μήνυμα".

Για να ακολουθήσει, χωρίς αιδώ, το απίστευτο:

Την 17.10.1985: "Ήρθε η ώρα της αλήθειας. Τώρα θα μου πείτε: την πρώτη 4ετία δεν είχαμε το αίσθημα ότι αυτή η ώρα επλησίαζε; Το είχαμε (!). Όμως η ταχύτητα με την οποίαν ήρθε αυτό το τέλος της πρώτης 4ετίας και την αρχή της δεύτερης ήταν πράγματι εντυπωσιακή (!!). Οι παρεκκλίσεις από τις προβλέψεις μας ήταν πολύ σημαντικές. Δεν ζητώ συγχωροχάρτι"!

Μήπως ομιλεί ένας ηλίθιος; Αλλά δεν πρόκειται περί αυτού. Ποιος είναι αυτός που δεν μένει έκθαμβος μπροστά στο μέγεθος παρόμοιου θράσους; Πώς είναι δυνατόν Πρωθυπουργός μιας πολιτισμένης χώρας να κάνει τέτοιες δηλώσεις και να παραμένει το ίνδαλμα του 45% των Ελλήνων; Πώς είναι δυνατόν να τον ακούν να τα λέγει αυτά οι Σημίτης, Αρσένης, Γενηματάς, Βάσω Παπανδρέου και οι λοιποί θλιβεροί acolytes χωρίς να αισθάνονται τριγμούς στην εθνική τους συνείδηση; Όταν ο "εντοπισμός της προσοχής" της συνειδήσεως προσηλώνεται στο ιδιοτελές συμφέρον εξαφανίζεται από την οθόνη οτιδήποτε άλλο - σκέψις, λογισμός, αγανάκτησις,

συναίσθημα ντροπής! Κανένα άραγε από αυτά τα θλιβερά ενεργούμενα του Ανδρέα Παπανδρέου δεν είχε καταλάβει τίποτε από την φοβερή πλεκτάνη που επαίζετο εις βάρος του Έθνους; Αλλά και να είχαν, το συμφέρον, η ευγνωμοσύνη σ' αυτόν που τους έβγαλε από την ασημότητα, η ιδιοτέλεια, βρίσκονται υπεράνω ήθους, ευφύιας, πατριωτισμού και λογικής. Το συμφέρον κείται επέκεινα του καλού και του κακού. Τον ακολουθούσαν, πειθήνιοι συνεργοί, στο έγκλημα της δολοφονίας της Ελλάδος. Και ο "λαός", ευκολόπιστος και προδομένος, τους επευφημεί.

Αλλά το 1985, κάποια συνετότερα μυαλά, αρχίζουν ίσως να καταλαβαίνουν ότι πλησιάζουν το βάραθρο με "ταχύτητα πράγματι εντυπωσιακή". Ίσως και μερικοί επενδυτές αρχίζουν να διαισθάνονται ότι δεν έλειψε τελείως η συνείδησις. Και η πορεία μετά το 1985 εμφανίζεται με θετικούς αριθμούς ως εξής:

1985 2,3%, 1986 1,7%, 1987 3,8%

Δηλαδή, μέσος ρυθμός τριετίας 1985 - 1987 **2,6%**. Δειλός και ταπεινός, αλλά αρκετός να πληρώσει τους acolytes με υπερηφάνεια για το έργο τους αφού ρίψουν στην λήθη το παρελθόν. Και τον λαό με ευχαρίστηση, αφού ποτέ του δεν θυμάται το παρελθόν.

Το 1988 αρχίζει να διαφαίνεται το οριστικό τέλος του ΠΑΣΟΚ αφού εβυθίζετο, όπως ενομιζέτο, στον βούρκο των σκανδάλων. Όχι βέβαια διότι ο λαός κατάλαβε περί τίνος επρόκειτο. Όχι διότι κανείς υποπτεύεται την προδοσία του Έθνους. Όχι διότι η Ν.Δ. είχε αντιληφθεί τι θα πεί αντι-προπαγάνδα. Αλλά διότι οι Μεγιστάνες των Συγκροτημάτων του Τύπου είδαν έναν προσωπικό κίνδυνο υπάρξεως. Ο Κοσκωτάς επροστατεύετο με την αδράνεια του Παπανδρέου στις πολλαπλές προειδοποιήσεις από τα Συγκροτήματα, αλλά ακόμη και με αμαρτωλούς "νόμους" που παρεσκεύαζε κάποιος στενότερα έμπιστος του. Ο Κοσκωτάς επεδίωκε εμφανώς (και αυτό ήταν το σφάλμα του), μονοπώληση του Τύπου εις όφελος του ενός κόμματος. Τα συμφέροντα των Συγκροτημάτων του Τύπου εκινδύνευαν. Έτσι, απεφασίσθη από τους Μεγιστάνες του Τύπου, συνηθισμένους να ανεβάζουν και κατεβάζουν κυβερνήσεις κατά το ίδιον συμφέρον, η πτώσις του Ανδρέα Παπανδρέου. Ο αγώνας που ανέλαβαν ήταν λυσσώδης, όπως το επιβάλλει το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως. **"ΠΕΦΤΕΙ Ο ΦΑΥΛΟΣ"**, έγραφε το "ΕΘΝΟΣ" με τους πηχυαίους τίτλους στις 19 "Ιουνίου 1989. Από το 1988 η νίκη της Ν.Δ. εθεωρείτο βεβαία. Και η αγορά, κατά λογική συνέπεια και αναγκαιότητα, δείχνει την αισιοδοξία της για την επερχόμενη απαλλαγή:

1988, αύξησις Ι.Ε. 11,3 %!

Οι νόμοι της Οικονομικής Ψυχολογίας άρχισαν να λειτουργούν ευνοϊκά.

Έκτοτε όμως, ο ορίζων αρχίζει και πάλι να σκοτεινιάζει. Ο Μητσοτάκης διστάζει και δειλιάζει. Η αγορά, φοβερό θερμόμετρο της πολιτικής ζωής της Ελλάδος, δείχνει τις πρώτες αντιδράσεις πρώιμου μουδιάσματος:

1989 αύξησις 9,7 %

1990 αύξησις 14,6%

Τώρα ο Μητσοτάκης έχει γίνει Κυβέρνησις. Παίρνει αποφάσεις τις οποίες την επομένη αλλάζει διότι "έβηξε" ο Φλωράκης του ΚΚΕ ή ο Παπανδρέου του ΠΑΣΟΚ. Η αγορά επήρε για μίαν ακόμη φορά το μήνυμα:

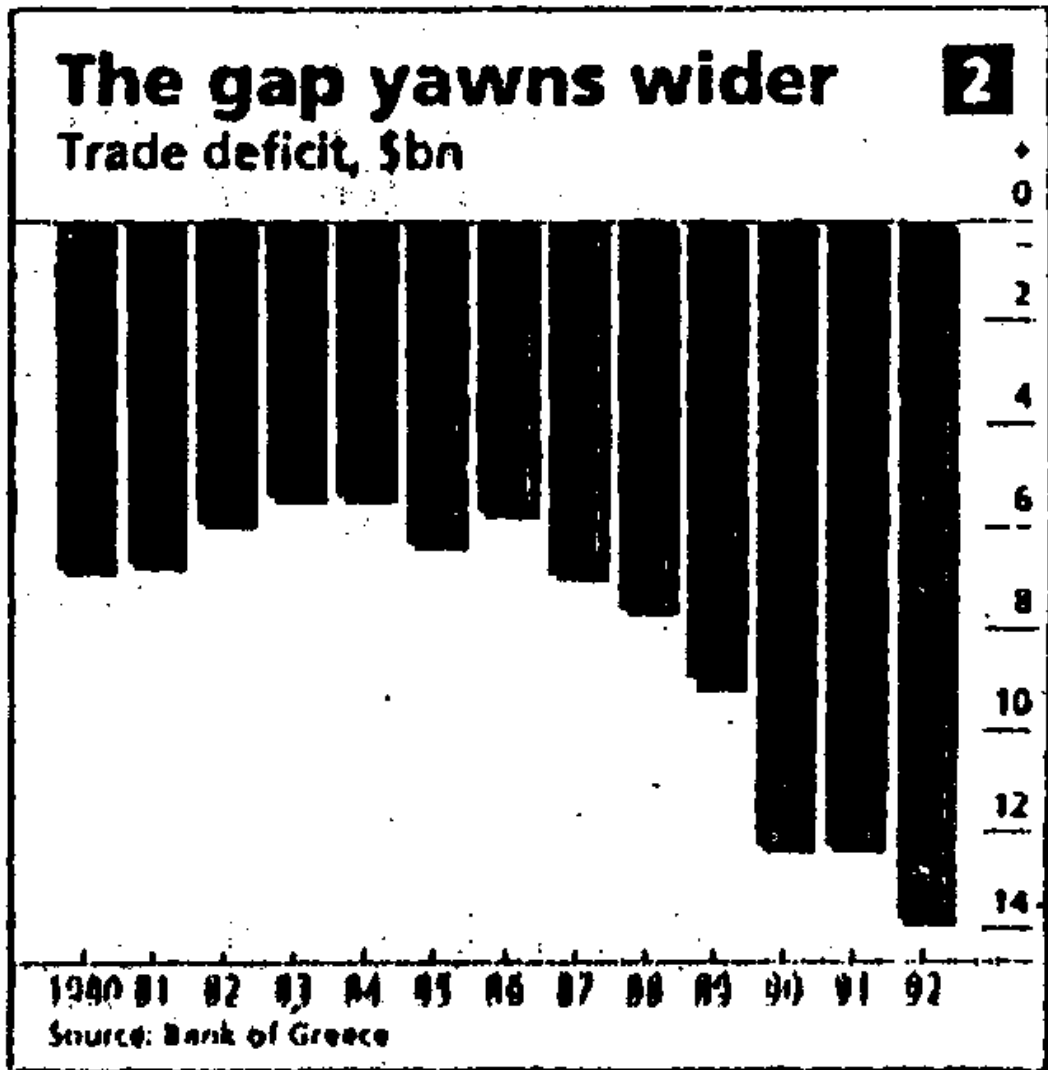
1991 μείωσις -10,40 %

1992 μείωσις -2,20%

1993 μείωσις -2,56%

Στο διάστημα αυτό το εμπορικό ισοζύγιο παρουσιάζει την εξής καταστρεπτική πορεία ελλειμματικότητας:

Πίναξ 7

(Πηγή: Economist)

Μετά από αυτήν την εκπληκτική ιστορία, ο κύριος υπεύθυνος της καταστροφής, απευθύνεται (όπως είπαμε στην αρχή του Κεφαλαίου τούτου) και πάλι στον "λαό του" για να πεί τα εξής στις 13.3.1992:

"Ουδείς επενδύει σήμερα. Με αυτή την Κυβέρνηση δεν υπάρχει διέξοδος. Να παραταθούν οι κινητοποιήσεις και να πέσει πολιτικά η κυβέρνηση"! !

Σ' αυτό το διάστημα ο τορπιλλισμός του έργου της Κυβερνήσεως Μητσοτάκη φθάνει στο κατακόρυφο. Τα Συγκροτήματα του Τύπου δεν φοβούνται πλέον τον Κοσκωτά. Στον Ανδρέα Παπανδρέου είχαν δώσει ένα γερό μάθημα για την δύναμη τους και ήξεραν ότι τον είχαν πλέον υποχείριο. Ασφαλώς τώρα περισσότερο από πρίν. Το ίδιο ΕΘΝΟΣ που εκραύγαζε "Κάτω ο Φαύλος" στις 19.6.1989 , αναφωνεί με τους ίδιους πηχραίους τίλους στις 3.9.1993:

"Ο Ανδρέας ανοίγει νέα σελίδα του ΠΑΣΟΚ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΕΛΠΙΔΑΣ"!

Έτσι γράφτηκε η τραγική ιστορία. Ο λαός, έρμαιο των Συγκροτημάτων του Τύπου που έχουν συγκροτήσει Κράτος εν Κρατεί, επανέφερε τον Ανδρέα Παπανδρέου στην εξουσία. Τον "εδικαίωσε"!

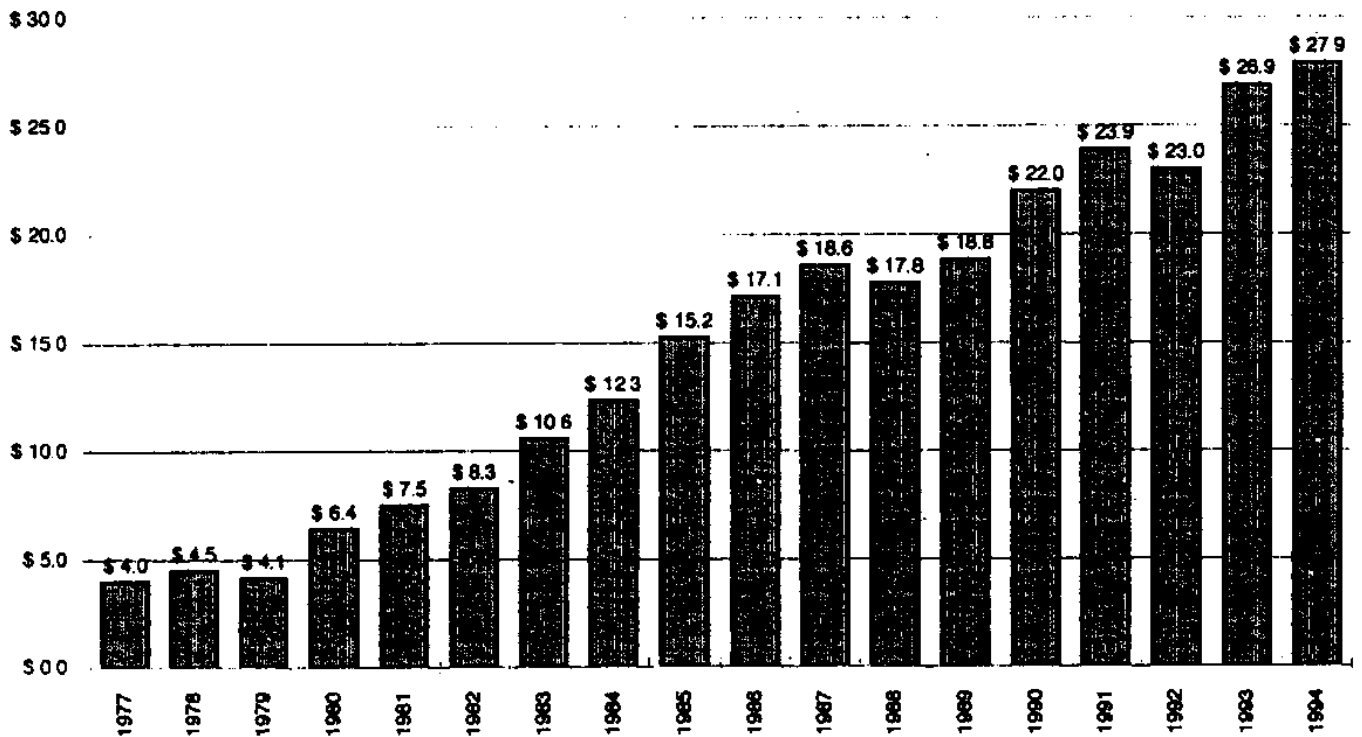
Το ίδιο έτος (1993) εσχολίαζε το περιοδικό Economist:

"Εάν η Ελλάδα δεν τακτοποιήσει το οικονομικό της πρόβλημα, το μέλλον της είναι μαύρο. Η χώρα αυτή, η οποία, προ 30 ετών, είχε την ταχύτερον αναπτυσσόμενη οικονομία στην δημοκρατική Ευρώπη, είναι τώρα μία οικονομική αποτυχία. Λαμβάνει περισσότερα κεφάλαια από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα παρά οιοσδήποτε άλλος, αλλά παρά ταύτα, η οικονομική της επίδοση χειροτερεύει ανησυχαστικά. Σήμερα έχει, κατά τα στατιστικά δεδομένα, το χαμηλότερο κατά κεφαλήν εισόδημα στην Κοινότητα, την χαμηλότερη παραγωγικότητα, τον υψηλότερο πληθωρισμό και το μεγαλύτερο εξωτερικό χρέος. Και το κενόν μεταξύ αυτής και των λοιπών Ευρωπαίων εταίρων διαρκώς ευρύνεται".

Αυτό υπήρξε το έργο του "οικονομολόγου" από το Berkeley University, τον οποίον ο ελληνικός λαός "εδικαίωσε"! Και διερωτάται ο εξωτερικός παρατηρητής: πώς είναι δυνατόν ο άνθρωπος αυτός να μπορεί να εμφανίζεται στον λαό, να προτείνει λύσεις και να κάνει "προβλέψεις" μετά από παρόμοια πολιτεία; Πώς είναι δυνατόν να βλέπουμε στην Τηλεόραση τον Κ. Σημίτη και τους λοιπούς acolytes να μιλούν με το μέτωπο ψηλά για τα "επιτεύγματα" χωρίς ίχνος ντροπής; Ο Γάλλος Υπουργός επί των Εξωτερικών Alain Zuppé, όταν έμαθε το αποτέλεσμα των εκλογών που προκάλεσαν οι Αμερικανοί είπε, καλύπτοντας διπλωματικά την βδελυγμία του: "ο ελληνικός λαός γρήγορα ξεχνά". Ο Γάλλος Ακαδημαϊκός και πολιτικός Alain Peyrefitte γράφει σε βιβλίο του: "η επιστροφή στην εξουσία ενός κινήματος που έχει αδρότατα χαρακτηριστεί με εθνικο-λαϊκισμό έγινε δεκτή με ανησυχία στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα". Η Ν.Δ. δεν έχει την παραμικρή ιδέα πώς γίνεται η αντι-προπαγάνδα ούτε και δείχνει ικανότητα να μάθει. Ο "λαός", αιώνιο θύμα του Νόμου της Υποσχέσεως, έδωσε την ετυμηγορία του. Ακριβώς όπως και το 1920. Η συμβολή στην δολοφονία της Ελλάδος συνεχίζεται από όλες τις πλευρές.

Ο κατωτέρω Πίναξ 8, δείχνει την ιλιγγιώδη (και εγκληματική) αύξηση του εξωτερικού χρέους της Ελλάδος σε δισεκ. US\$:

Πίναξ 8 **GREECE - EXTERNAL DEBT (Billion Of US \$)**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12ον

Η πληροφόρησις

ΟΤΑΝ Η ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ της κρατικής μηχανής και της οικονομίας έχει φθάσει στο χείλος της αβύσσου, διερωτάται κανείς πώς είναι δυνατόν να ληφθούν δραστικά μέτρα για την εξυγίανση. Ποιος αρχηγός κόμματος, όταν έρθει στην εξουσία, θα έχει το θάρρος να απολύσει υπαλλήλους, να διαλύσει τις καταστρεπτικές "κρατικές" επιχειρήσεις, να καταργήσει επιδόματα, εικονικές "υπερωρίες" και όλη την σειρά των δημαγωγικών "κεκτημένων"; Αυτά, τα έχει ήδη εκχωρίσει ο Ανδρέας Παπανδρέου (κατά την Αρχή του "Δανείσου και Μοίραζε") με αποκλειστικό σκοπό την εξαγορά των ψηφοφόρων του με το δημόσιο χρήμα. Με την Υπόσχεση για τις "καλλίτερες μέρες" που θα έδιναν τα χωρίς περίσκεψη συσσωρευμένα αντιπαραγωγικά δάνεια, εξασφάλισε την επιδοκμασία του μισού σχεδόν πληθυσμού της Ελλάδος. Για ένα διπλό σκοπό. Την συνεχή νομή της χρυσοφόρας εξουσίας. Και την εκτέλεση της αποστολής που είχε αναλάβει από τους Πάτρωνες.

Ποιος από τους επαγγελματίες πολιτικούς θα ήταν δυνατόν να πάρει τα Δρακόντεια μέτρα που χρειάζονται, όταν οι άλλοι επαγγελματίες θα ξεχυθούν έξαλλοι στους δρόμους για να εξαπατήσουν με κάθε τρόπο τον δυστυχή ψηφοφόρο. Κρύβοντας την αλήθεια από ιδιοτελή κομματική (δηλαδή, επαγγελματική) σκοπιμότητα. Έτσι ο ψηφοφόρος σύρεται στις κάλπες χωρίς να έχει καταλάβει σε ποια κατάσταση έχει φέρει την Ελλάδα η τυφλή και ιδιοτελής εξυπηρέτηση των ξένων συμφερόντων από Έλληνες Πράκτορες. Διότι, ας το επαναλάβουμε. Για τα δεινά μας δεν φταίνε οι ξένοι. Και δεν "φταίνε" διότι αυτοί οφείλουν να

εκπληρώσουν τα δικά τους συμφέροντα. Αλλά ποιος φταίει; Φταίνε ακριβώς ο Έλληνα Εφιάλτης ή Αλκιβιάδης, από αυτούς που ξεπηδούν άφθονοι στην ελληνική Ιστορία. Φταίνε οι ιθύνοντες που δεν είναι σε θέση να πληροφορήσουν τον λαό. Και, συνεπώς, δεν φταίει καθόλου ο ελληνικός λαός ο οποίος αφήνεται να προσέλθει στις κάλπες μία Κυριακή κάθε 4 χρόνια. Τελείως απληροφόρητος για την αλήθεια. Με το θυμικό γεμάτο Υποσχέσεις και Προσφορές. Με την σύγχυση που του προκαλούν τα διάφορα Συγκροτήματα του Τύπου τα οποία εφαρμόζουν την δική τους λογοκρισία σύμφωνα με το εκάστοτε ιδιοτελές συμφέρον του ιδιοκτήτη τους. Διότι άλλοτε, ο μεγάλος εχθρός για την δημοκρατία ήταν η λογοκρισία **επί** του Τύπου. Σήμερα, ο χειρότερος εχθρός είναι η λογοκρισία από τον Τύπο.

Κανείς απολύτως από την Ν.Δ., είτε ήταν Αντιπολίτευσις είτε ήταν Κυβέρνησις, δεν ήταν σε θέση να αναλάβει την απαραίτητη εντατική εκστρατεία αντι-προπαγάνδας, δηλαδή ορθής πληροφορήσεως. Η έλλειψις αυτή ικανότητας που έδειξε η Ν.Δ. από την εποχή της ιδρύσεως της δείχνει την ενδογενή απουσία πνεύματος ΗΓΕΤΗ. Ο Καραμανλής έχει αποδείξει ότι στερείται μαχητικότητας. Πολιτική του υπήρξε, μετά το 1974, η αρχή "τί θα πεί ο αντίπαλος να το πράξω πρώτος εγώ". Σ' αυτή την **άκριτη μίμηση** οφείλεται η σοσιαλ-μανία και, ακόμη, η καταστροφή της ελληνικής γλώσσας για την οποίαν είναι και ο κυρίως υπεύθυνος. Διότι ο Γ.Ράλλης ήταν απλώς πειθήνιον όργανον χωρίς δική του βούληση. Στην Ν.Δ, σύμφωνα με την παράδοση που καλλιέργησε ο "καραμανλισμός", λείπει παντελώς η συνείδησις της "Ιδεολογίας". Ας θυμηθούμε και πάλι τους λόγους του Γ.Ράλλη στο βιβλίο του "Ωρες Ευθύνης" (σελ. 182): "Έχουμε καθήκον να στραφούμε προς τους ψηφοφόρους του Κέντρου για να τους ...προσεταρισθούμε"! Είναι απορίας άξιον πώς ο Καραμανλής δεν εστράφη και προς τους ψηφοφόρους του ΚΚΕ για να τους ...προσεταρισθεί! Ίσως δεν του εφάνησαν αρκετοί!

Μετά τον Καραμανλή, επί Μητσοτάκη, η ίδια ανικανότης πληροφορήσεως συνεχίζεται. Όταν η Ν.Δ. ήταν Κυβέρνησις, η υπηρεσία του Υπουργείου Τύπου, που σε όλες τις χώρες είναι υπηρεσία Τύπου και Πληροφοριών, παρουσιάζει στο κοινόν έναν νυσταλέον "εκπρόσωπον" ο οποίος δεν ήξερε ούτε καν να διαβάσει το ετοιμασμένο κείμενο. Διατί ο Μητσοτάκης, ο οποίος έχει ικανότητες απλής, πειστικής, σκέψεως δεν έκανε μία ή και περισσότερες δραματικές εμφανίσεις στην Τηλεόραση, για να μιλήσει κοιτάζοντας κατάματα τους τηλεθεατάς; Συχνά του υπεδεικνύετο από τον Τύπο με την υπενθύμιση ότι αυτό πράττουν όλοι οι Ευρωπαίοι Ηγέτες. Αλλά ο Μητσοτάκης, από μοιραία άγνοια, επέμενε να κωφεύει. Ο Κ. Καραμανλής, σε κάθε ευκαιρία δεν παραλείπει να μιλήσει αορίστως για τους "μεγάλους κινδύνους" που απειλούν το Έθνος. Σιβυλλικοί χρησμοί τους οποίους κανείς δεν καταλαβαίνει ή νοιάζεται να λάβει υπ' όψιν του! Αλλά ο Μητσοτάκης, υπεύθυνος Πρωθυπουργός της χώρας, απέφευγε συστηματικά αυτή την άμεση επικοινωνία με τον λαό που αποτελεί βασικό κανόνα της Πολιτικής Ψυχολογίας. Πρέπει να έχει πλήρη άγνοια αυτών των κανόνων εάν νομίζει ότι ο σκοπός της πληροφορήσεως επιτυγχάνεται με την σύντομη εμφάνιση στην Τηλεόραση μιας αγορεύσεως στην Βουλή σε απάντηση επικρίσεων των βουλευτών. Ή με τις αποσπασματικές φράσεις που δίνει εκάστοτε η Τηλεόρασις κατά την πάντοτε ύποπτην επιλογή αμαθών ή καθοδηγούμενων τηλεπαρουσιαστών.

Στα προηγούμενα Κεφάλαια εδείξαμε την πορεία του ΑΕΠ και των Επενδύσεων. Τα στοιχεία αυτά, από το 1950 μέχρι σήμερα υπήρχαν πάντοτε στα συρτάρια της Στατιστικής Υπηρεσίας. Ελάχιστοι τα γνωρίζουν. Γιατί δεν προβάλλονται και **αναλύονται** για τον λαό; Γιατί δεν γίνονται, με κατάλληλη προβολή, αφίσσες και μεγαλοαφίσσες, να τοιχοκολληθούν σε όλα τα σημεία της Επικράτειας; Ποιος εμπνέει αυτή την έλλειψη δυναμισμού; Ο λαός έχει έτσι μείνει τελείως απληροφόρητος διότι η αποκάλυψη των αριθμών δεν συμφέρει κανένα κόμμα που ευθύνεται για την πορεία του τόπου μετά την Μεταπολίτευση. Όλοι ψεύδονται για να εξακολουθούν να δολοφονούν την Ελλάδα.

Ο Τακτικός Προϋπολογισμός.

θα συμπληρώσουμε την θλιβερήν εικόνα και με άλλα στοιχεία. Από αυτά που κραυγάζουν. Στην παρακείμενη σελίδα παρακολουθούμε την πορεία του Τακτικού Προϋπολογισμού (Τ.Π.) από 1959 μέχρι 1992. Η μία στήλη εμφανίζει τα έσοδα, η άλλη τα έξοδα, η τρίτη το περίσσειμα (-) ή το έλλειμμα (+). Η τέταρτη στήλη δείχνει την πορεία του Γενικού Δείκτη Τιμών Καταναλωτή (Γ.Δ.Τ.Κ.).

ΤΑΚΤΙΚΟΣ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ				
(σε δισεκατομ. δραχμές)				
Έτος	Έσοδα	Δαπάνες(α)	Έλλειμμα	Γενικός δείκτης Τ. Καταναλωτή
1959	14,3	13,6	-0,7	100,0
1960	15,3	14,4	-0,9	101,6
1961	17,8	16,3	-1,5	103,5
1962	19,5	18,0	-1,5	103,1
1963	21,4	20,0	-1,4	106,1
1964	24,8	23,7	-1,1	107,1
1965	28,2	28,0	-0,2	110,4
1966	34,1	31,5	-2,6	115,9
1967	38,7	37,7	-1,0	117,9
1968	44,5	42,2	-2,3	118,3
1969	50,1	47,3	-2,8	121,2
1970	55,4	51,7	-3,7	124,8
1971	61,3	57,0	-4,3	128,5
1972	70,6	65,8	-4,8	134,0
1973	87,0	79,2	-7,8	154,8
1974	104,4	104,4		196,5
1975	137,2	137,2		222,8
1976	173,9	171,3	-2,6	252,5
1977	209,3	209,4	+0,1	283,1
1978	248,3	248,4	+0,1	318,7
1979	312,4	315,7	+3,3	379,2
1980	358,2	371,6	+13,4	473,5
1981	422,5	528,2	+105,7	589,4
1982	589,1	669,4	+80,3	713,0
1983	733,4	883,4	+150,0	857,0
1984	929,3	1.116,2	+186,9	1.015,3
1985	1.110,8	1.500,9	+390,1	1.211,4
1986	1.457,9	1.829,7	+371,8	1.490,1
1987	1.723,9	2.365,4	+641,5	1.734,6
1988	1.929,0	3.833,7	+894,7	1.969,1
1989	2.126,3	3.513,0	+1.385,7	2.235,3
1990	2.878,2	4.657,4	+1.779,2	2.697,0

1991	3.000,0	3.090,0	+2.095,0	3.182,5
1992	4.715,0	6.694,0	+1.979,0	3.659,9
(-) Πλεόνασμα (+) Έλλειμμα				
(α) Περιλαμβάνονται και οι εξοφλήσεις χρεολυσίων				

Πρόκειται για την χώρα όπου ο Ανδρέας Παπανδρέου έκανε το πάν για να εκδιώξει το "μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο". Γνωρίζουμε τώρα τί συμφέροντα εξυπηρετούσε η τύφλωσις αυτή. Βλέπουμε λοιπόν την επίπτωση στον Τ.Π. Από το 1959 μέχρι το 1976, συνεχώς, ο Τ.Π. είχε Περίσσευμα κατά τα εξής μέσα μεγέθη (εις δισ. δρχ.):

1959 -1966	Μέσος ετήσιος όρος	+1,237
1976 -1973	»	+4,451
1974 -1975	»	000
1976	»	+2,006

Έκτοτε η κατάσταση μεταβάλλεται. Το Περίσσευμα αποτελεί παρελθόν και το Έλλειμμα ακολουθεί δειλή ανοδική πορεία:

1977 -1980 μέσος ετήσιος όρος **-4,225**

Είναι χαρακτηριστικόν ότι κατά τις παραμονές εκλογών του 1981 το Έλλειμμα διογκούται στα **13,4 !** Ο πολιτικαντισμός επί το έργον! Πώς θα δώσουμε παροχές στον λαό για να κερδίσουμε ψήφους, με τίμημα την οικονομία!

Και έρχεται η λαίλαψ καταστροφής που θα μείνει στην Ιστορία της Ελλάδος με το όνομα Ανδρέας Παπανδρέου. Η πρόγνωση του πατέρα του επαληθεύεται: "αλλοίμονο στην Ελλάδα αν την κυβερνήσει ο Ανδρέας"!

1981 -1988 μέσος ετήσιος όρος **-352,6 !**

Δηλαδή, εντός δετίας, από το **4,2** στο **352,6**. Κατά Πίνακα που εδημοσίευσε ο Economist το 1993, το έλλειμμα Δημοσίου Χρέους ως % του ΑΕΠ παρουσίαζε την εξής δραματικήν εικόνα: (Βλέπε Πίναξ 9).

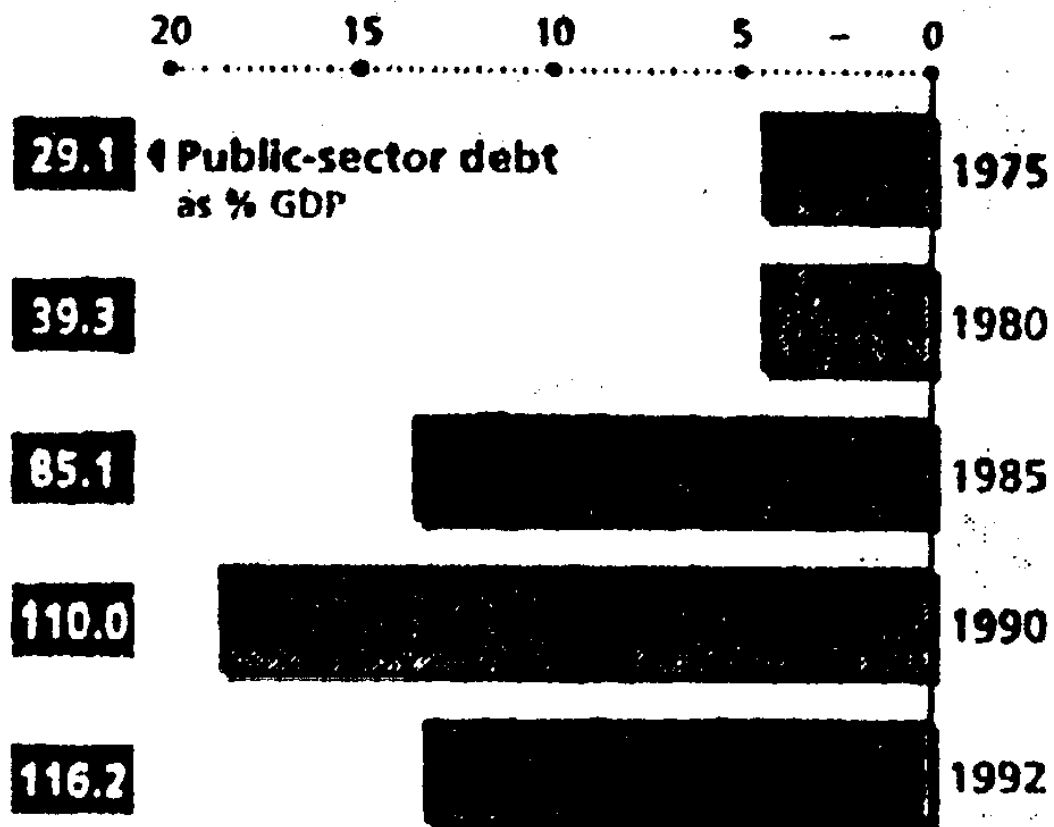
Ήταν η πολιτική του "**Δανείσου και Μοίραζε**". Η πλέον αισχρή επιχείρησις εξαγοράς ψήφων με το δημόσιο χρήμα που ε γνώρισε ποτέ ο πολιτισμένος κόσμος στην παγκόσμια Ιστορία. Πολιτική την οποίαν ενίσχυσαν οι acolytes (Σημίτης, Αρσένης, Πάγκαλος κλπ) και για την οποίαν οι "σοφοί" οικονομολόγοι Αγγελος Αγγελόπουλος και Ξενοφών Ζολώτας δεν είχαν ακόμη τίποτε να πουν!

Βέβαια, τί απομένει να πούμε για την συνέχεια που εκληρονόμησε η Ν.Δ.; Η οποία, όχι μόνο έχει να πληρώνει τα "κεκτημένα", αλλά και να εξοφλεί τα αθροιζόμενα τοκοχρεωλύσια της αρπαγής; Πώς είναι δυνατόν άλλωστε να μη αυξάνει το Έλλειμμα, όταν ο Δείκτης Καταναλωτή, που το 1959 ήταν 100, το 1980 473,5, το 1988 1,969,1, συνεχίζει την άνοδο μέχρι το 1991 στο 3,182,5 !!! Αυτό είναι το ρεκόρ που επέτυχε ο Καθηγητής της Οικονομετρίας του Berkeley University τον οποίον ο Γ.Ράλλης αντίκρυζε με δέος στην Βουλή όταν ομιλούσε για "ταχύρρυθμη οικονομική ανάπτυξη"! Έτσι, οι Αμερικανοί τον θεωρούν, όπως ομολόγησε και ο ίδιος, "δικόν τους". Δεν τους ενδιέφερε "τί λέγει, αλλά τί πράττει" όπως εδήλωσεν ευχαριστημένος ο Στέρνς.

Και έτσι εδολοφόνησαν την Ελλάδα.

Πίναξ 9

General government deficit as % of GDP

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13ον

Πίνακες οικονομικών μεγεθών

ΣΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ υπενθύμισα τις ευθύνες (πνεύματος και ήθους) αυτών που επί δετιάν έβλεπαν τον οικονομικό κατήφορο στον οποίον είχαν επιδοθεί ο Μονάρχης της "δημοκρατίας" του ΠΑΣΟΚ για να ικανοποιήσει τα Αμερικανικά συμφέροντα εις βάρος της Ελλάδος, αλλά παρέμεναν συνεργάτες του και υμνητές του ως εάν μη συνέβαινε τίποτε. Ο Κ. Σημίτης προσήρχετο στο Υπουργικό Συμβούλιο διαρκώς γελώντας ευχαριστημένος! Δεν edίσταζε να δηλώνει από το βήμα της Βουλής το 1986 ότι περιφρονεί τις εκθέσεις του ΟΟΣΑ αφού η Ελλάς ... "δεν είχε πρόβλημα επενδύσεων". Εάν ο αναγνώστης αμφιβάλλει ότι "υπουργός" ο οποίος φιλοδοξεί και θέσιν μελλοντικού Ηγέτου έκαμε παρόμοιες δηλώσεις, ας συμβουλευθεί τα Πρακτικά της ΒουλήΓ της 6.2.1986 για να μείνει έκθαμβος. Και όταν ενθυμούμαι τον διαρκώς γελώντα Κ. Σημίτη, δεν ξέρω ακόμη εάν επρόκειτο περί αφελούς αγνοίας της καταστάσεως, περί πλήρους αδιαφορίας για την Ελλάδα ή απλώς περί προκλητικού θράσους.

Αλλά δεν ήταν μόνον οι άμεσοι acolytes που εθαύμαζαν την θριαμβευτική παρέλαση του "γυμνού βασιληά" (κατάφορτου από τα εύσημα του State Department). Ήσαν και οι "Σοφοί" οι οποίοι, ενώ επί δετιάν εσιωπούσαν, "εξύπνησαν" μόνον επί Κυβερνήσεως Μητσοτάκη για να προτείνουν συνταγές. Τότε εξύπνησε και η Ακαδημία, η οποία όταν κατεκρεουργείτο η γλώσσα δεν είχε προφέρει ούτε λέξιν, έστω και στην μαλιαρή! θα σχολιάσω, in passim, μίαν συνταγήν του

Αγγ. Αγγελόπουλου. Πρόκειται για το φάρμακο επιβολής 10% φορολογίας επί των εισαγωγών, στο

οποίον και ο Ξεν. Ζολώτας φαίνεται να συμφωνεί αφού δεν τον ακούσαμε να πεί τίποτε το εναντίον. Το μέτρο βέβαια, ο καθένας θα μπορούσε να το είχε προτείνει ως εξόχως αποτελεσματικόν εάν είχαν ανασύρει από την βιβλιοθήκη κάποιο κιτρινωμένο βιβλίο των εμποροκρατών της εποχής Colbert. Ένας ακόμη "εντοπισμός της προσοχής" την διαδικασία του οποίου εξηγώ στο βιβλίο μου "Η πολιτική σημασία του βλακός". Αγνοεί το πλέγμα των σχέσεων πρίν, περί και μετά την έννοια. Το "πρίν" ήταν η αποτελμάτωση της ελληνικής βιομηχανίας κατά το παρελθόν, το "περί" είναι η απαγόρευση της ΕΟΚ, το "μετά" θα ήταν οι σοβαρές συνέπειες. Κατά πρόχειρη ανάλυση: αντίστοιχα αντίποινα επί των ελληνικών εξαγωγών, κατακόρυφη πτώση των και, προ παντός, εφησυχασμός της ελληνικής βιομηχανίας ώστε κάθε προσπάθεια εκσυγχρονισμού να αναβληθεί για τις ελληνικές καλένδες.

Η διεθνής εξέλιξη του ΑΕΠ.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΟΜΩΣ μερικοί, που την κατακόρυφη πτώση του ΑΕΠ την αποδίδουν στην "διεθνή συγκυρία". Ή στο ότι η Ελλάς, προ του 1973 ήταν "υποανάπτυκτη". Συνεπώς, λέγουν, ο ρυθμός αναπτύξεως ήταν μεγαλύτερος από των άλλων χωρών. Αργότερα όμως, όταν η Ελλάς ανεπτύχθη ήταν φυσικό να πέσει και η ετήσια αύξηση του ΑΕΠ! Θα δώσω μερικά ακόμη συμπληρωματικά στοιχεία που δείχνουν πού εβιάδιζε η οικονομία όταν ο εντολοδόχος "Καθηγητής" απεφάσιζε όταν ο Κ. Σημίτης γελούσε ευχαριστημένος και όταν οι "Σοφοί" εσιωπούσαν. Στο Κεφάλαιον 7ον είδαμε τον Πίνακα εξελίξεως Μεγεθών από το 1951. Στον κατωτέρω συμπληρωματικό Πίνακα, δίνω τις μέσες ποσοστιαίες μεταβολές του ΑΕΠ σε σύγκριση με μερικές άλλες χώρες του ΟΟΣΑ. Πηγή μου είναι τα Historical Statistics, 1960-1990, OECD, σελίς 48 :

	60-68	68-73	73-79	79-90	60-90
ΕΛΛΑΣ	7,3	8,2	3,7	1,5	4,6
ΗΠΑ	4,5	3,2	2,4	2,6	3,2
Ιαπωνία	10,2	8,6	3,6	4,1	6,3
Γαλλία	5,4	5,4	2,8	2,1	3,7
Γερμανία	4,0	4,9	2,3	2,0	3,1
Ιρλανδία	4,2	4,6	4,9	3,4	4,1
Τουρκία	5,8	6,0	5,3	4,8	5,4
ΟΟΣΑ (γεν.)	5,1	4,6	2,7	2,7	3,6

Από τον Πίνακα αυτόν θα τονίσουμε τα εξής:

Κατά την περίοδο 1960-1968 η μέση ετήσια αύξηση του ΑΕΠ ανέρχεται για την Ελλάδα σε 7,3 % με υπέρτερα μόνο την Ιαπωνία (10,2 %) ενώ οι άλλες χώρες του ΟΟΣΑ κυμαίνονται περί το 5%. Κατά την περίοδο 1968-1973 η Ελλάς ισοφαρίζει σχεδόν με την Ιαπωνία (περί το 8%) ενώ οι άλλες χώρες βρίσκονται σχεδόν στο ήμισυ. Πρώτη λοιπόν πάντοτε η Ελλάς αμέσως μετά την Ιαπωνία. Πώς λοιπόν να μη ομιλεί κανείς για "ελληνικό οικονομικό θαύμα"!

Και έρχεται η περίοδος της Μεταπολιτεύσεως. Η Ελλάς πέφτει στο 3,7 % , διατηρεί την θέση της παρά το πλευρό της Ιαπωνίας, ενώ η Τουρκία βρίσκεται στο 5,3% (!) και οι άλλες χώρες περί το 2,7%.

Ακολουθεί τώρα η περίοδος του "οικονομολόγου" τον οποίον ο Γ.Ράλλης εθαύμαζε όταν μιλούσε στην Βουλή για "ταχύρρυθμη οικονομική ανάπτυξη"! Σύμφωνα με τις εντολές που εκτελούσε από την Αμερική ("δεν μας ενδιαφέρει τί λέγει ο Ανδρέας Παπανδρέου" έλεγε ο Πρεσβευτής των ΗΠΑ Στέρνς "αλλά τί πράττει!"), κατά την περίοδο 1979-1990 επέτυχε να μειώσει την ανάπτυξη στο 1,5 % ενώ η υπερανεπτυγμένη Ιαπωνία διατηρείται στο 4,1, η Τουρκία στο 4,8 και οι άλλες χώρες στο 2,7.

Εδώ λοιπόν υπάρχει τρανή απόδειξις ότι η καταστροφή που επέφερε στο τόπο μας ο Ανδρέας Παπανδρέου δεν οφείλετο ούτε στην "διεθνή συγκυρία", ούτε στο ότι η Ελλάς είχε αναπτυχθεί και δεν "επήγαινε άλλο"! Ας προσέξει ο αναγνώστης και την πορεία της σοσιαλιστικής Γαλλίας. Και εκεί, ο πνευματικός απόγονος του Jaurès François Mitterand, μετά την απόθεση του ρόδου υπό τους ήχους της Ενάτης Συμφωνίας του Μπετόβεν στο Πάνθεον, εκτός του σοσιαλιστικού "καλού γούστου" που επέδειξε, κατόρθωσε να καταρρακώσει και την γαλλική οικονομική ανάπτυξη. Η συνταγή του "σοσιαλισμού" παντού όπου εφηρμόσθη επέφερε την καταστροφή. Είναι το σίγουρον όπλο που χρησιμοποιεί η Αμερική, ευνοώντας τα σοσιαλιστικά κόμματα στις χώρες που θέλει να υποτάξει, για να επιφέρει εκ των ένδον τον μαρασμό της οικονομίας τους.

Το εξωτερικό χρέος.

Σ Ε ΚΑΠΟΙΑ ΣΥΝΑΞΗ χωρικών στην Νεμέα Κορινθίας, κάποιος τοπικός βουλευτής του ΠΑΣΟΚ emίλησε προς το νοήμον κοινόν των οπαδών: "Το ΠΑΣΟΚ σε μία δετία εδανείσθη 6 δίσ δολλάρια ενώ η Ν.Δ. σε δύο χρόνια έχει δανεισθεί 8 δίσ"! Το συμπέρασμα του ποιος ήταν ...καλλίτερος αφέθη να εκτιμηθεί από τους νοήμονες χωρικούς. Ας δούμε λοιπόν ποια ήταν η εξέλιξη του δημοσίου χρέους χωρίς τα προπαγανδιστικά ψεύδη της απάτης του "πολιτικαντισμού". Για τα στοιχεία, πηγή η Τράπεζα της Ελλάδος:

Εξωτερικό χρέος της Ελλάδος (σε εκατ. \$US)	
1970	713,6
1973	1234,3
1976	2172,4
1979	3098,6
1980	4204,2
1981	5213,4
1984	9,065,7
1987	18207,7
1988	17387,0
1989	18380,10

1990	20681,50
------	-----------------

Δηλαδή: Το **ΠΑΣΟΚ** στην δετία (1980-1989) εδανείσθη 14,178,0 εκατ. δολ., άρα ο αξιότιμος κ. Βουλευτής Κορινθίας εφεύδeto εκ του ασφαλούς σε συνάθροιση χωρικών οι οποίοι το μόνο που μπορούσαν να μετρήσουν ήταν τα γιδοπρόβατα. Η συνήθης μέθοδος της απάτης. Αλλά και τα ποσά που εδανείσθη η Ν.Δ. κανείς δεν εξήγησε ότι περιλαμβάνουν και τα τοκοχρεωλύσια για τα δάνεια του "οικονομολόγου" εντολοδόχου των ΗΠΑ, τα οποία διετέθησαν σε καταναλωτικά ..."κεκτημένα" του "Κράτους Πρόνοια" των Δανείων.

Αυτά συνέβαιναν σε περίοδον, όπως είδαμε, όπου οι Δημόσιες Επενδύσεις από μέσον όρον ετήσιας αυξήσεως 10,46% (1959-1973) έπεσαν στο -6,17 (1986-1990). Και οι Ιδιωτικές από 10,80 σε 0,81 αντιστοίχως! Ας ανακαλύψει ο ιστορικός, τότε αντελήφθησαν την κατάσταση αυτήν οι Σημίτης, Αρσένης, Πάγκαλος, Παπαντωνίου κλπ που φιλοδοξούν να κυβερνήσουν τον δύστυχον αυτό τόπο. Και τότε διεκήρυξαν τις "συνταγές" τους οι "Σοφοί", δηλ. οι Ξεν. Ζολώτας, Άγγ. Αγγελόπουλος και οι λοιποί "Ακαδημαϊκοί" διδάσκαλοι.

Αλλ' ας συμπληρώσουμε την τραγική εικόνα και με άλλα στοιχεία. Σύμφωνα με τις αποφάσεις του Maastricht, τα ελλείμματα του Προϋπολογισμού δεν πρέπει να υπερβαίνουν το 3% του ΑΕΠ. Ας δούμε την εξέλιξη του ποσοστού αυτού στην Ελλάδα:

Ποσοστό ελλείμματος Τακτ. Προϋπολ. ως προς ΑΕΠ. (Πηγή: Τράπεζα Ελλάδος)		
1959-1979	περίσσευμα	1,10
1979	έλλειμμα	0,3
1981	"	5,7
1982	"	3,5
1983	"	5,5
1984	"	5,6
1985	"	9,4
1986	"	7,7
1987	"	11,8
1988	"	13,6
1989	"	17,7
1990	"	19,3
1991	"	19,2

Οι αριθμοί αυτοί δίνουν ακριβώς τα μέτρα εκτιμήσεως των οικονομικών και των ανθρωπίνων μεγεθών στα οποία περιλαμβάνονται, βέβαια, και οι μακαρίως σιωπούντες "σοφοί".

Ο αριθμός υπαλλήλων.

ΈΝΑΣ ΠΡΟΣΘΕΤΟΣ ΠΙΝΑΞ θα είναι ενδεικτικός και του ήθους που χαρακτηρίζει αυτό το ελληνικό φαινόμενο που λέγεται "πολιτικός κόσμος". Βλέπουμε το σύνολο των Δημοσίων Υπαλλήλων [1] και τον ετήσιο ρυθμό αύξησης [2]. Πηγή: Υπουργείον Εθν. Οικονομίας.

	Σύνολο Δημοσίων Υπαλλήλων	Ετήσιο Ρυθμό Αύξησης
1981	351,028	5,5
1982	353,578	3,0
1983	363,016	4,8
1984	371,433	7,1
1985	387,922	2,7
1986	405,149	2,4
1987	423,899	3,1
1988	447,493	3,7
1989	471,814	3,0

Ας σημειώσει ο αναγνώστης τον ρυθμό αύξησης κατά το 1981, 1983 και 1984, δηλ. κατά τα έτη προετοιμασίας των Πασοκικών εκλογών! Για να αντιληφθούμε και με αριθμούς το ήθος και την μέθοδο της "Σχολής Παπανδρέου". Αλλά και την μοίρα που επιφυλάσσει για την χώρα μας αυτό που λέγεται "πολιτικός κόσμος". Από όλα αυτά ούτε οι Σημίτης, Αρσένης, Παπαντωνίου κλπ αλλά ούτε και οι "Σοφοί" φαίνεται να είχαν αντιληφθεί τίποτε.

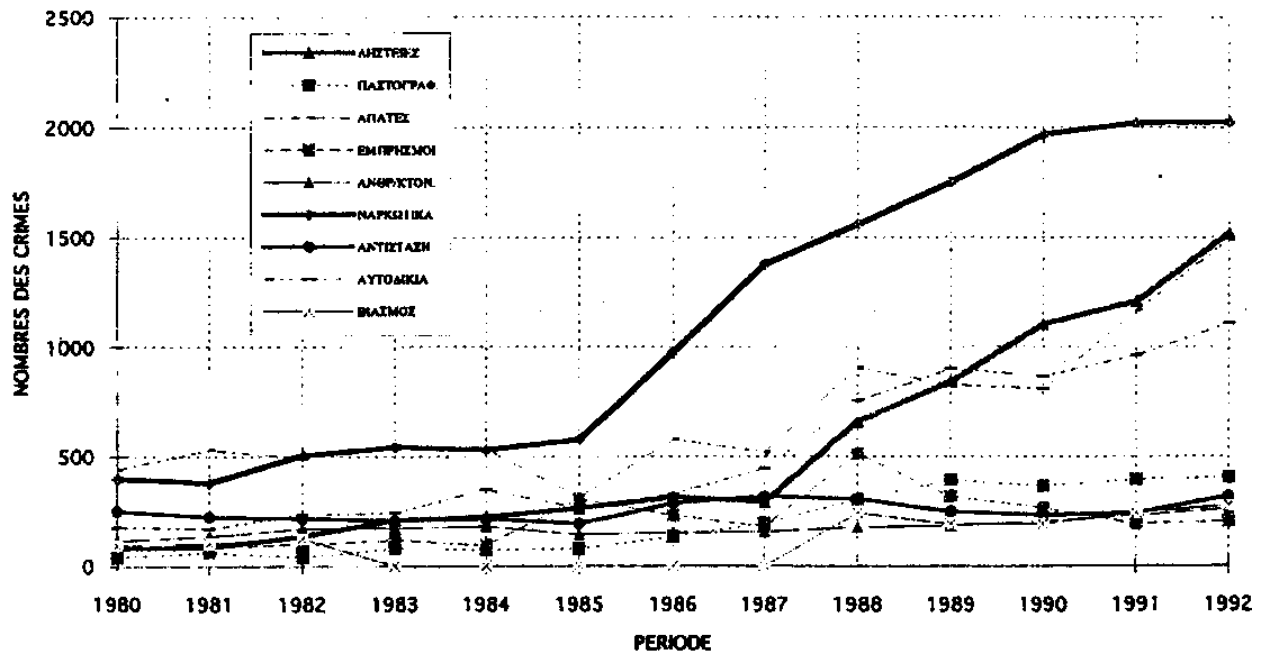
Η εγκληματικότητα.

ΤΑ ΚΑΤΩΤΕΡΩ GRAPHS έχουν εκπονηθεί από τον Αρχιτέκτονα Αλκιβιάδη Μανία, Γενικό Γραμματέα της Επιτροπής Ελλήνων Επιστημόνων Ευρώπης που εδρύνει στην Γενεύη:

Πίναξ 10 Σύγκρισις εγκλημάτων 1980 -1992

G R E C E · COMPARATIF DES CHIMES 1980 · 1992 (Source: Police Notional Hellenique - 1993)

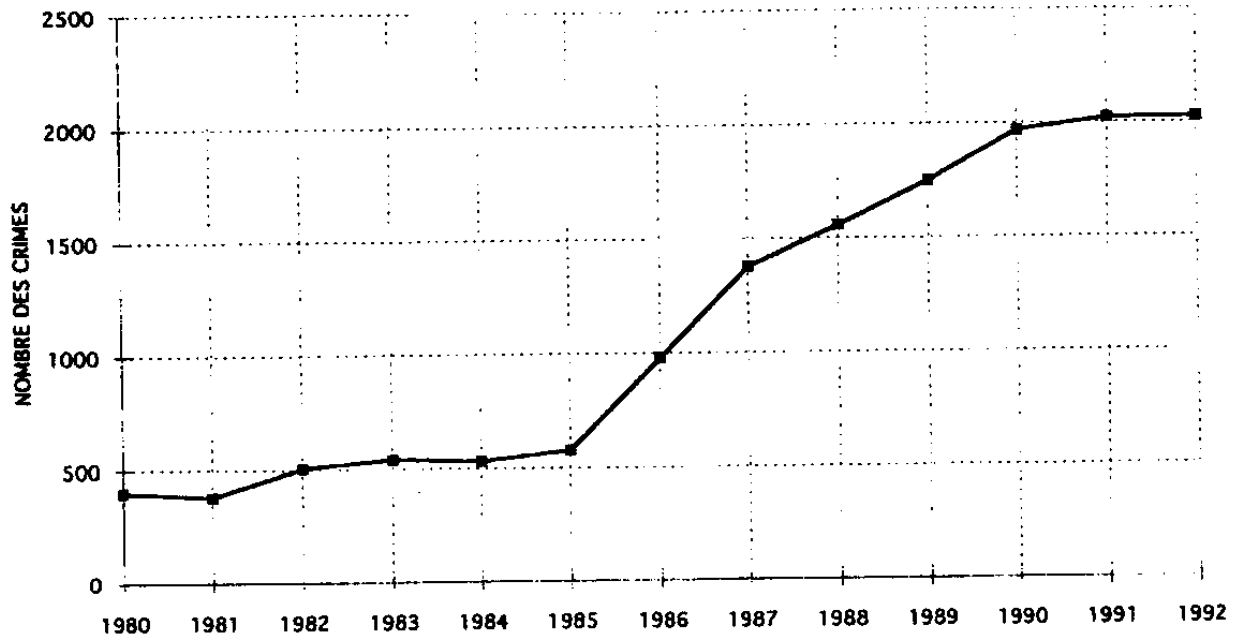
GRECE - COMPARATIF DES CRIMES 1980 - 1992 (Source: Police Nationale Hellénique - 1993)

(Πηγή: Ελληνική Αστυνομία, 1993)

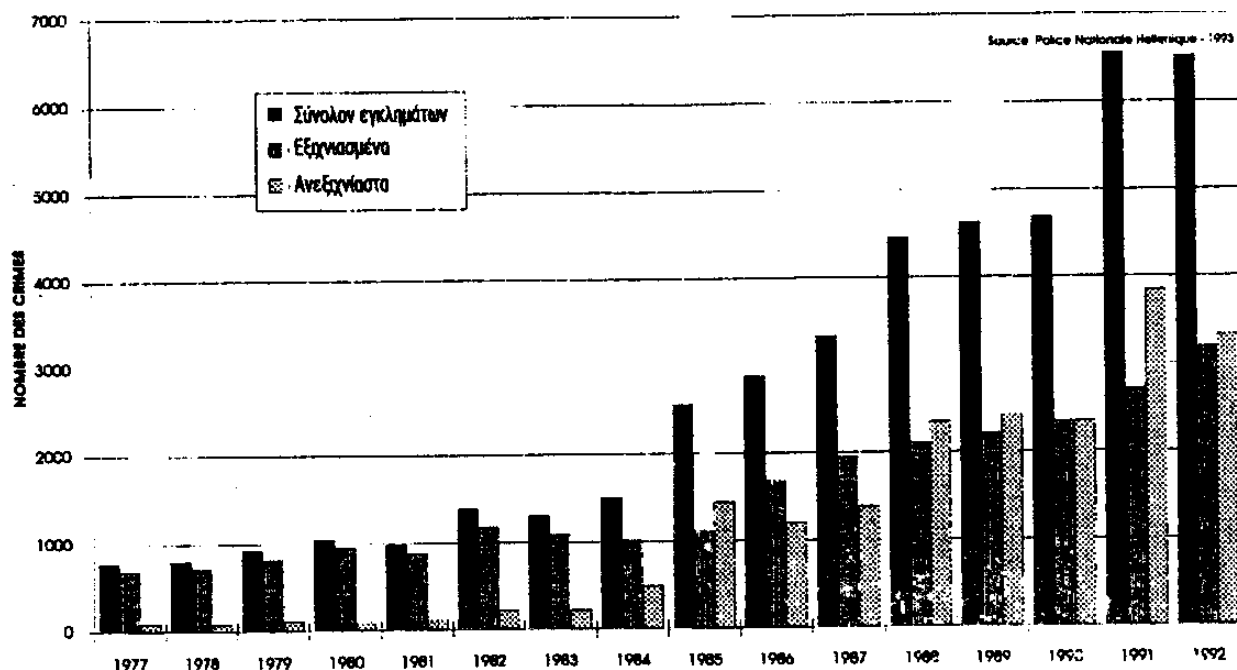
Πίναξ 11 Εγκληματικότητα που οφείλεται στα Ναρκωτικά.

GRECE - CRIMINALITE LIEE AUX NARCOTIQUES 1990 - 1992 (Source: Police Nationale Hellénique - 1993)

Πίναξ 12 Εγκληματικότητα των ετών 1977 - 1992

GRECE - CRIMINALITE 1977-1992

Η ευθύνη της διακυβερνήσεως Ανδρέα Παπανδρέου είναι εμφανής. Διάλυσις της Αστυνομίας που οφείλεται σε κομματικούς λόγους, νοοτροπία του "προοδευτισμού" με την περιφρόνηση ή των ηθικών αξιών, προϊούσα έκκλησις των ηθών, υποβάθμισις της Παιδείας, κυριαρχία της αρχής της "ήσωνος προσπάθειας" και του εύκολου πλουτισμού. Είναι όλα αποτελέσματα των Κοινωνικών Προτύπων που εισήγαγε στην Ελλάδα η ιδιόρρυθμη ιδιοσυγκρασία ενός και μόνον ανθρώπου. Αυτός ευρήκε τους πρόθυμους και πειθήνιους συνεργάτες, χωρίς βούληση, χωρίς προσωπικότητα, χωρίς υψηλά εθνικά και ηθικά ιδανικά. Τυχάρπαστοί υπήρξαν οι συνεργάτες του και προσαρμόστηκαν πρόθυμα στο κλίμα που ανταποκρίνεται στην ηθική του ιδιοσυστασία χωρίς ηθικές δεσμεύσεις. Έτοιμοι για οτιδήποτε αφού αυτό τους εξησφάλιζε μίαν ανέλπιστη θέση στον ήλιο.

Δημογραφικά.

ΘΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΟΥΜΕ την εικόνα με την παράθεση συγκριτικών στοιχείων ως προς την ετήσιαν αύξηση του πληθυσμού (%). Πηγή: OECD, Historical Statistics.

	1960-68	68-73	73-79	79-90	60-90
ΗΠΑ	1,3	1,1	1,0	1,0	1,1
Ιαπωνία	1,0	1,3	1,1	0,6	0,9
Γερμανία	0,9	0,8	-0,2	0,3	0,4
Γαλλία	1,1	0,9	0,5	0,5	0,7
ΕΛΛΑΣ	0,6	0,4	1,1	0,5	0,7
Τουρκία	2,5	2,6	2,2	2,3	2,4
ΟΟΣΑ	1,0	0,9	0,6	0,6	0,7

Μεταξύ 1960 - 1990 ο μέσος ετήσιος ρυθμός αυξήσεως πληθυσμού στην Ευρώπη ήταν 0,7 % ενώ στην Τουρκία (υποτιθέμενη υποψήφια για την Ευρωπαϊκή Ένωση) ανέρχεται σε 2,4 %! Δηλαδή, οι τουρκικές ορδές πολλαπλασιάζονται κατά 1,7% επί πλέον των Ευρωπαίων κατοίκων!

Γεγονός που προδικάζει το μέλλον του Ευρωπαϊκού πολιτισμού εάν η Τουρκία γίνει ισότιμο μέλος της ΕΕ, όπως θέλουν να υποστηρίξουν μερικοί αφελείς Έλληνες.

Ας παρατηρηθεί ότι ενώ η αύξηση πληθυσμού στην Ελλάδα ακολουθεί ετήσιο ρυθμό 0,7% (που είναι και ο μέσος ρυθμός της Ευρώπης), αντιθέτως ο ετήσιος ρυθμός αύξησης των Δημοσίων Υπαλλήλων (λόγω ψηφοθηρίας) ανέρχεται στο ...3%!

Και έτσι εδολοφονήθη η Ελλάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14ον

Η Δίκη της Δίκης

ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΕΧΘΕΙ ότι το 1990, τις εκλογές τις έχασε το! ΠΑΣΟΚ πολύ περισσότερο από ό,τι τις κέρδισε η Ν.Δ! Ανάφεραμε ήδη τα αίτια. Το σκάνδαλο Κοσκωτά είχε θέσει εμφανώς σε κίνδυνο τα ιδιοτελή συμφέροντα των Μεγιστάνων του Τύπου. Έβλεπαν ότι πρόθεσις του Παπανδρέου, με όργανο τον Κοσκωτά, ήταν να μονοπωλήσει τον Τύπο ώστε να εξασφαλίσει απόλυτη κυριαρχία πάνω στην σκέψη του ελληνικού λαού. Η νέα Κυβέρνησις, υπό τον Μητσοτάκη, συνέπραξε με τους κομμουνιστές του Φλωράκη και παρέπεμψαν τον Παπανδρέου και κάποιους ασήμαντους υπουργούς του σε Ειδικό Δικαστήριο. Σκοπός, ασφαλώς, δεν ήταν η αποκατάστασις της "ηθικής". Σκοπός, όπως πίστευαν, ήταν η οριστική εξουθένωσις του Παπανδρέου και του ΠΑΣΟΚ. Τούτο είναι ευνόητο ότι συνέφερε τόσο την λεγομένη (ανάρμοστα) "δεξιά" παράταξι όσο και την κομμουνιστική αριστερά. Και ασφαλώς θα τους συνέφερε εάν ήσαν σε θέση να αντιληφθούν την δύναμη και, προ παντός, την τεχνική, της Προπαγάνδας.. Αλλά απεδείχθη ότι δεν ήσαν σε θέση. Η τέλεια γνώσις της Πολιτικής Ψυχολογίας ξανάδωσε ζωή στον Φοίνικα από την τέφρα του.

Έχει προβληθεί από πολλούς το ερώτημα: πώς το Ειδικό Δικαστήριο επέτρεψε στην Τηλεόρασι να εισέλθει στα άδυτα της Δικαιοσύνης; Στα γαλλικά δικαστήρια δεν επιτρέπεται η είσοδος ούτε σε φωτογράφους. Μόνο σκιτσογράφοι δίνουν στιγμιότυπα από τις γαλλικές δίκες. Το εθμικό αυτό μέτρο, όπως όλα τα έθιμα, πηγάζει από την μακραίωνα πείρα των λαών. Είναι σαφές

ότι μέσα στην αυστηρή ατμόσφαιρα του δικαστηρίου δεν ενθαρρύνεται ο "επιδεικτισμός" δικηγόρων ή κατηγορουμένων. Και η δίκη δεν μεταβάλλεται σε διαφημιστικό spot του πρώτου τυχόντος, κατωτάτης πνευματικής υποστάθμης, θεατρίνου ή ψυχασθενούς. Αν ο κανών αυτός είχε τηρηθεί, ο ελληνικός λαός θα είχε απαλλαγεί από το τραγικό θέαμα του θράσους, της πνευματικής ταπεινότητος, της λαϊκίστικης και πεζοδρομιακής χυδαιότητος ενός δυστυχούς ανθρώπου. Ο οποίος διετέλεσεν επί 8 έτη Υπουργός των Οικονομικών. Χωρίς να έχει παρουσιάσει το παραμικρό δείγμα ότι ο ημιμαθής εγκέφαλος του είχε αντιληφθεί, έστω και καθ' υποψίαν, την τραγική καταστροφή που επέφερε στο Έθνος. Όταν, χωρίς περίσκεψη και χωρίς αιδώ, τα "έδινε όλα".

Εν τούτοις, όπως έλεγαν οι αρχαίοι, "ουδέν κακόν αμιγές καλού". Η Δίκη αυτή, που εκράτησε 10 μήνες επετέλεσε, με την τηλεοπτική προβολή, έναν ιστορικό ρόλο. Αποτελεί ένα μοναδικό Ντοκουμέντο που θα αποκαλύπτει στον μελλοντικό ιστορικό, πολιτικό, ψυχολόγο, κοινωνιολόγο και ψυχαναλυτή, το γυμνό, γυμνότατο, σώμα της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας. Το "**σκάνδαλο Κοσκωτά**" ή, μάλλον, το "**σκάνδαλο Παπανδρέου**", ήταν μοναδική ευκαιρία για να μπορέσει το

Έθνος να δει και, ίσως, συνειδητοποιήσει, το πραγματικό του πρόσωπο. Να δει πώς σκέπτεται, πώς κυβερνάται, πώς αυταπατάται, πώς εξαπατάται, πώς αντινομεί, πώς ληστεύεται και πώς γίνεται υποχείριο, όργανο και θύμα, μιας κλίμακας τυχαίων ημιμαθών που αυτοαποκαλούνται "πολιτικός κόσμος" και "Συγκρότημα Τύπου". Να δει ποιοί είναι οι πολιτικοί ταγοί που τον διαφεντεύουν, ποιος είναι ο Τύπος που τον "καθοδηγεί", ποιος ο τρόπος σκέψεως που έχει εμφυσήσει η Παιδεία. Ας κοιτάξουμε λοιπόν στον καθρέφτη της οθόνης της Τηλεοράσεως το πρόσωπο της ελληνικής κοινωνίας στα τέλη του 20ού αιώνας.

Η ανωριμότητα.

Ας αρχίσουμε με το τεθέν ερώτημα που υπέβαλαν πολλοί: γιατί επετράπη η TV; Ασφαλώς τούτο δεν θα είχαν υποβληθεί αν η σειρά των spots δεν είχε δώσει αφορμή γι' αυτό το συνεχές (και αηδές) θέαμα θεατρινισμού, ασέβειας και κατωτέρας πνευματικότητας. Το γεγονός ότι υποβάλλεται καν το ερώτημα δείχνει ένα πράγμα: ότι έχουμε πλήρη συναίσθηση της ανωριμότητας μιας πολύ μεγάλης μερίδος του λαού μας. Της οποίας μέλη δεν είναι] μόνον η πρώτη τυχούσα "αυριανίστρια" Κυρά της γειτονιάς αλλά και πρόσωπα που ανεδείχθησαν στις ανώτερες θέσεις της πολιτικής ιεραρχίας που "κυβερνά" αυτόν τον δύστυχο τόπο.

Ο οππορτουνισμός.

Η ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ της μαρτυρίας των εκπροσώπων του Τύπου] δείχνει το άλλο χαρακτηριστικό του προσώπου της κοινωνίας] μας. Ο κ. Κόκκινος, "κάθε ίντσα και δικαστής" (κατά το every] inch a king του Σαίξπηρ) το εξέθεσε με ένα επίγραμμα: "Εάν εγράφατε τότε αυτά που λέτε σήμερα, δεν θα είμαστε τώρα εδώ", είπε προς την αλησμόνητη μορφή του ιδιοκτήτη της "Ελευθεροτυπίας". Ο Κίτσος Τεγόπουλος αποτελεί σημαντική μορφή της I σύγχρονης κοινωνίας. Διαμορφώνει και "καθοδηγεί" την κοινή γνώμη. Είναι ο εκπρόσωπος της **Τετάρτης Εξουσίας**. ΣτηνI πραγματικότητα δηλαδή, **είναι** αυτός η κοινή γνώμη! Αλλά έγραφε τότε, όταν όπως εδείξαμε εκινδύνευαν τα συμφέροντα του οποί την επιχείρηση Κοσκωτά. Αλλά έλεγε τώρα! **"Όλοι τα παίρνουνε,! κ. δικαστά, και λοιπόν;"** είπε ο κ. Τεγόπουλος, και η φράσις αυτή! πρέπει να μείνει παροιμιώδης στην Ιστορία του Έθνους. Ικανή διαπίστωση για να δικαιώσει και καλύψει αυτούς που άλλοτε αποκαλούσε με πηχυαίους τίτλους "οι Κλέφτες"! Πού οφείλετο το μένος τότε; Πού οφείλεται η υπεκφυγή και η κάλυψις τώρα; Απλή φόρμουλα: Να διώξουμε το ΠΑΣΟΚ για να μη μας εξαφανίσει με! την ομαδική εξαγορά του Τύπου. Να σώσουμε το ΠΑΣΟΚ τώρα] για να διατηρήσουμε ανοιχτή την γραμμή της αντιπολιτεύσεως. Η εξαγορά απεφεύχθη και edώσαμε ένα ισχυρό μάθημα στον Παπανδρέου. Ας επανέλθουμε τώρα στο status quo όταν πλέον τον έχουμε μόνιμα υποτάξει. Όλοι λοιπόν αθώοι, διότι **"όλοι τα παίρνουνε κ. δικασταί"**! Ιδού το αληθές πρόσωπο της σημερινής κοινωνίας μας, σκιτσαρισμένο γραφικά από τον Κίτσο Τεγόπουλο, ο οποίος ασφαλώς, εκ θέσεως, κάτι ξέρει!

Ο εκφυλισμένος πλατωνισμός.

ΚΑΙ ΜΙΑ "ΕΥΓΕΝΙΚΗ" ΜΟΡΦΗ του Τύπου. Ο κ.Ψυχάρης, διευθυντής του "Βήματος" του Συγκροτήματος Λαμπράκη. Ανεγνώρισε ται σφάλματα, τις παρανομίες, τα λάθη. Όταν του εξητείτο να ονομάσει τον δράστη, τον εβλέπαμε στην οθόνη. Εδίσταζε, το μάτι του περιστρέφετο ετοιμάζοντας το ψεύδος, και απαντούσε στερεότυπα: "η Κυβέρνηση"! Κατάπληξη έκανε το εξής: όλοι απεδέχοντο την απάντησιν αυτήν, θυμήθηκα την παλαιά διένεξη μεταξύ "ρεαλιστών" και "νομιναλιστών". Οι ρεαλισταί, οπαδοί του Πλάτωνος, υπεστήριζαν ότι οι "γενικές έννοιες" (Ιδέες) έχουν πραγματικήν ύπαρξη. Οι νομιναλισταί, οπαδοί του Αριστοτέλους, υπεστήριζαν ότι οι "γενικές έννοιες" είναι απλώς ονόματα που εκφράζουν, περιληπτικά, συγκεκριμένες ατομικές υπάρξεις (universalia post rem). Για τους μεν, έννοιες όπως "Κοινωνία", "Κράτος", "Κυβέρνηση", έχουν αυτοτελή ύπαρξη και συνεπώς γι' αυτές μπορούν να θυσιάζονται και αγνοούνται τα άτομα. Για τους δε, ύπαρξη έχουν μόνο τα άτομα που τις απαρτίζουν. Όταν δεν υπάρχουν τα άτομα, δεν

υπάρχει και η Ιδέα! Εύκολα αντιλαμβάνεται ο αναγνώστης πώς ο ρεαλισμός αποτελεί την φιλοσοφική θεμελίωση της Μοναρχίας και ο "νομιναλισμός" της δημοκρατίας (αφού δίνει σημασία μόνο στο άτομο)'. Για τον κ. Ψυχάρη λοιπόν, ο δράστης, ο παράνομος, ο απατεών, ήταν (το είτε επανειλημμένως) η "Κυβέρνηση". Η "γενική έννοια". Ως εάν η "κυβέρνηση" ήταν μία κάποια Κυρία, της οποίας θα μπορούσαμε να χτυπήσουμε την πόρτα για να την ρωτήσουμε γιατί έφταιξε. Ως εάν η Κυβέρνηση δεν ήταν ο Α ή ο Β κύριος υπό τον συντονισμό και υπεύθυνο έλεγχο ενός άλλου συγκεκριμένου κυρίου που ακούει στο όνομα "Πρωθυπουργός". Και ως εάν ο Πρωθυπουργός ήταν ένας τέλειος βλάξ και δεν ήξερε τί επί έτη γινόταν γύρω του!

Και ο μεν κ.Ψυχάρης είχε και αυτός την εντεταγμένη και υπεσχημένη γραμμή του: να μη κατονομάσει! Λόγοι ιδιοτελούς συμφέροντος το επέβαλαν: του πάτρωνός του, κυρίου του Συγκροτήματος, από τον οποίον πληρώνεται. Αλλά την κατάπληξη προκαλεί ότι κανείς από τους κατηγορούς δεν εσκέφθη ότι έπρεπε να ρωτήσει επίμονα: "δηλαδή τί ακριβώς εννοείτε;" "Just what do you mean?", όπως έλεγε ο Άγγλος καθηγητής της Λογικής G.E.Moore. Όλοι εδέχθησαν την έννοια, την λέξη, "Κυβέρνηση" ως κάτι το υπαρκτόν! Ο εκφυλισμένος πλατωνισμός των γενικοτήτων αποτελεί το χαρακτηριστικό γνώρισμα του προσώπου της κοινωνίας μας. Αποτέλεσμα της ανεδαφικής Παιδείας.'

Οι παραλείψεις.

Ο κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, εκπρόσωπος του "ΣΥΝ" (Αριστερά) διεκρίθη τόσο για την δικονομική του κατάρτιση όσο και για την οππορτουνιστική του υπαναχώρηση. Παρεδέχθη ότι στο Δικαστήριο παρήλασε το μεθοδευμένο ψεύδος. Παραδέχθη ότι η αλήθεια θα αναφανεί αργότερα, μετά την ετυμηγορία. Και εν τω μεταξύ, ένιψε τας χείρας του. Υπό τις ευλογίες και κατά την καθοδήγηση του ΣΥΝ ο οποίος ώφειλε να λειάνει το έδαφος. Για μελλοντικές "συνεργασίες" και πολιτικάντικα τερτίπια, κατά τον φυσικό νόμο της Αυτοσυντηρήσεως. Αλλά για να διευκολύνουμε την "αλήθεια να φανεί αργότερα" ας σημειώσουμε δύο βαρυσήμαντες παραλείψεις της προανακρίσεως που μπορούν να βοηθήσουν την ...μετανάκρισιν!

(α) Η πρώτη αφορά στο ποσό των 250,000 μάρκων όπου το "άλλοθι" απεδείχθη με το ότι ο στενός φίλος κ.Λούβαρης αγόρασε διαμέρισμα. Αρκετά είχε κερδίσει ο Λούβαρης ώστε να του περισσεύουν και για διαμέρισμα. Αλλά εδώ έχουμε πλήρη καταγραφή των εξόδων της πολύμηνης νοσηλείας του Ανδρέα Παπανδρέου στο Λονδίνο. Γνωρίζουμε επακριβώς ημερομηνίες παραμονής στο πολυτελές ξενοδοχείο αυτού και των acolytes, και όλα τα σχετικά έξοδα. Τα ποσά αυτά θα πρέπει να ανέρχονται σε χιλιάδες λιρών. Ποιος τα επλήρωσε; Πώς κατεβλήθησαν σε λίρες; υπάρχει άδεια εξαγωγής συναλλάγματος; Ερωτάται λοιπόν: γιατί κανείς δεν υπέβαλε το ερώτημα και γιατί δεν διετάχθη έλεγχος;

(β) Είναι γνωστή με απόλυτη ακρίβεια η περιουσιακή κατάσταση του Ανδρέα Παπανδρέου, όταν ήλθε στην Ελλάδα σχεδόν απένταρος. Υπάρχουν οι σχετικές ενυπόγραφες δηλώσεις στην Βουλή, έστω και αν μερικές έχουν υπογραφεί από τον Κουτσόγιωργα! Οι υπεύθυνες αυτές δηλώσεις περιλαμβάνουν στοιχεία για όλη την | οικογένεια. Γνωρίζουμε βάσει αυτών ότι ο Ανδρέας Παπανδρέου, η σύζυγος Μάργκαρετ Τσαντ και όλα τα τέκνα είχαν **μαζύ** περί τα | 70,000 δολάρια, εκτός των γνωστών οικιών. Για τον κάθε Έλληνα | πολίτη, η Εφορία κάνει εξονυχιστικό έλεγχο με βάση τα τεκμήρια] διαβιώσεως. Έχει αναληφθεί έλεγχος επί του πώς ζει, μετά το διαζύγιο, η Μάργκαρετ Τσαντ; Μπορεί η Εφορία να μας βεβαιώσει ότι εξήτασε τα "τεκμήρια" διαβιώσεως των τέκνων, όπως το κάνει I για τον καθένα από εμάς; Εάν όχι, με ποιο δικαίωμα θα έρθει αύριο η Εφορία να το πράξει για τον απλό Έλληνα; Μήπως για τους Κυρίους αυτούς που αποκαλούνται "πολιτικός κόσμος" ισχύουν τα προνόμια που είχε άλλοτε η Αυλή των Βερσαλλιών; Δηλαδή, προ της καταλήψεως της Βασιλλίας;

Εάν αυτοί οι έλεγχοι δεν έγιναν από το Κράτος και την Δικαιοσύνη απομένει να γίνουν από ιδιώτες, εδώ και στην Αμερική. Και τότε θα επαληθευθεί το ρηθέν υπό του προφήτου κ. Κωνσταντοπούλου. Η τελική δίκη της δίκης θα γίνει από την Ιστορία.

Και οι μικρές αυτές "λεπτομέρειες", δηλ. τα "σκάγια", εδολοφόνησαν την Ελλάδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15ον

Η ακάθαρτη κάθαρσις

"Σώζειν τα φαινόμενα"

Η "ΤΕΛΙΚΗ ΔΙΚΗ της δίκης θα γίνει από την Ιστορία". Υπάρχει όμως μία "φαινομενολογία" της Ιστορίας. Η "Ιστορία" όπως όλες οι "γενικές έννοιες" βέβαια δεν υπάρχει. Αυτό που πράγματι υπάρχει είναι ο Α ή ο Β "ιστορικός". Και ο κάθε ιστορικός, σαν άνθρωπος, υπόκειται στο σύνηθες σφάλμα του "εντοπισμού της προσοχής" που έχω εξηγήσει στο βιβλίο μου "Η πολιτική σημασία του βλακός". Η άρσις αυτού του σφάλματος είναι δυνατή όταν τα φαινόμενα εξετάζονται από όλες τις δυνατές απόψεις.

Τα αποδεικτικά στοιχεία που οδηγούν σε συμπεράσματα είναι δύο ειδών κατά την κλασική διαλεκτική διχοτόμηση. Είναι πραγματικά γεγονότα (facts) που συλλαμβάνονται από τις αισθήσεις, π.χ. "κρατώ αυτό το μολύβι στα χέρια μου και το βλέπω". Και είναι λογικά αυταπόδεικτες κρίσεις, π.χ. "ο Σωκράτης είναι θνητός", συλλογιστικό συμπέρασμα που δεν απαιτεί την παρουσία του "πτώματος" του Σωκράτη ως "απόδειξη" της αληθείας του. Στην πρώτη κατηγορία, κατά διαλεκτική διχοτόμηση, ανήκουν τα στοιχεία που είναι "θετικά" και αυτά που είναι "αρνητικά". Τα θετικά έχουν επιβεβαιωθεί από τις αισθήσεις. Τα αρνητικά δεν παρουσιάζονται στην αίσθηση αλλά η απουσία τους αφήνει ένα αποδεικτικό κενό που **αναιρεί την ισχύ** των προταθέντων θετικών. Εδώ δεν πρόκειται περί "αμφιβολίας". Πρόκειται περί βεβαιότητας ότι τα υπάρχοντα θετικά είναι άκυρα, ότι αυτό που μας έδειξαν είναι ψεύτικο. Και είναι ψεύτικο διότι μόνο του δεν εξηγεί, "δεν σώζει τα φαινόμενα".

Οι γενικές αυτές αρχές κυριαρχούν στην περίφημη δίκη του σκανδάλου Κοσκωτά/Παπανδρέου. Όταν ο "εντοπισμός της προσοχής" παραβλέπει τις αντιφάσεις, δηλ. όταν οι Αισθήσεις έρχονται σε αντίφαση με τον Λόγο, τότε θριαμβεύουν οι κήρυκες και οι δράστες της ανομίας. Όταν όμως η προβολή του ευρύτερου πλέγματος των σχέσεων αποκαλύπτει τις αντιφάσεις τότε αίρεται η θριαμβολογία. Και τότε η Ιστορία (δηλ.ο κάθε "ιστορικός") μπορεί να δικάσει.

Αμφιβολία και βεβαιότητα.

"Εάν εγράφατε ό,τι λέτε σήμερα, δεν θα είμαστε τώρα εδώ" είπε ο Πρόεδρος του Ειδικού Δικαστηρίου στον μάρτυρα Τεγόπουλο. Τί έγραφαν τότε οι κύριοι αυτοί;

- 36 δίσ εκλάπησαν από την Τράπεζα Κρήτης.
- Ο Τεγόπουλος ειδοποιεί τον Παπανδρέου ότι ο Κοσκωτάς "κλέβει".
- Ο Παπανδρέου δεν δίνει σημασία.

- Ο αντιπρόεδρος της κυβερνήσεως Παπανδρέου (ο Κουτσό-γιωργας) πωλεί νόμον αντί 2 εκ. δολλαρίων προστατευτικών του Κοσκωτά.

- Ο Λούβαρης γίνεται αχθοφόρος "πάμπερς" και εκλεκτός Τέλεξ.
- Ο Παπανδρέου δηλώνει ότι ο αντιπρόεδρος και ο Λούβαρης είναι "έμπιστοι".
- Οι παπανδρεϊκοί διοικητές των ΔΕΚΟ, ως δια μαγείας, αποφασίζουν όλοι να διοχετεύουν τον Πακτωλόν τους στην Τράπεζα Κοσκωτά.

Αυτά και άλλα πασίγνωστα είναι τα "γεγονότα" (facts). Υπήρξε "θετικό" αποδεικτικό στοιχείο γι' αυτά; Ασφαλώς όχι. Κανείς δεν "έπιασε" τα πάμπερς. Κανείς δεν "είδε" τον Λούβαρη να τα δίνει στον Παπανδρέου. Κανείς δεν "ακούσε" τον Παπανδρέου να διατάσσει τους κομματικούς του εγκαθέτους στα ΔΕΚΟ να δώσουν τα χρήματα τους στον Κοσκωτά. Κανείς δεν "είπε" στον Παπανδρέου ότι ο "Κουτσουνόμος" ευνοεί τον Κοσκωτά κ.ο.κ.

Με αυτά, ήλθαν τα όργανα του Παπανδρέου να κάνουν Παρα-Δίκη και να αθώωσουν τον Παπανδρέου παμψηφεί. Άρα είναι αθώος ο Παπανδρέου. Άρα το αίσθημα του λαού είναι υπέρ του Παπανδρέου. Άρα πρόκειται για σκευωρία! Άρα "ποινικοποιείται" ο πολιτικός βίος. Άρα να γίνουν εκλογές κλπ. κλπ.

Και διερωτάται ο άλλος "λαός" που δεν έχει καμία σχέση με τους εγκαθέτους της πολιτικής κλίκας. Πώς εξηγούνται τα φαινόμενα; Ποιος πήρε τα 36 δίσ που είναι fact ότι λείπουν; Αν τα πήρε ο Κοσκωτάς, βάσει ποίας λογικής ο Κοσκωτάς "έκλεβε" το εαυτό του; Αν ο Λούβαρης δεν έδινε τα χρήματα στον Παπανδρέου, τότε γιατί ο Κοσκωτάς έδινε χρήματα στο Λούβαρη; Αν σκοπός του Κοσκωτά δεν ήταν η τροφοδότηση κάποιου μέσω Λούβαρη τότε ποια μαγική δύναμις εκινήθη για να "εμπνεύσει" ταυτοχρόνως όλους τους Παπανδρεϊκούς διοικητές των ΔΕΚΟ να τροφοδοτήσουν τον Κοσκωτά; κλπ,κλπ.

Και τελικώς πώς συνέβη αυτό το περίεργο, όταν ο Παπανδρέου θεωρείται από όλους "πανέξυπνος": Πώς συμβαίνει ώστε, επί συνεχή έτη εκκωφαντικού θορύβου από τον Τύπο, ο Παπανδρέου-Πρωθυπουργός, μονάρχης του κόμματος, δεν είχε καταλάβει τίποτε; Διότι τρία πράγματα μπορεί να συμβαίνουν: (α) ή ότι ο Παπανδρέου δεν ενδιαφερότο για τα κοινά, απασχολημένος περί τα "αφροδισιακά" σε απόμερες βίλλες, (β) ή ότι ο Παπανδρέου ήξερε ότι όλα βαίνουν καλώς κατά τις εντολές του, (γ) ή ότι ο Παπανδρέου είναι ο μεγαλύτερος βλάξ που διηύθυνε ποτέ τις τύχες του Έθνους.

Όταν λοιπόν τα "αρνητικά" αποδεικτικά στοιχεία έρχονται σε αντίφαση με τα παρουσιαζόμενα "θετικά", τότε ασφαλώς τα "θετικά είναι άκυρα". Και εάν υποθέσουμε ότι ο Παπανδρέου δεν είναι βλάξ, τότε ασφαλώς είναι αδύνατον ο Παπανδρέου να μην ήξερε τί ακριβώς συνέβαινε. Άρα δεν πρόκειται περί αμφιβολίας. Πρόκειται περί βεβαιότητας ότι **είναι ένοχος**. Διότι μόνον η βεβαιότης της ενοχής του εξηγεί τα φαινόμενα. Με το πρόσθετο επιβαρυντικό, ότι τα φαινόμενα ήταν προς το συμφέρον του.

Αθώος ή βλάξ;

Και δεν είναι μόνον αυτά που θα απασχολήσουν την τελική "δίκη της Ιστορίας", θα πρέπει να επεκταθούμε και στην λογική θεώρηση του γεγονότος ότι ο Παπανδρέου δεν είναι απλώς μόνον ένοχος (όπως πιστεύουν πράγματι οι 6 από τους 13 δικαστές του) αλλά και στερείται εντελώς διορατικότητας.

Σύμφωνα με τις αρχές που εκθέτω στο βιβλίο μου "Η πολιτική σημασία του βλακός", η ουσιαστική μορφή βλακειάς είναι ο "**εντοπισμός της προσοχής**" σε ένα αποκλειστικό επίκεντρο σχέσεων. Εάν η αλήθεια ήταν μόνο το επίκεντρο, αυτός που το βλέπει θα ήταν ο ευφυέστερος των βροτών. Αλλά ξέρουμε ότι η αλήθεια εκτείνεται στο ευρύτερο πλέγμα των σχέσεων. Ο Ανδρέας Παπανδρέου είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στην σχετική ανέχεια. Ξαφνικά, χάρις στο όνομα του πατέρα του και στα τραγικά σφάλματα των αντιπάλων του, βρίσκεται επί

κεφαλής εξουσίας. Ο Βολταίρος λέγει ότι "ο Παπισμός διέπραξε τα χειρότερα εγκλήματα, διότι διέθετε πλούτη και εξουσία". Ο Παπανδρέου κατώρθωσε, μαζί με την εξουσία να αποκτήσει και πλούτη. Είναι φυσικόν, ένας παρόμοιος "νεόπλουτος" να έχει εντοπίσει την προσοχή του στην διατήρηση του πλούτου και της εξουσίας. **Όλα τα μέσα είναι επιτρεπτά**, αρκεί να λείπει το "ηθικόν έρμα και το συναίσθημα της ευθύνης" μαζί με την έλλειψη ακόμη και ίχνους αγάπης προς μίαν άγνωστη και απωθημένη "πατρίδα". Ήταν λοιπόν "πανέξυπνος" ως προς το τεθέν επίκεντρο. Διατί να αρνηθεί να επιτελέσει τις εντολές ενός ισχυρού Πάτρωνος ο οποίος με κάθε μέσον ήταν έτοιμος να τον βοηθήσει;

Διότι ο Παπανδρέου προσέφερε τεράστιες υπηρεσίες στην Αμερική. **Εκτός** από τις κύριες που έχουμε ήδη αναφέρει^ Δηλαδή την ανάσχεση της οικονομικής αναπτύξεως και την μη ένταξιν ή, τουλάχιστον, την "περιθωριοποίηση" της Ελλάδος στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Οι πρόσθετες αυτές υπηρεσίες αφορούν σε μίαν ειδικήν αποστολήν του Παπανδρέου στον χώρο της Μέσης Ανατολής. Η αποστολή αυτή θέτει τον υποκριτικό "αντι-αμερικανισμό" του Παπανδρέου στην ορθή του προοπτική και συμπληρώνει πλήρως την δικαιολογία της φράσεως του Στέρνς "δεν μας ενδιαφέρει τί λέγει ο Παπανδρέου αλλά τί πράττει".

Ο Παπανδρέου, υπό την υποκρισία του αντι-αμερικανισμού κατώρθωσε να αποκτήσει την εμπιστοσύνη του αντιαμερικανικού μπλοκ Συρίας και Καντάφι ώστε να μπορεί να μεσολαβεί (ως είδος "φράξιας") σε σύμπνοια με τα αμερικανικά συμφέροντα. Πράγμα το οποίον έκανε (ως "έμπιστος φίλος") πολλές φορές με επιτυχία. Η έκτασις αυτού του βιβλίου δεν επιτρέπει να επεκταθώ, θυμίζω μόνον τις φράσεις του Πρωθυπουργού του Καντάφι Τζαλούντ κατά την εκεί επίσκεψη του: "σας εδοκιμάσαμε και σας εμπιστευόμαστε". Παραλλήλως, ο αντιαμερικανισμός εξηπάτησε τους οπαδούς του ΚΚΕ και εξησφάλιζε την εξασθένηση του κομμουνιστικού κόμματος, όπως απεδείχθη ότι έγινε. Σε όλες αυτές τις πολλαπλές δεσμεύσεις και υπηρεσίες προς τον Αμερικανό Πάτρωνα του ο Παπανδρέου επέτυχε πλήρως κατά το παρελθόν. Η οικονομική ανάπτυξις εσταμάτησε, η περιθωριοποίησις στην Ευρώπη επετεύχθη, η "φιλία" με τον Καντάφι απέδωσε καρπούς, η εξασθένησις του ΚΚΕ υπήρξε γεγονός. Ο Αμερικανός Πατρών έχει κάθε λόγο να είναι ευχαριστημένος με την πολιτεία του Παπανδρέου.

Αλλά η δέσμευσις παραμένει, η "πρακτόρευσις" των Αμερικανικών συμφερόντων εις βάρος του Έθνους συνεχίζεται επικερδώς για αμφοτέρωτα τα συμβαλλόμενα μέρη. Η διακοπή όμως αυτών των σχέσεων επήλθε κατά τρόπον απρόβλεπτο. Το σκάνδαλο Κοσκωτά και το μένος των συμφερόντων του Συγκροτήματος Τύπου ανέτρεψαν την αμερικανική άριστα οργανωμένη business. Ο Μητσοτάκης ήταν κίνδυνος ματαιώσεως του μελετημένου σχεδίου. Δυστυχώς όμως για την Ελλάδα, ο Μητσοτάκης έδειξε ασυγχώρητη αδράνεια για την εφαρμογή των μέτρων αμέσως μετά τις εκλογές. Γι' αυτό υπήρξεν επιτακτική και άμεση η ανάγκη ανατροπής του τον "Οκτώβριο" 1993 (κατά την "προφητεία" του Κρίστοφερ) προτού το πρόγραμμα "συγκλίσεως" του Μητσοτάκη αρχίσει (ενδεχομένως) να αποδίδει καρπούς. Ο Παπανδρέου, πληγωμένος, έκθετος και ανυπόμονος, δεν μπόρεσε να το κρύψει. Έτσι, στην θεσσαλονίκη τον Σεπτέμβριο 1992 ομολόγησε την μοιραία φράση που επιβεβαιώνει πλήρως αυτά τα οποία από καιρό υπεστήριζα. Η φράσις αυτή, πολύτιμο ιστορικό ντοκουμέντο, πρέπει να επαναληφθεί για να εντυπωθεί καλά στην ιστορική μνήμη του Έθνους:

"Οι Αμερικανοί δεν θέλουν τον Μητσοτάκη διότι παίζει το παιχνίδι των Γερμανών, θέλουν εμένα και το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία".

Είναι πράγματι περίεργον ότι η ιστορική αυτή φράσις, που αποκαλύπτει αυτή και μόνον όλη την μοιραία πλεκτάνη, απόλυτα κατανοητή μέσα στα πλαίσια του αιωνίου Ανατολικού Ζητήματος, έμεινε σχεδόν απαρατήρητη από τον Τύπο. Υπάρχουν άραγε ακόμη οι αμφιβάλλοντες για το Μεγάλο Παιχνίδι; Σήμερα, που γράφονται αυτές οι γραμμές (Ιούνιος 1995) ο Παπανδρέου είναι ο

μόνος κατάλληλος να φέρει σε πέρας την πλεκτάνη της "Νέας Τάξεως" στην Ανατολική Μεσόγειο που σχοδιάζουν οι Αμερικανοί. Με πλήρες "ξεπούλημα" του Εθνικού συμφέροντος.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΘΕΜΑΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

1. Η ευθύνη της προσκλήσεως.

Στην εφημερίδα ΕΣΤΙΑ, στις 11 Ιουλίου 1987, εδημοσιεύθη το κατωτέρω κείμενο επιστολής του Γεωργίου Παπανδρέου προς τον γιο του Ανδρέα Παπανδρέου. Την παραθέτω ολόκληρη ως ανεκτίμητο ιστορικό ντοκουμέντο:

Πολυαγαπημένε μου Ανδρέα,

Είναι σήμερα ακριβώς ένας μήνας που εφύγατε. Μας έδωσε την στενοχώρια του χωρισμού. Αλλά όπως ωραία μου έγραψε η Μαργαρίτα, έχει και πλεονεκτήματα : ωδήγησε στην οριστική απόφαση της Επιστροφής. Όπως στον είχα γράψει, είδα σήμερα στις 10.30 τον Ζολώτα στο γραφείο του. Μου είπε πως έλαβε το γράμμα σου, μου το edιάβασε - και σήμερα θα σου απαντήσει (είναι το γράμμα σου πολύ καλό). Είδε χθες βράδυ Κανελλόπουλο και Τσάτσο. Είναι και οι δύο εντελώς σύμφωνοι, αλλά λείπει ο Καραμανλής, θα επιστρέψει την Κυριακήν (25 Σεπτ.). Δεν έχουν καμμίαν αμφιβολία, ότι και αυτός θα είναι σύμφωνος, αλλά οφείλουν να τον περιμένουν. Ο Κανελλόπουλος είπε, ότι μετά την επιστροφήν του Καραμανλή και την συνεννόησιν μαζί του θα μου τηλεφωνήσει. Είπα στον Ζολώτα, ότι θα προτιμούσα να μην παρεμβληθώ εις αυτό το θέμα, επειδή έτσι θα εκινδύνευε να δοθεί εντύπωσις πολιτικής συναλλαγής ή προσωπικής παροχής και θα παρεμορφώνετο η υπόθεσις, εις την οποίαν ο προσφερόμενος εις θυσία είσαι εσύ. Και εμείναμε σύμφωνοι να αναθέσωμεν την παρακολούθησιν εις τον Γαλάνην. Ο Ζολώτας μου προσέθεσεν, ότι για καλό και για κακό, ετόνισεν επανειλημμένως εις τον Κανελλόπουλον, ότι είσαι φύσις "αντιπολιτική", πράγμα το οποίον, επίσης για καλό και για κακό, επιβεβαίωσα και εγώ στον Ζολώτα! Εν συνεχεία είδα τον Γαλάνη. Τον ενημέρωσα. Εδείχθη απολύτως πρόθυμος να αναλάβει την συνέχειαν της διαχειρίσεως τον θέματος. Και τώρα ανακεφαλαιώνω:

Ο Ζολώτας φεύγει αύριο και θα επιστρέψει μετά 20 ημέρας (φεύγει δια την Νέαν Υόρκην). Ο Καραμανλής θα επιστρέψει την Κυριακήν. Επομένως, εντός της τρεχούσης εβδομάδος θα έχωμε την σγκατάθεσίν τον, την οποίαν, εάν καθυστερεί, θα νομνήσει ο Γαλάνης. Η περαιτέρω τυπική διαδικασία έχει ως εξής: Η απόφασις πρέπει να ληφθεί από το Συμβούλιον Τραπέζης. Η προσεχής τακτική συνεδρίασις θα γίνει την 5ην Οκτωβρίου. Είναι βέβαιον ότι θα εγκρίνει. Έως τις 10 Οκτωβρίου θα έχει υπογράψει την δεκαετή σύμβασιν (ιδιωτικού δικαίου) με αποδοχάς Υποδιοικητού και θα σου στείλουν να την υπογράψεις και συ - υποθέτω μέχρις 20 Οκτωβρίου. Και η υπόθεσις λήγει! Τους είπα ότι, εν τοιαύτη περιπτώσει, θα επεδίωκα να έλθεις από τον Ιανουάριον -και το πανηγύρισαν... Με την ενκαιρίαν της συνομιλίας με τον Γαλάνην, διηυκρίνησα και το ύψος των αποδοχών. Μισθός (Βουλευτον-Υπονηγού) 15,000. Έξοδα παραστάσεως άλλα τόσα. Ήτοι σύνολον 30,000. Επίδομα συζύγου και τέκνων (συζύγου 3,000, τέκνων ανά 1^00, υποθέτω μέχρι τριών) άρα τουλάχιστον 4,500- Σύνολον 37,500 το ολιγώτερον - εκτός των αφανών εσόδων. Και επί πλέον αντοκίνητον. Δηλαδή έξοχα! Πόσο δίκιο είχατε με την Μαργαρίτα, όταν εσκέφθητε ότι τώρα

προσφέρεται μία ευκαιρία, η οποία δεν υπάρχει καμμία βεβαιότητα ότι θα προσφέρεται και εις το μέλλον.

Αυτά είναι τα δικά μας. Επί τη βάσει αντών, κανόνισε τις σχέσεις σου με το Πανεπιστήμιόν σου. Υπάρχει βεβαιότης 99%. Αφήνω το 1% για την Μοίρα... Είδα τας επιφνλάξεις του Κονλοντριάνου. Φοβάται την υπονόμευσιν του Γιάγκου, αλλά ξεχνάει ένα πράγμα: την παρουσίαν μου! Ο κύριος Γιάγκος ουδέποτε θα τολμήσει...

Ο Γεωργάκης είναι πλέον εκτός κινδύνου. Εισήλθε σε βραδείαν ανάρρωση.

Σας φιλώ με άπειρη αγάπη,

ΠΑΤΕΡΑΣ."

Έτσι γράφεται η Ιστορία, "για καλό και για κακό"!!

2. Το πρότυπο της παρακμής.

Από τις αναλύσεις του Α' και του Β' Μέρους απορρέουν οι εξής τίτλοι: κομματικός επαγγελματισμός, ιδιοτελής κομματικό συμφέρον, διονυσιακή παθολογία, έλλειψις ιδεολογίας, αδιαφορία για μακροπρόθεσμα εθνικά ιδανικά, πνεύμα τυφλής εναντιώσεως και τυφλού μιμητισμού, απουσία Εθνικού Ηγέτη. Και ακόμη, συνειδητή χρήσις των κανόνων της Πολιτικής Ψυχολογίας από το ένα κόμμα και παντελής ανικανότης προσαρμογής από το άλλο. Από τις αναλύσεις μας νομίζω ότι έχει γίνει κατανοητό ότι ο μόνος αθώος και το μόνο θύμα είναι ο λαός. Αυτός είναι πάντοτε, καθ' όλη την ιστορική πορεία, είτε το ένδοξο και ηρωικόν όργανο, είτε το θλιβερό θύμα της εκάστοτε ηγεσίας.

Η Ιστορία έχει πάντοτε γραφεί από ήρωες και αντι-ήρωες. Οι λαοί είναι το απαραίτητο "όργανο" στα χέρια επιτηδείων, όπως ήταν οι μαρμαράδες για τον Φειδία και οι χτίστες για τον Ικτίνο. Είναι πλάνη ότι οι λαοί έχουν τους ηγέτες που τους αξίζουν. Η αλήθεια είναι ότι οι ηγέτες έχουν τους λαούς που διεμόρφωσαν. Η πείρα της Ιστορίας δεν δικαιολογεί την αντικατάσταση της "προσωπολατρίας" με την "λαολατρεία". Και οι δύο αυτές λατρείες, ως "εντοπισμοί της προσοχής" είναι αποτέλεσμα της ίδιας μόνιμης ανθρώπινης αυταπάτης.

Στα ιστορικά γεγονότα, μεταξύ των πολλαπλών (άπειρων) παραγόντων, σημαντικό ρόλο έχει και αυτό που ο Μακιαβέλλι αποκαλεί "Τύχη". Στην πρόσφατη Ιστορία της Ελλάδος, αυτό το τυχαίο γεγονός που έπαιξε καθοριστικό ρόλο ήταν η μορφή ενός παραμελημένου παιδιού μιας χωρισμένης οικογένειας, που ο πατέρας του, σε εκδήλωση γεροντικής μετάνοιας, απεφάσισε να υποστηρίξει. Παρ' όλον ότι ο ίδιος αυτός Πατέρας είχε εκμυστηρευθεί ότι "ο Ανδρέας γνώσεις έχει, γνώση δεν έχει" και "αλλοίμονο στην Ελλάδα αν την κυβερνήσει ο Ανδρέας". Και στις δύο αυτές διαπιστώσεις απεδείχθη ότι ο Γεώργιος Παπανδρέου είχε δίκιο. Ο άνθρωπος της Τύχης, με τα πολλαπλά νεανικά ψυχικά τραύματα ήταν ο Ανδρέας Παπανδρέου.

Οι ψυχικές ιδιορρυθμίες.

Ο Γ. Ράλλης, στο βιβλίο του "Ωρες Ευθύνης" θεωρεί τον Ανδρέα Παπανδρέου (Α.Π.) "πανεξυπνο". Πολλά χαρακτηριστικά της πολιτείας του Α.Π. δημιουργούν αμφιβολίες ως προς την κοινή έννοια του όρου. Ο Α.Π. είνεν ευνοηθεί από την Τύχη με την δυνατότητα να γραφτεί στις δέλτους της Ιστορίας με χρυσά γράμματα. Οδήγησεν έτσι τα πράγματα, όπως είδαμε, ώστε τα γράμματα θα είναι βορβορώδη. Ήδη έχει γίνει σαφές ότι αυτός είναι το γενεσιουργόν αίτιο της τραγικής δολοφονίας της χώρας μας - αμέσως για τις πράξεις και παραλείψεις του, εμμέσως για την επιρροή μιμητισμού που εξήσκησε στην αντίπαλη παράταξη.

Διαπιστώνει ο ίδιος, προσφάτως, αυτό που από καιρό βοά: "είμαστε σε περίοδο μεγάλης παρακμής σε όλους τους τομείς—πιστεύω ότι ο λαός μας περνά τις πιο δύσκολες περιπέτειες των τελευταίων δεκαετιών. Δυσκολίες, προβλήματα, αδιέξοδα για τα οποία τεράστιες ευθύνες έχει η σημερινή κυβέρνηση!" (εννοεί την κυβέρνηση Μητσοτάκη). Ο άνθρωπος αυτός δεν είναι σε θέση να καταλάβει ότι οι λαοί θέλουν **πρότυπα** και αυτός έδωσε το πρότυπο της παρακμής. Διότι αλλιώς, είναι πασιφανές, πώς έτσι απότομα άλλαξε ο Έλληνας; Είναι δυνατόν αυτά τα ακατονόμαστα που καταμαρτυρεί, να συνέβησαν μέσα στο ένα ή δύο χρόνια της κυβερνήσεως Μητσοτάκη; Έχει τύφλωση, εξαπατά τους πάντες ή μήπως πρόκειται περί βλακός; θέτω με έμφαση αυτό το ερώτημα που κανείς δεν έχει αντιμετωπίσει με προσοχή. Διότι αίτιο βλακειάς δεν είναι πάντοτε η εγκεφαλική ανεπάρκεια. Υπάρχουν περιπτώσεις που η βλακεία είναι μόνο ψυχικό νόσημα, όπως έχω εξηγήσει στο βιβλίο μου "Η πολιτική σημασία του βλακός". Ας έλθουμε στις αποχρώσεις ενδείξεις.

Η βραδύνοια.

ΈΧΕΙ ΓΙΝΕΙ ΣΑΦΕΣ ότι ο Α.Π. παρουσιάζει φαινόμενα δυσλεξίας. Έχει την συνήθεια να επαναλαμβάνει την διατύπωση νοήματος αλλάζοντας την φράση. Και τούτο, για να εξειδικεύσει νόημα που του διέφυγε στην αρχική απόπειρα διατυπώσεως. Π.χ.: "σε κάθε χώρα, με εξαίρεση την Ελλάδα - τώρα κάθε χώρα είναι υπερβολή, μιλάμε για χώρες με τις οποίες γνωρίζομαστε καλά...". Άλλο παράδειγμα: "απίθανη ανισότητα υπάρχει μέσα στις βιομηχανικά ανεπτυγμένες χώρες - λέω βιομηχανικά, μεταβιομηχανικά, δέστε τον όρον όπως θέλετε - τις προχωρημένες χώρες". Η συγκεκριμένη σύνταξις, το απροσδιόριστο της φράσεως, αποτελεί σαφή ένδειξη ελλείψεως ευστροφίας. Η σύγχυση διατυπώσεως υποδηλώνει σύγχυση σκέψεως.

Επί πλέον, ο Α.Π. ομιλεί συνεχώς με "αγγλισμούς" μεταφρασμένους όπως τύχει στα ελληνικά. Π.χ. "θα έλεγα", "αν θέλετε" κλπ. Χρησιμοποιεί νεολογισμούς (τούτο θεωρείται με υπερηφάνεια ως η "διάλεκτος" του ΠΑΣΟΚ) που είναι έκδηλα, δύσκαμπτη μετάφραση από την αγγλική. Π.χ. "υλοποιώ" (materialize), "ιδιαιτερότητες" (particularities), "κλαδικές" (branch office), "σφαιρικά" (globally) αντί για πραγματοποιώ, ιδιορρυθμία, παράρτημα, συνολικά, που είναι οι συνηθέστερες ελληνικές. Και εδώ, αυτή η ανικανότης μεταπτώσεως από την μία γλώσσα στην άλλη, υποδηλώνει **βραδύνοια**.

Η δειλία.

ΕΙΝΑΙ ΓΝΩΣΤΗ η ιδιορρυθμία του Α.Π. να συμφωνεί πάντα με τον συνομιλητή του και ακολούθως να πράττει το διάφορο ή το αντίθετο. Τούτο είναι αναμφισβήτητη έκφραση δειλίας. Ο Α.Π. δεν τολμά να αντιμετωπίσει τον απέναντι του κοιτάζοντας τον στα μάτια. Γι' αυτό αρνείται τηλεοπτικό διάλογο με τον Μητσοτάκη ή με έμπειρους δημοσιογράφους όπως είναι η συνήθεια μεταξύ ηγετών της Ευρώπης. Γι' αυτή την δειλία επρόδωσε τους συντρόφους του στον Μανιαδάκη. Γι' αυτό έδειξε γλοιώδη συμπεριφορά στον περίφημο διάλογο του με τον Παττακό. Γι' αυτό κατά τον πόλεμο κατετάγη νοσοκόμος. Γι' αυτό, ακόμη, αρνείται να παρευρεθεί στην δίκη ή να αντιμετωπίσει αντρίκια την κατάσταση. Σαν αντίδραση σε αυτή την έμφυτη δειλία, αναπτύσσει τάσεις συνωμοσίας, ακόμη και εγκληματικής υπόγειας δράσεως όπως δείχνουν τα ντοκουμέντα του ΠΑΚ ή οι δηλώσεις του στον! Nouvel Observateur. Υποσυνείδητη αντίδραση αποτελεί και η] συνήθεια του να λέγει ότι "δίνει μάχες".

Αυτή η έμφυτη δειλία είναι σύνηθες χαρακτηριστικό γνώρισμα των παιδιών που μεγάλωσαν χωρίς πατέρα υπό την επιρροή της μητέρας. Εάν κάποτε γινόταν ανάλυση από ψυχίατρο θα συνιστούσα την προβολή του video κατά την δεξίωση που έδωσε ο Οζάλ στο Νταβός. Ήμουν στο Νταβός, παρηκολούθησα την σκηνή, το ταπεινό βλέμα, την υποτονικότητα, την εν γένει δειλή στάση του και, ως Έλληνα, εντράπηκα. Απέναντι στον Οζάλ δεν στεκόταν Έλληνα.

Όταν δεν υπάρχει έμφυτη διανοητική σπίθα, όταν κυριαρχεί η] βραδύνοια, όταν αισθάνεται την μειονεκτικότητα που αφήνουν! τα ψυχικά τραύματα, η υποσυνείδητη άμυνα οδηγεί στην αποδοχή! των κοινωνικώς αποδεκτών "κλισέ". Είναι η σανίς σωτηρίας. **Οι** λόγος του Α.Π. είναι γεμάτος με νεολογισμούς που ακολουθούν] πιστά τον αγγλικό τρόπο εκφράσεως και με τα κλισέ του "σοσιαλισμού" χωρίς να πιστεύει αληθινά σε αυτά.

Η καλλιέργεια.

ΑΛΛΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ της πνευματικής ανεπάρκειας του Α.Π. είναι η έλλειψη καλλιτεχνικού και πολιτιστικού ενδιαφέροντος. Είναι έκδηλον ότι δεν καταλαβαίνει πολλά πράγματα. Ο ίδιος ουδέποτε] παρηκολούθησε θεατρικό έργο ή συναυλία. Ενώ αντιθέτως έδειξε μοναδική κλίση στο "μουζούκι" και στις "βόλτες". Το πνευματικό επίπεδο της τηλεοράσεως χειροτέρευσε επί των ημερών του.! Η Παιδεία ετινάχθη καθοδηγητή στον αέρα. Προσήλθε (για πολιτική) σε έκθεση έργων του Μόραλη και δεν έρριξε μία ματιά στα έργα, έστω από απλή περιέργεια. Τα "γούστα" του, δημόσια και ιδιωτικά, είναι κατωτέρας πνευματικότητας. Στην δεξίωση που έγινε στο Λονδίνο προς τιμήν του Ελίτη, δημοσιογράφος τον ερώτησε: "Διαβάζετε ποίηση;" για να ακούσουμε την εξής απάντηση: "εγώ όχι αλλά θυμάμαι ότι διάβαζε ο πατέρας μου προτού κοιμηθεί" με την προσθήκη "τόρα όμως που βλέπω ότι έχουμε τέτοιους ποιητές ...θα διαβάζω"!!

Ο χυδαίος λαϊκισμός που εισήγαγε (με πρόθυμους ουραγούς την κλίκα του) δεν είναι τόσο αποτέλεσμα πολιτικής πονηρίας όσο είναι προσωπικής κλίσεως. Ο Α.Π. είναι κλασικό παράδειγμα αυτού που οι Γάλλοι αποκαλούν homme inculte. Ελβετός ψυχίατρος που έχει παρακολουθήσει την ιστορία, μου έδωσε την εξής εξήγηση στο φαινόμενο. Η παιδική ηλικία έχει επηρεάσει παθολογικά τον ψυχισμό του Α.Π. Μου εμπήσε για το "σύνδρομο Κυβέλης" (απέχθεια προς το θέατρο κλπ) και το "πατρικό σύνδρομο" (αντίδραση στις καλλιτεχνικές και λογοτεχνικές κλίσεις του Γεωργίου Π.). Στο ίδιο σύνδρομο θα πρέπει να αναχθεί και η αδιαφορία, αν όχι η εχθρότης, του Α.Π. προς κάθε τί το ιδανικώς ελληνικό (επίθεση στην γλωσσική παράδοση, άγνοια της ελληνικής γραμματείας κ.α.). Ο (μισητός) πατέρας ταυτίζεται υποσυνείδητα με την Ελλάδα έναντι της (προσφιλούς) μητέρας που δεν ήταν Ελληνίδα. Επί πλέον, η περιπέτεια με τον Μανιαδάκη, όπου αναγκάστηκε να προδώσει τους συντρόφους του από δειλία, πρέπει να έχει αφήσει ψυχικά τραύματα.

Αυτά όλα, σε έναν εύθραυστο ψυχισμό εμπνέουν αισθήματα **εκδικήσεως**. Έτσι εξηγείται γιατί ο Α.Π. δεν είναι σε φυσική θέση να καταλάβει το κακό που προξένησε στην χώρα ενώ πρόθυμα εξυπνέτησε τα αμερικανικά συμφέροντα προς καταστροφήν της. Δεν είχε κανέναν ενδοιασμό να ακολουθήσει τις επιθυμίες του Kissinger και των υπολειμάτων του στο State Department: ανάσχεση της οικονομικής προόδου, αποσύνδεση της χώρας από την Ε.Ε. Μετά το νέο πρόσθετο ψυχικό τραύμα της δίκης, ο άνθρωπος αυτός δεν έχει κανένα δισταγμό να μεταβάλει την Ελλάδα σε ολοκαύτωμα, θα είναι γι' αυτόν η μεγάλη revanche μιας ολόκληρης ζωής ψυχικών τραυματισμών. Ο Α.Π. έχει αποδειχθεί άνθρωπος κατωτέρας πνευματικότητας, μικρών αισθημάτων. Παρουσιάζει ψυχικές διαταραχές που δικαιολογούνται πλήρως από το βιογραφικό του σημείωμα. Ίσως ο ευφυής πατέρας του αυτό να είχε καλά καταλάβει όταν είπε "αλλοίμονο στην Ελλάδα εάν την κυβερνήσει ο Ανδρέας".

Οι "προβλέψεις".

ΑΛΛΕΣ ΑΠΟΧΡΩΣΕΣ ενδείξεις αφορούν στις πολιτικές (και μη) "προβλέψεις" του Ανδρέα Παπανδρέου. Στις 27.11.1975 δηλώνει στην Βουλή: "Πιστεύουμε ότι σύνδεση με ΝΑΤΟ και ΗΠΑ και η εξάρτηση μας οδηγεί σε **εθνική καταστροφή**"! Στην εορτή Νεολαίας του ΠΑΣΟΚ το 1979 διακηρύσσει: "Η κατάκτηση της εθνικής μας ανεξαρτησίας σημαίνει ότι η Ελλάδα πρέπει να μείνει έξω από ΕΟΚ χωρίς εξάρτηση από τις Βρυξέλλες". Στις 18.10.1982 δηλώνει στην εφημερίδα Washington Post: "δεν είμαστε **ανόητοι** να φύγουμε από το ΝΑΤΟ θέτοντας σε κίνδυνο την

εδαφική μας ακεραιότητα". Και το 1988 υπερθεματίζει στο περιοδικό ΣΤΕΡΝ: "θα ήταν σοβαρή **ανευθυνότητα** αν Έλλην πρωθυπουργός οδηγούσε την Ελλάδα έξω από το ΝΑΤΟ"! Στις 1.12.1983 διακηρύσσει: "Έχουμε ανακαλύψει όντας στην Κυβέρνηση (!) ότι όπως εστοίχισε πολλά (;) η είσοδος στην ΕΟΚ, μπορεί να στοιχίσει περισσότερο η έξοδος". Ήσαν ασφαλώς αυτά η δειλή δικαιολογία που χρωστούσε στον Αμερικανό Πάτρωνα γιατί δεν είχε ακόμη εκτελέσει την εντολή του. Και τούτο διότι τον Σεπτέμβριο 1986 επαναλαμβάνει για να δείξει ότι δεν εξέχασε την εντολή: "Η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες, τούτο σημαίνει μακριά από ξένο-κινητούς μηχανισμούς" και ο γιος του Γεωργιάκης Παπανδρέου υπενθυμίζει για να το ακούσει ο Πατρών: "Η έξοδος από την ΕΟΚ παραμένει στρατηγικός στόχος του Κινήματος".

Στην εισήγηση προς την Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ στις 30.8.1988, ο Ανδρέας Παπανδρέου βεβαιώνει και πάλι: "Στρατηγική μας παραμένει η απελευθέρωση από τα ξένα κέντρα αποφάσεων...είμαστε πιο κοντά στον στόχο της αποσύνδεσης". Εν τούτοις, τον Δεκέμβριο 1989 προβαίνει στην εξής παράδοση δήλωση για την συμμετοχή της Ελλάδος στην ΕΟΚ: "Έχουμε καθυστερήσει υπερβολικά. Έχουμε μείνει πολύ πίσω στις σχέσεις μας με την Κοινότητα και πρέπει να βιαστούμε" (sic!!). Έχει επέλθει η πτώση της Σοβιετικής Ρωσίας, η Αμερικανική πολιτική έχει αλλάξει και ασφαλώς είναι ολοφάνερο ότι έχουν αλλάξει και οι οδηγίες προς τον Ανδρέα Παπανδρέου.

Αλλά τί να υποθέσει κανείς με αυτές τις αλλοπρόσαλλες δηλώσεις στις οποίες υποβόσκει η έμμονη ιδέα! Οτι πρόκειται περί παρανοϊκού; Ασφαλώς όχι, αν θυμηθούμε ανάλογο δίλημμα που εκφράζει ο Σαίξπηρ: *though this be madness yet there is method in it!* Σε όλες αυτές τις μέχρι παράνοιας παλινωδίες υπάρχει μία, *ab initio*, μόνιμη, σταθερή και επίμονη διπλή πρόθεση: εκδιώξεως από την Ελλάδα των μεγάλων επενδυτών και αποσυνδέσεως της Ελλάδος από την πολιτική ένωση της Ευρώπης.

Τα αίτια του εγκλήματος της δολοφονίας της Ελλάδος είναι σαφή. Ο Παπανδρέου κινείται μέσα στα πλαίσια της Αμερικανικής εντολής, αδυνατεί να την εκτελέσει μέχρι το τέλος διότι έχει παρεμβληθεί η ένταξη. Και η καταρράκωση της οικονομίας που επέφερε, έχει ζωτική ανάγκη των κεφαλαίων της βοήθειας της ΕΟΚ. Διότι άλλως ο Παπανδρέου φοβείται την κατάρρευση που θα τον αφάνιζε ακόμη και φυσικώς κάτω από τα ερείπια που είχε συσσωρεύσει. Είναι η κρίσις συνειδήσεως όταν ο δειλός συγκρούεται με τον προδότη!

Έτσι, και την οικονομική κατάρρευση που επέφερε ο Παπανδρέου προσπαθεί να συγκαλύψει μέσα στην ίδια ψυχική εμπλοκή του συνδρόμου του δειλού με τον προδότη. Το "Βήμα" (10.8.1986), πληροφορεί το νοήμον κοινόν του ότι "στον κ. Παπανδρέου αποδίδεται η πρόβλεψη ότι τον προσεχή Νοέμβριο ή το αργότερο τον ερχόμενο Φεβρουάριο, θα πρέπει να αναμένονται αξιόλογες επενδύσεις από το εξωτερικό" (!). Επίσης, ο ίδιος δηλώνει: "η ανάκαμψις καθυστερεί κατά 6-8 μήνες αλλά είναι όπως το ...είχα προβλέψει". Την 12.4.1984 διακηρύσσει στους βουλευτές του "Δεν θέλω να σας πω ότι μπήκαμε στον Παράδεισο. Λέω τούτο: ότι αντί η πορεία της οικονομίας μας να είναι προς τα κάτω είναι προς τα πάνω και αυτό θα συνεχιστεί"! Την 17.10.85 ομολογεί το περίφημο: "Ήρθε η ώρα της αλήθειας. Οι παρεκκλίσεις από τις προβλέψεις μας ήταν πολύ σημαντικές. Δεν ζητώ συγχωροχάρτι"! Κατεχόμενος από την απόγνωση μεταβαίνει τον Ιανουάριο 1987 στο Νταβός όπου ακούγεται να λέγει στους έκπληκτους εκπροσώπους του διεθνούς κεφαλαίου: "Είμαστε έτοιμοι **με ανοιχτή καρδιά** (!) να βλέπουμε να έρχονται στα εδάφη μας τα επιτεύγματα των άλλων, οι ίδιες οι επιχειρήσεις τους. Η απουσία κάθε είδους προκαταλήψεως(!) είναι εγγύησις ότι δεν θα σταθούν εμπόδιο ιδεολογήματα παράλογα ή ξεπερασμένα"! Με αυτά, ούτε καν φαίνεται να θυμάται ότι προ ολίγου μόλις καιρού είχε ακουσθεί να κραυγάζει έξαλλος από το μπαλκόνι στο αφιονισμένο πλήθος που είχε εκμαυλίσει: "Έβγαλε η Νέα Δημοκρατία μία ταμπέλλα: ξένοι προσέλθετε"! Πιο πάνω, είδαμε ότι ο Ανδρέας Παπανδρέου αποκαλεί τον εαυτό του "ανόητο" και "ανεύθυνο". Εδώ τον αποκαλεί "παράλογο" και

"ξεπερασμένο". Σπανίως στην διεθνή πολιτική ιστορία η **πνευματική αναισθησία** αλλά και, ασφαλώς, **ανεπάρκεια**, έχουν φτάσει σε τόση έξαρση!

Για την κρίση του Κόλπου εξέφερε προφητείες που θα τις εξήλεγε και ο Τειρεσίας. Έλεγε ότι οι Σύμμαχοι δεν επρόκειτο να αποτολμήσουν τον πόλεμο. Την επομένη edήλωσε ότι "ο πόλεμος θα είναι μακρύς και καταστροφικός". Προέβλεπε ότι η τιμή του πετρελαίου "θα ξεπερνούσε τα 100 δολ. το βαρέλι". Απέτρεπε την αποστολή του "Λήμνος" διότι προέβλεπε... "κίνδυνο επιθέσεως της Τουρκίας". Προέβλεπε και άλλα δεινά ο φοβερός αυτός εγκέφαλος: "Ρήξη άξονα Παρισιού-Βόννης", "ρήξη ΗΠΑ-Γερμανίας" κλπ. Ασφαλώς, στο καφενείο του χωριού οι ""προβλέψεις" θα ήσαν ευφυέστερες!

Εάν αυτά τα ολίγα (διότι υπάρχουν και άλλα) δεν είναι αποχρώσεις ενδείξεις πνευματικής ανωμαλίας τότε ασφαλώς οι λέξεις έχουν χάσει την σημασία τους. Ο άνθρωπος αυτός, κατωτάτης πνευματικότητας, φορέας του μικροβίου της παρακμής και του χυδαίου λαϊκισμού είναι, όμως, πράγματι αξιολύπητος. Δεν είναι υπεύθυνος για τα σύνδρομα που τον κατατρύχουν παιδιόθεν. Είχε όλες τις δυνατότητες από την Τύχη να λάμψει ως μεγάλη πολιτική φυσιογνωμία και να βρεί την θέση του στα Ηλύσια της εθνικής μας Ιστορίας. Αντιθέτως, ο ίδιος, από προσωπική μειονεκτικότητα, edιάλεξε τα Τάρταρα.

Σε τελευταίαν ανάλυσιν, ο Ανδρέας Παπανδρέου, ως γενεσιουργός αιτία ενός πλέγματος σχέσεων, είναι ο μόνος που edολοφόνησε την Ελλάδα ενσυνείδητα και με επίμονη βούληση. Οι άλλοι, με κύριο εκπρόσωπο τον Κωνσταντίνο Καραμανλή, απλώς παρεσύρθηκαν άβουλα από τα γεγονότα και από το αναπόφευκτο κοινωνικό φαινόμενο της Μιμήσεως.

3. Τρομοκρατία και επενδύσεις.

Η τρομοκρατία στην Ελλάδα είναι σαφώς μεταπολιτευτικό φαινόμενο. Το παράδοξο είναι ότι ενώ κατά την διάρκεια της 7ετούς δικτατορίας δεν εσημειώθη καμία περίπτωση τρομοκρατίας, το φαινόμενο παρουσιάζεται μετά την αποκατάσταση της δημοκρατίας στην χώρα. Αρχικώς, η τρομοκρατία επί Κυβερνήσεως "Νέας Δημοκρατίας" (1974 - 1981), εκδηλώνεται με επιθέσεις κατά Αμερικανών και Ελλήνων αξιωματούχων. Πρώτο θύμα ο Αμερικανός υποτιθέμενος Πράκτωρ της CIA, κατόπιν, αστυνομικοί υποθετικά συνεργασθέντες με την Χούντα παρ' ό,τι είχαν αθωωθεί από τα Δικαστήρια. Αλλά η πραγματική δράσις των τρομοκρατών άρχισεν επί ΠΑΣΟΚ. Είναι γνωστόν ότι ο Ανδρέας Παπανδρέου κατά την παραμονή του , επί δικτατορίας, στην Ευρώπη, είχε ιδρύσει το Πανελλήνιο Αντιστασιακό Κίνημα (ΠΑΚ) που είχε οργανώσει για συνωμοτική δράση. Τους πραγματικούς σκοπούς του "Κινήματος" αποκαλύπτει ο ίδιος στην συνέντευξη που έδωσε προς το γαλλικό περιοδικό *Nouvel Observateur* την 1ην Απριλίου 1974. Ο αναγνώστης θα προσέξει ότι ο Παπανδρέου δεν ομιλεί για μέτρα "αντιστάσεως" εναντίον της Χούντας αλλά σαφέστατα για το τί θα κάνει εάν γίνει Κυβέρνησις! Το πλήρες κείμενο και σχόλια δημοσιεύω στο βιβλίο μου "Η Προπαγάνδα, μέσον βιασμού των λαών" αλλά είναι καλόν να το υπενθυμίσω κατωτέρω:

"Στην Γερμανία, ποτέ ο Μπράντ και το σοσιαλιστικό κόμμα δεν έθιξαν τίποτε. Επιφέρουν αλλαγές που και μία συντηρητική κυβέρνηση θα μπορούσε να επιφέρει. Αλλά έτσι, προς τί η εξουσία; Τα Ευρωπαϊκά κομμουνιστικά κόμματα έχουν περίπου τον ίδιο προσανατολισμό. Ακολουθούν την γραμμή της Σοβιετικής ηττοπάθειας της οποίας κυρία φροντίς είναι να αποφύγει τον πόλεμο(!). Ας υποθέσουμε ότι το κοινόν αριστερό μέτωπο στην Γαλλία κερδίζει μίαν ημέρα τις εκλογές. Τί θα συμβεί τότε; ή η αριστερά θα εγκαταλείψει το πρόγραμμα της και την παρούσα πολιτική στηριζόμενη στις ίδιες κοινωνικές δυνάμεις. Ή αποφασίζει πράγματι να αλλάξει την κοινωνία. Τότε η αναμέτρησης (confrontation) είναι αναγκαία και αναπόφευκτη. Είναι τρέλλα αν νομίζει κανείς ότι μπορεί να αποφευχθεί!

Ο αντίπαλος είναι εκεί και δεν θα αφήσει να υποταγεί. Η εκλογική νίκη της αριστεράς δεν είναι μόνον η κατάληψη της εξουσίας, θα βρεθείτε στο υπουργικό γραφείο και ύστερα τί; Απομένει η κατάκτηση της κυβερνήσεως εναντίον ανθρώπων που αμύνονται και διαθέτουν την βίαν. Οι Υπουργοί Στρατιωτικών και Εσωτερικών μιας αριστεράς κυβερνήσεως έχουν μόνο την δύναμη να επιβληθούν στους συνεργάτες που έχουν οι ίδιοι διορίσει. Αλλά το σύστημα είναι αυτόνομο και δεμένο με τα συμφέροντα της άρχουσας τάξεως.

Πρέπει να γνωρίζουμε ότι αυτή η αναμέτρηση είναι αναπόφευκτη και γι ' αυτό πρέπει **να είμαστε προετοιμασμένοι**. Πρέπει **αμέσως να ιδρύσουμε μυστικές ομάδες δράσεως** που θα είναι ικανές να αντιταχθούν στην βία του αστικού κράτους και να επιβάλλουν την νόμιμη εξουσία της κυβερνήσεως. Αυτό δεν είναι επιχείρηση που οργανώνεται σε λίγες ημέρες. Χρειάζονται χρόνια για να **κατασκευάσουμε μυστικά δίκτυα αντιστάσεως**. Πρέπει να διαθέτουμε αυτόνομες τηλεπικοινωνίες, ηγέτες σε όλα τα επίπεδα, ανθρώπους **γυμνασμένους και αποφασισμένους.....**
Πάντως

δεν λέγω ότι η βία είναι αναπόφευκτη. Εάν διαθέτουμε την νομιμότητα και εάν είμαστε αρκετά ισχυροί για να την επιβάλλουμε, ο αντίπαλος θα αναγνωρίσει ίσως την ήττα του χωρίς μάχη. **Αλλά πρέπει να έχουμε αυτή την ισχύ. Αν δεν την έχουμε, τότε η βία είναι αναπόφευκτη**".

Είναι σαφές λοιπόν ότι ο Α,Παπανδρέου δηλώνει ότι τις "μυστικές ομάδες δράσεως" τις νοεί ως μυστικό στρατό της κυβερνήσεως που ήδη κατέχει την Αρχή!! Και αυτός ο ίδιος ομιλεί για "μάχη" και για "βίαν". Και είναι επίσης σαφές ότι αυτός ο άνθρωπος ονειρεύεται την "εξουσία" με την πρόθεση να διαιρέσει τον λαό σε "νικητές" και "ηττημένους". Έτσι, ο Ανδρέας Παπανδρέου, αντιλαμβάνεται την έννοια της δημοκρατίας. Γι' αυτόν, "μυστικές ομάδες δράσεως" σε δημοκρατικό πολίτευμα, δεν είναι άλλο παρά μία αναγκαία παρακρατική οργάνωση με την εντολή να κάμψει δια της βίας τους "αντιπάλους οιασδήποτε πολιτικής παρατάξεως που είναι αντίθετη προς την "εξουσία" του! Όπως απεκαλύφθη προσφάτως από τα αρχεία του ΠΑΚ (βλ. σειρά άρθρων του δημοσιογράφου Ι.Βούλτεψη στα "Πολιτικά θέματα", Μάιος-Ιούνιος 1995), ο Ανδρέας Παπανδρέου είχε δώσει εντολές στο ΠΑΚ "στην ανάγκη να προβαίνει και σε δολοφονίες"!

Μετά από αυτά, το φαινόμενο της τρομοκρατίας αμέσως μετά την Μεταπολίτευση και η επίτασις της δράσεως του επί Κυβερνήσεως Ανδρέα Παπανδρέου χάνει κάθε ίχνος μυστηρίου! Κατά την διάρκεια της "εξουσίας" του εδολοφονήθησαν τα εξής άτομα, όλα ανήκοντα στην "δεξιά": Γ,Αθανασιάδης, εκδότης της "Βραδυνης", Δ. Αγγελόπουλος, Πρόεδρος της "Χαλβουργικής", Ν. Μομφεράτος, Πρόεδρος Συνδέσμου Εκδοτών Εφημερίδων και εκδότης της "Απογευματινής", Αλέξ. Αθανασιάδης βιομήχανος και Πρόεδρος Συγκροτήματος Επιχειρήσεων Μποδοσάκη, Π. Μπακογιάννης, σημαίνον στέλεχος της Ν.Δ. κ.α. Ήδη ο στόχος είναι σαφής: βιομήχανοι, επενδυταί, ιδιόκτητοι αντιπολιτευομένων εφημερίδων. Και ακόμη, έτσι ώστε το τρομοκρατικό μήνυμα να γίνει πιο αποτελεσματικό, απόπειρες δολοφονίας ανωτέρων δικαστικών, βομβιστική επίθεση κατά των Γραφείων της ΕΟΚ, απόπειρες τρομοκρατήσεως των ξένων επενδυτών! Αντηχούν, σε κάθε δολοφονικό πυροβολισμό οι λόγοι στον Nouvel Observateur: "σύστημα αυτόνομο και δεμένο με τα συμφέροντα της άρχουσας τάξεως"!

Οι ρητές εντολές του Ανδρέα Παπανδρέου στο ΠΑΚ ότι "εν ανάγκη να προβαίνει και σε δολοφονίες" ακολουθούνται κατά γράμμα από τους πιστούς μαθητές του "σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας"! Η "αστική τάξις έπρεπε να αποδεχτεί την ήττα της", εν ανάγκη και με την βία, για να αφήσει ελεύθερο το πεδίο "ασκήσεως της εξουσίας". Στόχος: εκπρόσωποι του Τύπου, Δικασταί, Πολιτικοί και, ιδιαιτέρως, **επενδυταί!** Στόχοι σε πλήρη σύμπνοια με την εντολή που είχε λάβει ο Ανδρέας Παπανδρέου από τους Πάτρωνες: **ανάσχεση της οικονομικής προόδου της Ελλάδος με κάθε μέσον!**

Χαρακτηριστικόν είναι ότι τόσο ο Ανδρέας Παπανδρέου όσο και ο τότε υπουργός του Δημοσίας Τάξεως Ι.Δροσογιάννης, εδήλωναν, προ της γενικής κατακραυγής, ότι ευρίσκονται σε απόσταση ολίγων μέτρων από την "ανακάλυψη" των τρομοκρατών. Εν τούτοις, μέχρι σήμερα όχι μόνον δεν "ανεκαλύφθησαν" αλλά έγιναν και εξώφθαλμες ενέργειες **συγκαλυψέως των**. Τέτοιες ενέργειες ήσαν :

(α) το κάψιμο των εγγράφων που ευρέθησαν στην οικία του τρομοκράτη Τσουτσουβή με προσωπική παρέμβαση του τότε αρχηγού της ΚΥΠ Τσίμα,

(β) η άρνηση του Α.Παπανδρέου να προσέλθει ενώπιον του Αντεισαγγελέως Αρείου Πάγου αιμνήστου Δημ. Τσεβά, για να παράσχει στοιχεία για την τρομοκρατία,

(γ) η πρόσφατη άρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου να δεχθεί σε ακρόαση τον υπουργό Δημοσίας Τάξεως Στ. Παπαθεμελή ο οποίος, όπως εδήλωσε δημοσία, είχε να του ανακοινώσει ονόματα και σοβαρά στοιχεία για την τρομοκρατία.

(δ) η υστερική αντίδραση εκπροσώπων του Τύπου στενά προσκείμενων στο ΠΑΣΟΚ προς την απαγόρευση δημοσιεύσεως των ανακοινωθέντων των τρομοκρατικών οργανώσεων και ο έντονος εκφοβισμός από αυτούς, εκείνων των αστυνομικών οργάνων που προέβησαν σε νομίμως διαταχθείσες έρευνες οικιών των θεωρουμένων ως "υπόπτων".

(ε) η κατάργηση από το ΠΑΣΟΚ της ελληνικής νομοθεσίας με την οποία η Ελλάς μετείχε στην διεθνή Αντιτρομοκρατική Νομοθεσία.

(ζ) η εξάρθρωσις από το ΠΑΣΟΚ των Αντιτρομοκρατικών Μονάδων που είχαν συγκροτηθεί επί "Νέας Δημοκρατίας" κατά τα έτη 1990-1993.

Είναι φυσικόν ότι η ύπαρξις τρομοκρατικής δράσεως με εμφανείς τους ανωτέρω στόχους έχει ως αποτέλεσμα την αποθάρρυνση και απομάκρυνση των επενδυτών. Σ' αυτά πρέπει να προστεθούν και οι ακόλουθες ενέργειες του Παπανδρέου:

(α) Η ακύρωση των συμφωνιών που είχε υπογράψει η προηγούμενη Κυβέρνηση με διάφορους επιχειρηματίες επενδυτές και η εκβιαστική επαναδιαπραγμάτευση τους.

(β) Οι "επιστολές" προ των εκλογών του 1993 προς τους ενδιαφερομένους επενδυτάς για την εξαγορά του ΟΤΕ ότι "εάν γίνει κυβέρνηση θα ακυρώσει οποιαδήποτε συμφωνία είχαν υπογραφεί από την προηγούμενη κυβέρνηση".

(γ) Η δυσφημιστική για την χώρα τραγική αποτυχία της προσελκύσεως επενδυτών για τον ΟΤΕ όταν έγινε Κυβέρνησις και απειράσθη την προσέλκυση τους προσφέροντας μόνο το 30% των μετοχών αντί του 49% που είχε προσφέρει η Ν.Δ.

(δ) Η απομάκρυνση του ενδιαφέροντος της Lufthansa για το Catering της Ολυμπιακής.

(ε) Η εξευτελιστική δυσφήμισις από τον προσκείμενο στο ΠΑΣΟΚ Τύπο εναντίον των κεφαλαιούχων, βιομηχάνων, εφοπλιστών και άλλων μεγάλων επενδυτών.

(ζ) Η αντεθνική και απατηλή προσπάθεια να διακόψει τις έρευνες για πετρέλαιο παρά την νήσο Θάσο τον Μάρτιο του 1987 υπό το αφελέστατα απατηλό πρόσχημα της "αποφυγής πολέμου με την Τουρκία"! Οι Τούρκοι δεν ήταν δυνατό να τολμήσουν αξιώσεις για έρευνες εντός αναμφισβήτητα ελληνικής περιοχής. **Μόνον οι Αμερικανοί** είχαν συμφέρον να διακοπούν οι πετρελαιοακές έρευνες. Διότι αυτοί **ελέγχουν** τις πολυεθνικές εταιρίες πετρελαίων, οι σπουδαιότερες των οποίων είναι οι Socony, Texaco, Occidental, Aramco κ.α.

(η) Για τον ανωτέρω λόγο (ζ), ο Ανδρέας Παπανδρέου διέλυσε και το Εργοστάσιο Πετροχημικών που είχε παραγγείλει η Κυβέρνηση Καραμανλή για την επεξεργασία των προϊόντων πετρελαίου.

Γενικότερα, ιδιαίτερο ρόλο έπαιξε για την ανάσχεση της προόδου, το όλον αντι-επενδυτικό κλίμα που συστηματικώς επέτυχε να δημιουργήσει ο Ανδρέας Παπανδρέου. Άλλοτε με επίσημες δηλώσεις και άλλοτε με τρομοκρατικές ενέργειες εναντίον του επενδυτικού κεφαλαίου οι οποίες ουδέποτε εδιώχθησαν με σοβαρότητα. Όλα αυτά ήσαν μέσα στα πλαίσια της όλης προσπάθειας για την αναστολή της οικονομικής αναπτύξεως της χώρας. Ήσαν σύμφωνα με την βασική επιδίωξη της Αμερικής, ώστε να εξασφαλίσει πλήρη κυριαρχία στην ζωτική περιοχή του πάντοτε ζωντανού "Ανατολικού Ζητήματος". Είναι τόσο έκδηλο το συμφέρον και ενδιαφέρον της Αμερικής ώστε υπάρχουν μόνο δύο ενδεχόμενα. Ή ο Παπανδρέου δεν είχε καταλάβει ότι ενεργούσε κατά του ελληνικού συμφέροντος και έτσι εξυπηρετούσε άβουλα τον Αμερικανό Αφέντη - ή ο Παπανδρέου ήταν αφοσιωμένος και ενσυνείδητος Πράκτωρ των Αμερικανικών συμφερόντων στην μείζονα περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου. Εάν δεχτούμε το πρώτο ενδεχόμενο, τότε ο Ανδρέας Παπανδρέου, στην ηγετική πολιτική του θέση, μπορεί να κατηγορηθεί για βραδύνοια ή για χειρότερη μορφή βλακείας. Εάν το δεύτερο, τότε ο Παπανδρέου είναι ένοχος **εσχάτης προδοσίας**.

Τα ανωτέρω είναι η Ιστορία της τελευταίας τριακονταετίας του 20ού αιώνας. Βρισκόμαστε μπροστά σε μία επιδέξια οργανωμένη πλεκτάνη για την ανάσχεση της οικονομικής προόδου και την συστηματική υποβάθμιση της Ελλάδος έναντι των εταίρων της Ευρώπης. Σκοπός ήταν η απρόσκοπτη και πλήρης κυριαρχία της Αμερικής στην ζωτική αυτή περιοχή του "Ανατολικού Ζητήματος". Όταν συνειδητοποιηθεί το τραγικό σενάριο και "αποκρυσταλλωθεί" στις δέλτους της Ιστορίας, τον Ανδρέα Παπανδρέου θα τον συνοδεύει εσαεί η κατάρα του Έθνους.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ποιοί εδολοφόνησαν την Ελλάδα;

ΕΙΔΑΜΕ ΜΕ ΣΥΝΤΟΜΙΑ τα τραγικά γεγονότα. Η Ελλάς, πρώτη δύναμις στον κόσμο μετά την Ιαπωνία στην ταχύρρυθμη οικονομική ανάπτυξη. Ελεύθερη οικονομία, ψυχολογία προσελκύσως και διευκολύνσεως του διεθνούς επενδυτικού κεφαλαίου. Μέσος όρος αναπτύξεως 7% κατ' έτος. Παγκόσμιο ρεκόρ. Ένας αποτυχημένος "πολιτικός". Απελπισμένος, επιθυμεί μία θέση στον ήλιο της εξουσίας. Κάποιος άλλος του κάνει το "ρουσφέτι" να φέρει τον γιο του στην Ελλάδα με σκανδαλώδη μισθό νομίζοντας ότι θα κρατά τον πατέρα δεμένο στο άρμα του με ευγνωμοσύνη. Ο αποτυχημένος γέρον αδημονεί για ολόκληρη την εξουσία. Κραυγάζει το μοιραίο σύνθημα. "Ευημερούν οι αριθμοί, αλλά πάσχουν οι άνθρωποι"! Ασυλλόγιστα οδηγεί την χώρα στην ανωμαλία με την σύμπραξη των κομμουνιστών όταν ακόμη ο ψυχρός πόλεμος διεθνώς βρίσκεται σε ένταση. "Με την δάδα της ΕΔΑ θα πυρπολήσωμεν την Ελλάδα" κραυγάζει έξαλλος ο αποτυχημένος γέρον. Επέμβασις του γιου στην πολιτική. Απόπειρα διαβρώσεως του στρατεύματος. Εξαλλοσύνη, στους δρόμους της Αθήνας. Επέκτασις της φοβίας για επικράτηση της "αριστεράς" που ελέγχεται από τους κομμουνιστάς. Μούδιασμα των επενδυτών. Χούντα. "Εδωσε" λέγει ο Καραμανλής, "την χαριστική βολή στην δημοκρατία". Μετά τις αλλεπάλληλες ριπές καταστροφής του αποτυχημένου γέροντος που "πυρπολούσε" έξαλλος με την "δάδα"! Πλήρης κλονισμός της εμπιστοσύνης των ξένων συμφερόντων προς την Ελλάδα. Ο Μακάριος στην Κύπρο, ερωτοτροπεί με τον Τίτο, τον Νερού και άλλους απίθανους "αδέσμευτους". "Ο Μακάριος είναι ο Κάστρο της Μεσογείου" διαπιστώνει ο τότε κυρίαρχος της αμερικανικής πολιτικής Kissinger. Σε 6 μήνες η Αμερική που βλέπει τα συμφέροντα της να κινδυνεύουν ενθαρρύνει τους Τούρκους να αποβιβασθούν. Τα όργανα της μέσα στην χώρα βοηθούν να δέσουν τα χέρια της Ελλάδος, θλιβερή πτώσις Χούντας. Επιστροφή Καραμανλή ο οποίος για κομματικό

συμφέρον αρχίζει την **άκριτη μίμηση** των αντιπάλων του. Μέτρα κατά του κεφαλαίου για να γίνει αρεστός στο πεζοδρόμιο. Κατακόρυφη πτώσις των επενδύσεων. Φυγή του διεθνούς κεφαλαίου και των επενδυτών. Κατάλληλη, επιστημονική προπαγάνδα που την χειρίζεται άριστα ο έξαλλος άγων του Ανδρέα Παπανδρέου απέναντι σε μια ανίκανη αντιπολίτευση. Ο λαός έρμαιο του Νόμου της Υποσχέσεως "πιστεύει" στην "αλλαγή". Μετά το Καραμανλικό Ερζάτς της σοσιαλ-μανίας προτιμά το γνήσιο προϊόν που του υπόσχεται ο Ανδρέας Παπανδρέου. Η Αμερική βρίσκει σ' αυτόν το όργανο για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων της. Αντηχούν και πάλιν οι λόγοι του Τσάρου Αλέξανδρου Β' προς τον Άγγλο Πρέσβυ: "ποτέ δεν θα επιτρέψω τέτοια ανάπτυξη της Ελλάδος ώστε να καταστεί μεγάλη δύναμις". Επαναφορά της "λογικής" του Ανατολικού Ζητήματος. Ο Παπανδρέου, πιστός εκτελεστής της αμερικανικής εντολής, επιφέρει την καταστροφή της ελληνικής οικονομίας και την περιθωριοποίηση της Ελλάδος μέσα στον κύκλο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Έχει πλέον κατορθώσει να την καταστήσει άβουλο και αδύναμο άθυρμα των αμερικανικών συμφερόντων στην περιοχή.

Ποιος έμεινε χωρίς να συμβάλλει στην τραγική δολοφονία της Ελλάδος; Και ποιος δεν συμμετέσχε στο θλιβερό αυτό αμώκ της καταστροφής;

Αυτός είναι ο ρόλος που edιάλεξε να παίξει ο Ανδρέας Παπανδρέου. Δεν είχε καμιά συναισθηματική δέσμευση με την "πατρίδα". Είχε, αντιθέτως πλήρες το υποσυνείδητο με ποικίλους λόγους εκδικήσεως, καταφρόνιας ή και μίσους. Εν τούτοις το τραγικό για την ύπαρξη αυτού του ανθρώπου είναι άλλο. Ο Ανδρέας Παπανδρέου, είχε την δυνατότητα να καταστεί η μεγαλύτερη πολιτική μορφή της συγχρόνου Ελλάδος. Να αναπτύξει την οικονομική ευρωστία του Έθνους, ώστε με την προσέλκυση του μεγάλου ελληνικού κεφαλαίου του εξωτερικού, να καταστήσει την Ελλάδα οικονομική "δύναμη. Ακριβώς όπως ήταν έτοιμη να γίνει, όταν η Ευρώπη μιλούσε για το "ελληνικό οικονομικό θαύμα". Να αναπτύξει, σαν πανεπιστημιακός "δάσκαλος", την Παιδεία των Ελλήνων ώστε η Παιδεία μας να καταστεί εκ νέου πρότυπο στην Δύση. Να προσδώσει, με την ορθή επιλογή των συνεργατών του, τα "ανώτερα πρότυπα προς μίμηση" των οποίων έχει ανάγκη το Έθνος. Να κάνει την Ελλάδα, "σεβαστή στους φίλους της και τρομερή στους εχθρούς της". Να δείξει στην Υπερδύναμη (όπως άλλοτε ένας Βενιζέλος) ότι μία ισχυρή Ελλάδα είναι ο καλλίτερος εγγυητής των συμφερόντων της στην Ανατολική Μεσόγειο. Και πολλά άλλα ακόμη.

Αντ' αυτών, ο Ανδρέας Παπανδρέου, τραγική μορφή μέσα στην βορβορώδη δίνη των απωθημένων του, κατώρθωσε, μετά από οκταετή κραιπάλη, μετά από ανίερο "looting", να εκδιώξει ολοσχερώς το μεγάλο κεφάλαιο που θα δημιουργούσε θέσεις εργασίας, συγχρονισμένη τεχνολογία και οικονομική ισχύ. Να παραδώσει μίαν Ελλάδα καταχρεωμένη, μετά από την ανέντιμη και εγκληματική πολιτική του "**δανείσου και μοίραζε**". Να καταστήσει την Ελλάδα περιφρονητέα και μισητή στην Ευρώπη. Να διαλύσει κατά τρόπο τραγικό την Δημόσια διοίκηση, την Αστυνομία, την Παιδεία, την ελληνική γλώσσα, τα Μέσα και Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα. Να προβάλλει ως πρότυπα προς μίμηση τις ειδεχθείς μορφές των υβριστών, κουτσαβάκηδων, χυδαίων και ημιμαθών acolytes του. Να εξευτελίσει κατά τον πλέον χαμερπή τρόπο τα ήθη, τις οικογενειακές παραδόσεις, την φιλότιμη προσπάθεια του Έθνους μας.

Αυτόν τον Ανδρέα Παπανδρέου, όταν συνειδητοποιηθεί πλήρως η πολιτεία του, θα τον συνοδεύει εσαεί η κατάρα του Έθνους. Ενός Έθνους το οποίο το βρήκε αναπτυσσόμενο και υγιές, το εμάρανε και το κατέστρεψε.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

[Η εικόνα στο εξώφυλλο είναι απόσπασμα από τον πίνακα του James Ensor "Η υποδοχή του Χριστού στις Βρυξέλλες"]

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....^

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ: θέματα εξωτερικής πολιτικής

Κεφ. 1: Το πρόβλημα της Κύπρου9

2: Η δουλεία του φόβου21

3: Η Ευρώπη και η Τουρκία29

4: Εξάρτησις ή Αλληλοεξάρτησις.....34

5: Οι διεθνείς σχέσεις42

6: Παιδεία Ελλήνων54

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Οικονομικά και ανθρώπινα μεγέθη

Κεφ. 7: Η οικονομική ανάσχεσις.....67

8: Η "μόδα" του σοσιαλισμού.....78

9: Η δίωξις του επενδυτικού κεφαλαίου.....92

10: Ιστορική αναδρομή98

11: Η πορεία των επενδύσεων.....107

12: Η πληροφόρησις116

13: Πίνακες οικονομικών μεγεθών.....122

14: Η Δίκη της Δίκης.....130

15: Η Ακάθαρτη Κάθαρσις.....136

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ: θέματα γενικής πολιτικής

§1. Η ευθύνη της προσκλήσεως145

§2. Το Πρότυπο της Παρακμής.....147

§3. Τρομοκρατία και επενδύσεις154

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Ποιοι εδολοφόνησαν την Ελλάδα;161